

KRIMI

a Gödöllői Török Ignác Gimnázium
vers- és prózaíró pályázatának alkotásai

2024. március 18.

Gödöllő

Gratulálunk minden szerzőnek, akik alkotásaikkal nagyban hozzájárultak a digitális és humán témahét színvonalas megrendezéséhez. A krimi a szépirodalom és a szórakoztató irodalom határán mozgó műfaj, mely minden szerző fantáziáját megmozgatja. Krimet minden műnemben és formában lehet alkotni: lehet epika, líra, dráma, vers vagy próza. Lehet drámai, komikus, ironikus, groteszk. Bármilyen stílusban is születik meg egy krimi, az izgalom, a borzongás alapvető elvárás az olvasó részéről: mi történt? ki a tettes? hogyan történt? ki mit titkol? A krimi hihetetlenül sokszínű műfaj, talán éppen emiatt is nehéz jó krimit írni. Diákjaink mégis vállalták a feladatot, és bátran mondhatom, hogy változatos krimikkel ajándékozzák meg olvasóikat. Köszönjük!

Gödöllői Török Ignác Gimnázium

TARTALOMJEGYZÉK

Szüle Zita: <i>Egérfogó</i>	4
Szabó Csenge: <i>A kétszer megoldott bűntény</i>	5
Tóth Anikó: <i>Az eszköz</i>	8
Koharek Dorottya: <i>Jönnek!</i>	24
Tóth Sarolta Vera: <i>A másik felünk feltérképezésének dilemmája</i>	29
Csiktusnádi-Kiss Marcell: <i>Kicsengett...</i>	30
Najat-Szabó Anna: <i>A remény fénye</i>	37
Sándor Márk: <i>Csatorna</i>	40
Babó Zalán: <i>Vancouver</i>	45
Werner Tamás (versek)	59

Díjak:

Szüle Zita: <i>A rímmester díj</i>
Szabó Csenge: <i>A legklasszikusabb történetvezetés díj</i>
Tóth Anikó: <i>A legjobb krimi díj</i>
Koharek Dorottya: <i>A klasszikus detektív díj</i>
Tóth Sarolta Vera: <i>A metaforikus történetmesélő díj</i>
Csiktusnádi-Kiss Marcell: <i>A kihallgatás mestere díj</i>
Najat-Szabó Anna: <i>A legkedvesebb krimi díj</i>
Sándor Márk: <i>A legjobb kitalált világ díj</i>
Babó Zalán: <i>A legjobb történet díj</i>
Werener Tamás: <i>A forma és verselés virtuóza díj</i>

Szüle Zita

Egérfogó

Londoni szürkeség és eső,
James kedvence a mai idő.
Meleg kis csésze kávé markol,
S közben az ölébe bambul.

Újságot lapoz, a Napi Halott,
Ki hol halt meg, s hogyan halott.
Igaz szenvedélyes, krimifaló,
Rejtély számára könnyű kirakó.

Nem bukkant még fel oly cikk, sem más,
Mit meg nem fejtett könnyen, simán.
Méreg, tán gyanús férj, szerető,
Ki ölt, szúrt, vagy puskával lelőtt.

Az összes dalt már fejből fújta,
S a jelekből rögtön tudta.
Nem lepte meg gyilkosság soha,
De ma ő is a fejét fogta.

Gyilkos szabadon! Állt az újságban,
Tízet ölt, nyomot sem hagyva hátra.
Hogy ki ő? Az éjjel tudja, a hold,
Mert akkor jön ő csak, teliholdkor.

Érdekes, fogós ügy, gondolja.
És felnéz most egy pillanatra.
Átfut testén egy furcsa érzés,
Szíve dobog, gyorsul a légzés.

Csak nem rémült meg nyomozó úr?
Kongott egy hang benn a falból.
James felpattan, ijedten mered,
A fal felé, honnan a hang eredt.

Csend. Egy lélek sincs a szobában,
Csak a szíve dobog a torkában.
Ablaka előtt elsuhan egy kocsi,
Sötét árnyékát a falra vetíti.

Bal kezével hátranyúl a polcra,
Ujjával pisztolyát tapogatva.
A szobának hátat nem fordít,
De magában félelemtől ordít.

Kétségbeesetten fordul meg,
És az üres polcára mered.
Halántékához hideg cső tapad,
S eljött az utolsó pillanat...

A kétszer megoldott bűntény

Izgalmas napnak nézünk elébe. A mai napon a legfrissebb bűntény feltárójával, Natal Dankworth-al fogunk egy riportot készíteni. Ne maradjanak le, mert mindenképpen megbánnák... Becsuktam az újságot és elindultam.

Ahogy beléptem a tágas rendőrsre, Johnson felügyelő fogadott. Ő foglalkozott az ügygel, egészen addig, ameddig Dankworth át nem vette. Pár nap alatt megtalálta a gyilkost. Valami Steward.

- Henkins? – kérdezte idegesen egy rendőr. Láttam a szemében, hogy nem csak meglepődött, hanem meg is ijedt.

- Nem. Jenkins vagyok. Ismerjük egymást? – tettem fel neki a költői kérdést.

Az arcán kisimultak a ráncok, és meg is nyugodott. Nem értettem, de illedelmesen mosolyogtam mikor válaszolt. – Nem, nem hiszem. Johnson felügyelő vagyok. – eresztett meg egy mosolyt. Kínosan feszengve odébb álltam, nehogy beszélgetésbe kezdjen.

Körülbelül fél óra után már ment a riport.

- Uram, hogy találta meg a gyilkost? - kérdezte egy öblös férfihang a hátam mögül.

A sok kíváncsi és izgatott emberarc egyszerre fordult a nyomozó felé. Dankworth elégedetten nyugtázta, hogy rá figyelnek, és fellépve a kis színpadul szolgáló emelvényre, leült az egyik régi szabású székre. Miután kényelembe helyezte magát, belekezdett mondandójába.

- Nos, számításba kellett venni, hogy az áldozatot meggyilkoló fegyvert megtaláltuk a vádlott kertjében, elásva. A további fejlemények viszont izgalmasabbak. Érdekes például, hogy Steward alibijét csak egy valaki tudná igazolni, az a személy, aki jelenleg Olaszországban van üzleti úton. A neve Madame Clairet. – ejtette ki a nevet egy kis akcentussal - Francia eredetű asszony, elég tekintélyes vagyonnal, csak hogy táviratoztam a hölgynek, és fogalma sem volt, hogy ki az a James Steward. – itt hatásszünetet tartott - Tehát az úrnak nincs alibije, továbbá a gyilkosság London középpontjában, a Big Benben történt. Az orvos megállapította, hogy a halál 11:00 és 01:00 között történt, amiből következtethetünk rá – ha elég merészek vagyunk – hogy pontosan 00:00-kor történt. Lehetett például egy csali találkozó, egy elfeledett bosszúszomjas ellenség, vagy akár egy kétszínű bajtárs is. Egy tanú pedig látta Stewardot ebben az időben, tehát a feltételezés egyre biztosabb úton halad.

- Ebből, hogy jött rá? És ki a tanú? – kérdezte egy középkorú, sötét bajszos, kopaszodó férfi.

- Hol van a bizonyíték? – a kérdést izgatott találgatások követték.

A nyomozó megszólalt, tekintélyt parancsoló hangon, mire az összes riporter, rendőr és civil elhallgatott.

- Kérem. Hadd folytassam. Most elégedjenek meg annyival, hogy a központi mozgó elem a gyilkosság szerkezetének...

Ekkor egy türelmetlen hölgy megint félbeszakította. – Mr. Dankworth, Ön azt mondta, hogy az interjún majd elmond nekünk valamit, amit még nem tudtunk. Mi lenne az? – kérdezte nyávogó és kíváncsi hangon. Dankworth sejtelmesen elmosolyodott, és végre elkezdte mondani, ami miatt mindannyian ott voltunk.

- Az első: nem az az ember volt a célpont, akit megöltek. Második: nem Steward követte el eme borzalmas gyilkosságokat. Harmadik: a gyilkos köreinkben tartózkodik.

Elhűlve néztem rá, hirtelen úgy éreztem, hogy semmi keresnivalóm nincs ott. Nem lepett meg, mikor a többi ember arcáról ugyanez az érzés tükröződött.

- Ki tette? És hogy érti, hogy a gyilkos itt van? Ebben a szobában? Akkor mindannyian veszélyben vagyunk? Mit tegyünk?

- Borzalmas *gyilkosságokat*, akkor több is van? Erről, hogy hogy nem tudtunk?

- Hol van a másik holttest? *Ki a másik holttest?*

Pillanatok alatt akkora hangzavar lett a sok ideges, kíváncsi és értetlen ember miatt, hogy szinte a saját szavamat sem hallottam volna. Az egész termet betöltötte a zaklatott emberek beszéde. Ennek a feszült percnél Dankworth vetett véget, illetve azt hittük, hogy véget fog vetni. Hát, nem tette. Még rátett egy lapáttal.

- Sajnos ebben nem tudok egyedül tanúskodni, úgyhogy megkérem, segítsen nekem Miss Jenkins. – mondta egy érdekes mosollyal Dankworth.

Érdeklődve néztem rá, próbáltam leolvasni valamit az arcáról, szinte kétségbeesetten kerestem valami kapaszkodót, hogy miért mondja ezt. Pókerarca semmit sem árult el. Pár ember arcán láttam izgalmat, maró izgalmat, ami addig szorítja a torkod, amíg ki nem derül az igazság. Volt valami nyugtalanító a hangjában.

- Kérem Clara Jenkinst, hogy mondja el nekünk, hogyan szólította őt Johnson felügyelő.

- Ha jól emlékszem, Miss Henkinsnek. Gondolja, hogy...

- Ne gondoljon semmi rosszra Miss. Az ember azt gondolná, egyszerű nyelvbtlás volt.

- De?

Johnson nagyon ideges volt. Zavarodottság és düh jelent meg néha az arcán, de ha összetalálkozott a tekintetünk, kisímította a ráncait, és kedvesen mosolygott rám.

- Nincs de. Lépjünk át a következő nyomra. – ekkor a hamis gyilkos lépett be az ajtón, mindenki legnagyobb meglepetésére - Steward, kérem, hajoljon meg, mivel gyönyörűen színészkedett. Eljátszotta a gyilkost, elhárította a kérdéseket és ezek felett vállalta a kockázatot, hogy nem tudom megmenteni, és börtönbe kerül. Őszinte köszönet, és gratulálok. Maga beépített emberként annyi információt szerzett meg nekem, amennyit a rendőrség egy év alatt se tudna, és a kezembe adta a kirakós darabjait, így összetettem. – diadalittasan mondta ki a szavakat, mintha egy éppen most elkezdett játszmat már megnyert volna.

Ahogy kinéztem az ablakon, és visszatükröződve megláttam magamat, és a többi embert ahogy értetlen arckifejezéssel merednek hol a nyomozóra, hol Stewardra.

- Ki tette, ha Steward téglá volt? – kérdeztem meglepetten és lesokkoltan.

- A gyilkos csak egy befolyásos ember protekciójával férhetett hozzá az áldozat adataihoz. Egy régi barátságnak megvan a hatása, nem? Nos, ez az ember nem más, mint Blackshire. – észrevettem, hogy Johnson mocorog mellettem. Idegesnek tűnt. - Robert Blackshire, aki a pénzével és befolyásával megszerezte az információkat. – egy pillanatig ráncok jelentek meg a homlokán, mintha valamin nagyon gondolkodna, aztán hirtelen folytatta, mintha mi sem történt volna - A gyilkos egy olyan személy, aki otthonosan mozoghat egy másik ember bőrében, mivel világlétében precíz és pontos volt, így nem volt nehéz eltenni láb alól az áldozatot. – a jobbomon lévő nő idegesen lépkedett egyik lábáról másikra – Csakhogy nem számolt azzal, hogy kiszemeltje nem egyedül fog jönni. Mindkettőt megölte, pisztollyal nem volt nehéz. Az egyiket elhurcolta, a másikat pedig otthagyta, és hátra dőlve nézte, hogy azzal az üggyel foglalkoznak. Kisebb megnyugvás volt neki, mikor észre sem vették, hogy hirtelen egy másik ember van az „eredeti” helyén. A bosszúját egy bizonyos Edward Rick Webb-en akarta kitölteni. Az úr a társa volt a tettesünknek, de Webb cserbenhagyta, és hagyta, hogy egyedül vigye el a balhét. Tettesünk két év börtönbüntetésben részesült. Nevezhetjük akár nevén is, nem igaz, Mr. Stone? – ráncolta a homlokát Dankworth. Hirtelen nagyon elkomorodott, úgy, mint a legtöbb ember, aki felismerte a nevet. Én sajnos ezek az emberek közé tartoztam. – Jack Stone neve gondolom önöknek is mondd valamit. Neves bérgyilkos. Több ronda ügye volt, amiért nem kapták el, a részletekbe nem mennék bele. Jelenleg, szinte teljes ellentéte ennek. Rendőrruhában, Johnson kapitány néven tervezi mesteri bosszúját. – Johnsonra néztem. Találkozott a tekintetünk. Láttam a szemében, hogy minden igaz, és most el akar menekülni. Félttem tőle. Egy brutális gyilkos, és itt van tőlem pár méterre. Az igazi Johnson halott. Stone nem számolt Stewarddal és jómagammal. Mrs. Henkins volt az első áldozata neve, akit 5 éve gyilkolt meg, mivel egy kis nézeteltérésük bosszantónak bizonyult.

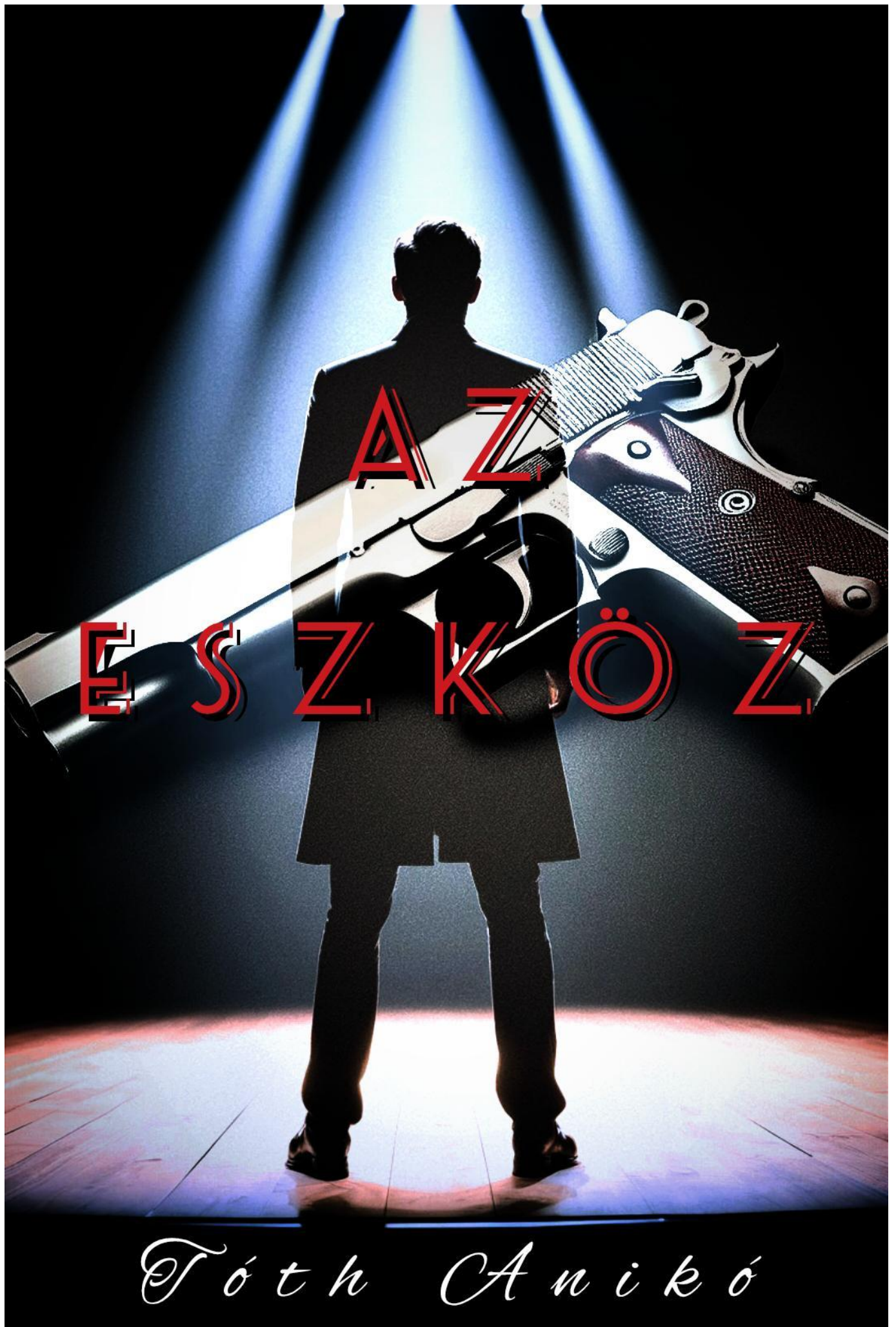
Meglepetten néztem rá, a szavai nagyon mélyre hatoltak bennem. Összezavarodtam és félttem, pedig nem kellett volna mitől, hiszen a rendőrkapitányságon voltunk.

Johnson – vagyis Stone – előkapta a pisztolyát, és körbemutatott vele, úgy, hogy mindenki a célkeresztjében legyen. Az örök a sarokban felálltak, de Stone rájuk szegezte a pisztolyt, így visszaültek a helyükre, és bosszúsan nézték, hogy mi történik. Üveges, zavarodott tekintete arról árulkodott, hogy nincs teljesen magánál.

- Ha bárki megmozdul, lövök. Lelövök bárkit. Mondjuk a nyájas nyomozót, vagy legyen a hamis gyanúsított? Kit válasszak, talán legyen a bájos Clara Jenkins?

Steward nyugodtan odalépett hozzá. Stone rászzegezte a pisztolyt. Néma csönd honolt a teremben. Katt. Semmi. A pisztoly nem sült el. Katt. Semmi. Idegesen megrázta. Nem volt benne töltény. Steward kicsavarta a kezét, és hátra szorította. Egy bilincset vett elő, és rákattintotta a gyilkos Stone kezére. Két rendőr odajött és elvezette a tettest, aki idegesen rúgkapált, szidva az összes nyomorultat, aki világon van.

- Nos, köszönöm a figyelmet emberek. További szép napot. – monda megeresztve egy nyertes mosolyt.
– Miss Clara, meghívhatom egy teára? Úgy látom, van még kérdése.
- Igazából... – elgondolkoztam, hogy ezt a meghívást mire véljem, de végül belementem – Rendben.
Ahogy beléptünk a közeli kávézóba, megcsapott a pörkölt kávé, gyümölcsös tea és péksütemények illata. A legtöbb asztaltól felnéztek, a nagyjuk fel is ismerte Dankworth-ot, meglepetten sügtak össze, még akkor is, amikor leültünk az ablak melletti kis, kör alakú barátságos asztalhoz. Pár perc múlva mindenki visszatért a dolgához, mi pedig elkezdhattuk a beszélgetést.
- A beépített úr, Steward, hogy tudott meg olyan dolgokat, amik „a kezébe adták a kirakó darabjait”? Ezek hogyan segítettek? És ki volt az a tanú? Mi van Edward Rick Webb-el? Ő bűnös? Mi lett Johnson holttestével?
- Belülről mozogva sokkal másabb, mint kívülről nézve. Megtudta például, hogy Johnson-t vették észre egy másik úrral, akinek az arcát nem látták. Azt hitték, Steward volt, ezért ötleteltek, hogy talán a rendőrt is meg akarta ölni. Kifaggatták. Elmondtak neki mindent, amiről azt hitték, hogy tudja. A tanú, aki látta Stewardot, mint tudja, egy névtelen levelet csúsztatott be a rendőrség ajtaja alatt. Én voltam. Ez a szemtanú elég volt, hogy Stewardot bevezessük a rendszerbe, pontosan Stone mellé. Megtudott mindent Stone-ról, és kilépett a rendszerből. Magával vitte az információit. – itt megállt egy pillanatra, elgondolkozott, hogy mit is kérdeztem ezeken kívül - Edward azóta rendes állást szerzett, ha jól tudom, akkor bankár vagy könyvelő. Volt egy lopás-ügye, Stone-nal úgy 6 éve. Már nincs jelentősége. Johnson holttestét elszállítjuk, mivel...
A beszélgetést késő estig folytattuk, később Steward is csatlakozott hozzánk. A következő napon átfutottam a napi lapot, és ezeken akadt meg a szemem; *Dankworth megoldotta az ügyet; MEGINT! Részletes beszámoló a tegnapi eseményekről! Egyik riporterünk így nyilatkozott; Dankworth bámulatosan megoldotta a bűntényt és megtalált egy körözött bűnözőt...*



AZ ESZKÖZ

Tóth Anikó

Tóth Anikó

Az Eszköz Színházi gyilkosság

A történetet a Columbo c. filmsorozat, és a
Vígyszínház ihlették.

Szereplők

Rolf Pénelopé - hadnagy
Tókey László – őrmester, a hadnagy unokatestvére
Dénes Zoltán - őrmester
Vadász Attila – a Columbo c. darab írója, és társrendezője
Károlyi Alex – a Columbo c. darab rendezője, és színésze
Zsaklin Csenge – az áldozat
Határy Zsolt – a színház igazgatója
Kalvin Richárd – a férj
Dobos Jakab – egy ügyelő a színházban

Helyszín: Budapest XVI. kerület Special Színház
Időpont: szept. 12. (a Columbo c. darab premierje)

Bevezető

-Haló?

-Rolf... Baj van. Alig érkeztünk meg, mikor hívtak.

Hónapok óta ez volt az első szabad estém. Végre sikerült kivenni a felhalmozott szabadságomból, hogy elmehessünk bulizni a barátnőimmal. Most nem Rolf hadnagy voltam a rendőrségtől, hanem csak simán Rolf. Egy fiatal nő, aki ki akarta engedni a fáradt gőzt.

-Mi történt?

-Megöltek egy színésznőt a Special Színházban. Azonnal ide kell jönnöd!

-Remek... -sóhajtottam. -Indulok!

Ezek után a lányok csak lemondóan intettek a kijárat felé. Imádom, hogy ilyen megértő barátaim vannak.

-Legközelebb nem úszod meg! -kiáltottak utánam.

-Tudom! -vigyorogtam, majd kivergődtem a tömegből. A mai este fő célja az lett volna, hogy szerezzenek nekem egy pasit. De hát ez van. Valahogy sose jön össze.

Nem volt egyszerű taxit szerezni, de tíz perccel később már a tetthely felé tartottam. Közben bővebb tájékoztatást is próbáltam szerezni, de úgy tűnt a többiek sem értik, hogy mi történt pontosan. Sajnos a rendőrség nem fizeti az úti költségem, de így volt a leggyorsabb. Majdnem „máshogy" kellett fizetnem, ahogy az az undorító taxisofőr fogalmazott.

Nem először jártam itt, de még mindig csodálatos. Most is ámulva néztem fel a Special Színház épületére, de nem bámszkozhattam sokáig. Gondoltam felhívom az unokatesóm, Tókey László őrmestert, aki már itt volt.

Kis idő után szitkozódva tettem le. Nyilván nem veszi fel, amikor kellene. Ekkor azonban megláttam valakit a színészbejáró takarásában, szóval felé vettem az irányt.

2025. szeptember 12. 20:30

Rossz érzésem volt. Valami szokatlan, valami más, de nem tudtam, hogy mi. A két főszereplő, -Alex és Csenge- egymással szemben álltak, és a drámai pillanatban a férfi lelövi a feleségét, majd eltűnik a csapóajtón át. Minden a forgatókönyv szerint haladt, mégis az elvárttal szemben nem egy, hanem két lövés is eldördült. Én csak álltam az ügyelőpultnál és megkövülten figyeltem először a hatalmas tapsvihart, majd az egyre növekvő nyüzsgést. A színpadon mindenki rohant, -hiszen a szünetben az egész díszletet le kell cserélni- csak egy valaki maradt mozdulatlan. A fénylő csillagnak leáldozott. Többet nem lép színpadra, nem ragyog előadás előtt és után. Elszállt belőle a lélek, és várja a révést, hogy elvigye őt az emlékek közé. Lassan figyeltem az egyre szétterülő vértócsát. Alex mikor visszaért, és rájött mi történt összeomlott. Teljesen kifordulva önmagából ordított mindenkivel. A hangok egy idő után eltompultak, és alig jutottak el a tudatomig. Nem maradt utána csak a csend és az üresség. Mert Zsaklin Csenge meghalt. Hallottam a bejelentést, hogy az előadás további része elmarad. Gáspár hívta a rendőroket, mentőket, vagy tudom is én mit kell ilyenkor. Úgy éreztem, mintha fojtogatna valami, a lábaim pedig vittek előre, ki a színházból.

-Meghalt... Cseni meghalt... -szinte csak nyöszörögtem, lábaim felmondták a szolgálatot, és összeesek-
lőttem.

Nem tudom meddig térdepelhettem a színház előtt, de csak a sziréna fülsiketítő vijjogása és a rendőrök érkezésére eszméltem fel. Gyorsan odahúzódtam egy fali beugróhoz, és próbáltam összeszedni ma-
gam.

A rendőröknek nem tűnt fel a jelenlétem, nagyon siettek befelé. Három kocsi is érkezett, összesen tí-
zen mentek be felmérni mi történhetett. Annyira jól esett volna elszívni most egy cigit, de már majd-
nem egy éve leszoktam, és nem szeretnék visszazuhanni a láncdohányosok szintjére. Már teljesen be-
sötétedett, és kezdtem a szeptemberi hideget is megérezni, mikor egy taxi állt meg a rendőrautók mel-
lett és egy csinos, koktélruhás fiatal nő ugrott ki belőle. Elkerülve a főbejáratot felém kezdett sietni.
Elgondolkoztam, szóljak-e neki, hogy most nem kellene bemennie, de végül mégis inkább a falnál ma-
radtam. Ő viszont így is észrevette a jelenlétem.

-Jó estét! Maga itt dolgozik? -összes színészi tehetségemet összeszedve felhúztam az érzelemmentes
álarcom.

-Igen. -lassan léptem közelebb hozzá. Olyan furcsa volt az egész szituáció.

-Tudja mi történt? Itt volt?

-Igen. -Igen, határozottan furcsa. Egyáltalán nem szoktam hozzá, hogy koktélruhás nők magázzanak,
mikor alig kezdődött az éjszaka, ráadásul egy kollégám haláláról kérdezzessenek.

-Jó. Rolf hadnagy, rendőrség! -halászott elő a kistáskájából egy igazolványt. -Részvétem a munkatársá-
miatt.

-Köszönöm! Vadász Attila! -ráztunk kezet.

-Áhh... maga rendezte a darabot, igaz?

-Én csak társrendező voltam. Együtt írtuk a darabot egy kollégával. -javítottam ki a tévedések elkerü-
lése végett.

-Nagyon jó. Bemegyünk? Bemutathatna a kollégának, csak előbb beszélnem kell a többiekkel. -indult
is befelé, de mikor észrevette, hogy nem követem megtorpant. -Tudom, hogy nagy megrázkódtatás
volt, de nem kerülheti el örökre. Csak annyit kérek, mutassa meg ön hol volt. A többi holnapra ha-
lasztjuk. -azt inkább nem kérdeztem meg, mi is az a többi, mert tudtam, hogy így is hosszadalmas pro-
cedúra vár rám. -Jöjjön! Látnom kell a helyszínt. -indult el ismét, és ezúttal én is követtem. -Ahamm....
-kínosan vigyorogva, tanácstalanul fordult felém, mikor pár lépéssel később a rengeteg elágazás meg-
törte a lendületét. A színészbejáraton át igencsak könnyű eltévedni egy átlagembernek.

-Erre. -léptem mellé, majd szinte csak ösztönből jutottam el a színpadig. Teljesen kizártam a külvilá-
got, fájdalmas volt visszatérni. Hirtelen torpantam meg az ügyelőpult mellett, amit a hadnagy is észre-
vett.

-Maga itt állt, ugye? -erőtlenül bólintottam, mikor egy másik rendőr sietett oda hozzánk.

-Rolf! Mi tartott eddig? Mindjárt elviszik a holttestet, akarod megnézni?

-Tudod Laci, ha a szabadságon vagyok, ráadásul a város másik felén, akkor ne csodálkozz, hogy ké-

sőbb érek ide. -morogta a ruhájára mutatva. Ekkor mindketten végigmértük, és meg kell hagyni gyönyörű volt. „Álljál le Ati, de sürgősen! Van neked nagyobb bajod is!”-veszekedtem magammal. -Amúgy meg de. Megnézem. -indult a fehér lepellet letakart test felé, mire én elkaptam a fejem. Böven sok volt nekem egyszer is látni.

-Rendben, vihetik! -mikor ezt meghallottam néztem csak fel újra. -Hol a fegyver? Meg aki elsütötte?

-A fegyvert ott vizsgálják, majd beviszik a laborba. 38-as kaliber, ha jól hallottam. Holnapra meglesz a pontos ballisztikai jelentés. Károlyi Alex pedig nagyon kiborult. Nyugtatót kapott. A doki azt mondta jobb lenne, ha csak holnap beszélnék vele. Nem tudom, beviszik-e egyáltalán. Zoli az ügyvédjével tárgyal éppen telefonon. Ha nincs ez a hülye új törvény...

-Laci! -szólt rá a hadnagy. Milyen új törvény? Nem értettem miről beszélnek. Mielőtt bármit kérdezhettem volna még egy rendőr jelent meg.

-Zoli! Na jutottál valamire? -kérdezte izgatottan a Laci nevű. Az új alak csak morgott.

-Kijátszottak. Nem hagyhatja el a várost, és éjjel-nappal őrizhetjük. Ezen kívül semmi!

-Francba! Ha a politikusok...

-Laci!

-Szóval nyertem egy éjszakai ügyeletet. Meg sokműszakos felügyeletet. Akarsz jönni? Befejezzük a tegnapi témánkat. -Zoli nem úgy nézett ki, mint aki ne tudna egyedül is elbánni Alexszel, de ezek szerint csak beszélgetni akartak.

-Király! Megyek! Rolf kellünk még?

-Nem. Menjete nyugodtan!

-Khmm... hadnagy! -szólaltam meg én is, miután elmentek. -Esetleg én is mehetnék?

-Jaj bocsánat! Persze! Azt hiszem a többi ráér holnapig. Köszönöm! Elvigyük?

-Nem, köszönöm, inkább sétálok! Viszlát! -köszöntem, majd a lehető leggyorsabban indulok hazafelé. Szerettem volna kiszellőztetni a fejem.

Folyamatosan pörgött az agyam és sajnos nem tudtam leállítani.

Cseni volt a nővérem legjobb barátnője, szinte már családtagnak számított. Most, hogy ő is meghalt, teljesen magamra maradtam. Újra és újra visszajátszotta az agyam azt a szörnyű jelenetet. Alex kiveszi a zsebéből a pisztolyt és eldördül egy lövés. Majd még egy. Cseni elesik és elkezd ömleni a vér. Valami nagyon nem stimmelt. Szerintem holnapra lebetegszem. Jó lenne otthon átgondolni a dolgokat. Egyedül. Még fel kell dolgoznom. Nincs többé.

2. fejezet (Rolf szemszöge)

Reggel korán indultam a Special Színházhoz. Gyilkossági ügyekben nem árt sietni. Az új törvény miatt pláne. Mekkora baromság az, hogy nem lehet bevinni senkit amíg be nem bizonyítjuk, hogy szándékosan követték el a bűntettet? És ha valakinek nem állt szándékában megfojtani egy ártatlant, csak úgy sikerült, akkor fűtyörészve elsetálhat?

Elterelve gondolataim a lövések hangján kezdtem agyalni. Csak egy golyó fűrődött pontosan az áldozat szívébe. Akkor miért hallottak két lövést? Az egyik el sem találta? Lehetetlen.

A fegyver származhatott a kelléktárból. A kollégák délelőttre ígérték a jelentést, majd később bemegek érte a kapitányságra. A főbejáratot zárva találtam, így a színészbejárón mentem be. Sokkal nagyobb ez a hely, mint hittem, így sikerült eltévedni. Már épp fel akartam hívni a Lacit, aki szintén itt kell legyen valahol, mikor belefutottam egy ruhafogasba.

-Jaj, kérem bocsásson meg! -ugrott elő egy fiatal lány a ruhák mögül. -Ne haragudjon, nem figyeltem!

-folytatta a kétségbeesett szabadkozást.

-Semmi gond! -mosolyogtam rá békítően. -Rolf hadnagy vagyok a rendőrségtől. -erre a mondatomra a lány kicsit elsápadt. -Tegeződhetünk?

-Khmm... igen. Lukács Fanni vagyok.

-Szia Fanni! Kérdezhetek pár dolgot? -szegényt sikerült még jobban megijesztenem. -Nem kell félned, csak a színházat szeretném megismerni.

-Öhm... rendben. De akkor lehet, hogy nem én vagyok a megfelelő személy. Csak gyakornok vagyok. Nyár elején vettek fel.

-Tényleg? De hát nyáron nincsenek is előadások tudtommal.

-Ez igaz. Viszont sok bemutatót terveztek össze, és az előkészületekben jól jött a segítség. Nekem meg

a szakmai gyakorlat.

-Aha. Mit is csinálsz pontosan?

-Látvány tervezőnek tanulok, amihez nagyjából minden kapcsolódik, amit a néző lát. Díszlet, jelmez, kellékek és speciális effektek. Bocsáss meg, közben elindulhatunk? Ezeket el kell vinnem az öltözőkhöz. -intett a temérdek jelmezre.

-Persze! Nem szeretnék feltartani. -indultunk meg, ha jól sejtem a színpad irányába. -A Columbo tervezésében is segítettél? -kérdeztem közben.

-Nem, csak most, mikor volt az a kavarási. Be kellett ugranom a jelmezesekhez.

-Milyen kavarási? -kíváncsiskodtam.

-Hát kb. 2 hete az egyik rendező kitalálta, hogy neki nem jó a feleség jelmeze, sőt végül a színészt is lecserélte. Pedig egész nyáron dolgoztak a Szolnok Katival, de végül mindent újra kellett kezdeni Csengével.

-Nem lehetett könnyű.

-Nem bizony! 4-en varrtuk 0-24-ben azt az átkozott bálruhát. És végül mi lett belőle... Szörnyű! -torpant meg hirtelen. Először azt hittem csak a hatás kedvéért, de kiderült, hogy meg is érkeztünk az öltözőkhöz.

-Igen, az. Hagylak most már dolgozni, csak annyit segíts, merre jutok a színpadra?

-Folyosó végén balra. -mutogatott.

-Köszönöm! Viszlát Fanni!

-Viszlát!

Sose fogok itt eligazodni. A színpadon Laci fogadott a legújabb fejleményekkel. Nagyon belelendült a magyarázásba, de én még az elején elvesztettem a fonalat.

-Ácsi! -tettem fel a kezem, hogy ez így nem lesz jó. -Ne hadarj, lassabban!

-Igen. Szóval. A fiúk megnézték a fegyver sorozatszámát. Téged nem értek el, ezért engem hívtak. A pisztoly az igazgatóé, Határy Zsolté. Aztán. A kellék, amit eredetileg kellett volna használni eltűnt. És most már beszélhetsz Károlyival. Az előtérben van, Zoli figyel rá. -mikor én is gondosan feljegyeztem mindent elindultam, hogy egymás után kihallgassam az érintetteket. Hosszú lesz ez a mai nap is. Károlyit tegnap kimentette az ügyvédje, mindenestre fokozott figyelmet fog kapni a részünkről.

Amíg kihallgattam, elküldtem Zolit. Tapasztalataim szerint egyedül gyorsabban jutok eredményre.

-Jó napot Károlyi úr! Rolf hadnagy vagyok a rendőrségtől. -mutakoztam be a színdarab főszereplőjének. Magas, harmincas évei közepén járó fiatalember volt. Hosszúujjú, sötét inget viselt, hozzá illő nadrággal, valamint napszemüveget. Tegnap kihozanása után egészen összeszedte magát, kedvesen mosolygott rám.

-Jó napot! Miben segíthetek?

-Ön ugye az egyik főszereplője a darabnak?

-Igen. Kulcsfontosságú feladat. Nekem kell megölni az áldozatot. -nevetett fel idegesen. Egy pillanatra megváltozott az arckifejezése, de mire jobban megfigyelhettem volna visszavette mosolygó álarcát.

-Értem. Ugyebár ez lenne az első felvonás tetőpontja, utána pedig a szünet.

-Igen.

-Nem vett észre semmi gyanúsat? Valami oda nem illő dolgot?

-Itt senkinek nem tűnik fel, ha valaki pisztollyal mászkál drága hadnagy. -könyökölt a büfé pultjára.

-Honnan tudta, hogy a pisztolyra vagyok kíváncsi?

-Másra nem-igen lehetett.

-Ez igaz. -adtam meg magam. -Tudjuk a gyilkosság helyét, idejét, a gyilkos fegyvert is ismerjük, sőt még azt is, aki meghúzta a ravaszt. Már ne haragudjon. -néztem rá kissé szkeptikusan.

-Higgye el hadnagy, nem akartam megölni! -kapta fel a vizet. Idegességében elkezdett remegni a keze.

-Már csak az a kérdés, ki akarhatta megölni. Mi volt az indíték?

-Ne legyen benne olyan biztos, hogy Csenge ártatlan angyalka volt. Pályafutása során sokak karrierjét tette tönkre. -ráncolta a szemöldökét. -Zsolt hajlamos volt néha túlbecsülni.

-Az igazgatónak is gondjai voltak vele?

-Egyszer hallottam őket veszekedni. De az már régebben volt.

-Tudja mi történt? Miért veszekedtek?

-Nem. Jól hallottam, hogy Zsolté volt a pisztoly?

-Még nem vagyunk benne biztosak. Tudott róla, hogy van fegyvere?
 -Igen. Sose titkolta. De nem hittem volna, hogy képes berakni a kabátomba.
 -Volt erre lehetősége az előadás közben?
 -Egyszer volt egy hosszabb szünet, amikor nem kellett színpadra állnom, és levettem a kabátot. Talán akkor.
 -Mennyi az a hosszabb szünet?
 -Nagyjából 10 perc. Fel akartam menni a büféhez, de sokan voltak. Így inkább kimentem cigizni.
 -Tudja ezt valaki igazolni?
 -Nem volt velem senki. De az ügyelők mindig rajtunk tartja a szemét. Dobos Jakabot kérdezze.
 -Ezt hogy érti?
 -Tele vagyunk kamerákkal. -mutatott a sarokba. -Az ügyelők mindent látnak.
 -A felvételeket kitől tudom elkérni?
 -Félreértett hadnagy. Nincsenek felvételek. A kamerák csak élőképet mutatnak.
 -Értem. Szóval akkor cserélhették ki a kellékét, mikor kiment. Jut eszembe! Még azt is meg kell találnunk. -sóhajtottam.
 -Eltűnt? Mi a jelentősége egy egyszerű működésképtelen pisztolynak a gyilkossághoz?
 -Nem tudom, de kiderítem. Várjon! Azt mondta nem működik?
 -Nem. Ebben az ügyben hadnagy ajánlom, hogy beszéljen a kellékeseinkkel. Én pedig, ha megbocsájt indulok próbálni. -pillantott az órájára, majd külön váltak útjaink. Laci vette vissza a felügyeletét. 5 órával később, már zsongott a fejem a rengeteg információtól. Beszéltem Határy Zsolt igazgató úrral, aki bevallotta, hogy van fegyvere. Mikor megkértem viszont nem tudta előadni, tekintve, hogy már nálunk van. Mindenesetre legalább az engedélyét fel tudta mutatni. Ezután még beugrottam a kelléktárba, ahol kb. másfél óráig beszélgettünk fegyverekről, díszletelemekről és effektekről. Sok mindenre fény derült, többek között a két lövés hangjának kérdése megoldódott. Az eredeti kellék fegyver nem lett volna képes semmilyen lövésre, ezért a megfelelő pillanatban csak alájátszották a hangot. Ez volt az első lövés, és a második meg a valós.
 Már hazafelé tartottam, mikor eszembe jutott valami. Gyorsan felhívtam a kapitányságot, szükségem volt pár információra.

3. fejezet (Ati szemszöge)

Mikor már eléggé lefárasztottam magam az éppen készülő darabunk forgatókönyvével úgy döntöttem nézek egy filmet. Alex javasolta, hogy a Columbo című sorozatból csináljunk színházat, de én eddig csak pár részt láttam. Gondoltam megnézek még egyet, hátha rájövök, miért van olyan furcsa érzésem. A film felénél járhattam, mikor csöngettek. Pont a legjobb résznél! Kissé kedvetlenül mentem ajtót nyitni, ahol meglepetésemre Rolf hadnagy állt, ezúttal teljesen hétköznapi ruhában. Lehet túl sokáig bambultam, mert csak arra eszméltem fel, hogy mozog a szája, de nem értem mit mond.
 -Elnézést, nem figyeltem! -vakargattam a tarkómat.
 -Csak kérdezni szerettem volna pár dolgot. -szólalt meg szinte egyszerre a filmbeli hadnaggal. -Miért nem ment ma be a színházba?
 -Nem voltam képes. Ígérem, holnap már megyek. Khm... Jöjjön be kérem! -gyorsan kikapcsoltam a TV-t, és ekkor szembesültünk mindketten a lakásom állapotával. Ugyanis egy tenyérnyi szabad hely sem volt, mindenhol könyvek, különböző papírok, ruhák és lemezek hevertek egymás hátán. -Bocsánat, csak nagyon belemerültem egy projektbe. -szabadkoztam közben pedig arrébb toltam pár cuccot és a kanapé másik feléről is lehajítottam a dolgokat. -Üljön le kérem! Mit szeretett volna kérdezni?
 -Először is tegeződhetnénk?
 -Igen, már akartam javasolni.
 -Remek. Akkor azt szeretném tudni, hogy kaphatnék-e egy forgatókönyvet a Columbo előadásáról? Mikor beszéltem Károlyi Alexszel azt mondta, nálad van több darab.
 -Aha... valahol biztos. -álltam fel tarkómat vakargatva. -Mire is lesz az jó pontosan? -túrtam fel az első kupacot.
 -Mivel a kellékesek azt mondták minden előadás előtt ellenőrzik, minden rendben van-e, ezért előadás közben kellett kicserélni a fegyvert. Alex jobb vagy bal kezese? -kérdezi hirtelen.
 -Kétkezes. Mind két kezét ugyanúgy képes használni. De miért nem tőle kérdezted meg?

-Későn jutott eszembe. Aztán úgy is beszélni szerettem volna veled is.

-Érdekes. A rendőrségen nem adták meg a telefonszámom?

-De, de akkor honnan lesz forgatókönyvem? -sürgetett.

-Jól van, keresem már!

-Te hol voltál és mit csináltál az előadás alatt? Kérlek próbáld minél pontosabban elmondani!

-Oké... nézzük. Először végig mentem az öltözőkön, sok sikert kívántam mindenkinek és beszéltem Alexszel. Aztán beültem a takarásba és körülbelül 20 perc múlva, mikor csak Sári és Anett voltak a színpadon felmentem a színészek büféjéhez. Kicsit tovább tartott, mint képzeltem, mert tegnapelőtt meghúztam a bokámat, ezért liftezni akartam, de pont az orrom előtt csukódott be az ajtó. Így kénytelen voltam lépcsőzni. Mindegy. Kértem egy kávét, és Krisszel beszélgettem, ő is benne van a darabban. Aztán Zsolt félrehívott gratulálni, amiért körülbelül két és fél hónap alatt sikerült megcsinálni ezt a hosszú darabot. Utána Jakab, az ügyelőnk visszahívta Csengét és Alexet, ezért tudtam, hogy lassan vége az első felvonásnak. Az igazgató is jött velem, ezért ismét lépcsőztünk. Utána még elugrottam mosdóba, körülbelül a lövöldözés előtt egy perccel értem vissza. -időközben átkutattam az egyik könyvespolcomat, és a konyhaasztalon folytattam a keresést. Nem hiszem el! 3 órája volt a kezemben, erre nyomtalanul eltűnik!

-Az igazgató miatt lépcsőztetek?

-Megvan! -emeltem a magasba a keresett forgatókönyvet. Kicsi hiányzott, hogy örömben ugrálni kezdjek. Néha olyan apróságoknak tudok örülni, mint egy kisgyerek. De azt hiszem ez belefér a komoly szürke hétköznapiakba. A hadnagyot is sikerült megnevettetnem. Erről jut eszembe, hogy még a keresztnévét se tudom.

-Na szép! Kiröhög egy rendőr hadnagy. Ezt is lehúzhatom a bakancslistáról.

-Jaj... ne haragudj... csak... olyan aranyos voltál. -én, mint aranyos? Ilyen is ritkán van.

-Történelmi pillanat. -röhögtem most már én is. -Felírjuk! -és tényleg felírtam az első papírfecnire, amit találtam. „2025. szept. 13. Rolf hadnagy aranyosnak hívott, miután kiröhögött.” Neki is megmutattam. -Még egy kicsit hiányos. -jegyeztem meg vigyorogva. Megforgatta a szeméit, majd átvette tőlem a tollat.

-Pénelopé. -olvastam fel.

-Maradjunk a Rolfnál. Nem szeretem a keresztnévem.

-Miért? Szép neved van!

-Így még sose kérdezte meg senki.

-Most mit mondjak Peni? Egy kreatív zseni vagyok!

-És a zseni átlátja a káoszt, ugye? -néz végig látványosan a lakáson.

-Pontosan!

-Én viszont megyek zsenikém. Holnap gyere be a színházba!

-Igenis, parancs! -nevettünk fel. -Nem kérsz még egy teát esetleg? -szontyolodtam el. Nem akartam egyedül maradni. Erre ritkán tudok példát mondani, de valahogy most jó lett volna még beszélgetni vele.

-Nem, köszönöm! Ezt még ma át szerezném nézni. -mutatta a forgatókönyvet. -Neked is van még dolgod. -tolt arrébb a lábával egy könyvet, mikor kikísértem.

-Azt akarod, hogy takarítsak? -rökönyödtem meg.

-Pontosan! -kacsintott rám, majd kilépett az ajtón. -Akkor holnap a színházban. Szia Ati!

-Szia Peni! -szóltam utána, de nem biztos, hogy hallotta. Miután bezártam az ajtót majdnem átestem egy verses kötetten. Nagyot sóhajtván emeltem fel a földről.

-Hogy mikre rá nem vesznek manapság! -picit nehezen indult a nagytakarítás, de legalább elterelte a gondolataim. -Még hogy én kitakarítsak? -hitetlenkedve ráztam meg a fejem. Ezt a mutatványt még anyukámnak is ritkán sikerült előadni. Rég beszéltem vele. Elhatároztam, ha én ezzel ebben az életben végzek, akkor rögtön elújságolom neki.

Nem jött össze. 5 óra elteltével már késő volt a telefonálgatáshoz. Ráadásul piszkosul fáradt voltam, így inkább mindent holnapra halasztottam.

-Hol a fenében van? Azt mondta bejön. -pont amikor elkezdtem az újbóli panaszkodást drága Tőkey őrmesternek, jelent meg Attila.

-Bocsi bocsi bocsi, csak bealudtam! Felhívtam anyumat, hogy elmeséljem neki mekkora tisztaság lett nálam, csak elnéztem az órát utána meg nem tudtam letenni és a találkozást is egyeztetni kellett... - kezdett össze-vissza hadarni, amit végül az őrmester röhögése szakított félbe.

-Felírod? -kérdő tekintetét látva hozzátettem. -Már egy őrmester is kiröhögött. -nevettem fel én is. Szegegy Atinak egyre vörösebb lett a füle. Végül mégis megkönnyörültem.

-Mindjárt indul a próba és kellene még egy rendező. -mutattam a színpad felé, és már szedtük is a lábunkat.

Mikor beértünk az igazgató is ott volt. Nem tűnt túl jókedvűnek, és rögtön magához intette Attilát. Alex már ott volt, és láthatóan nem értettek egyet valamiben. A kezdetben csendes tanácskozás egy idő után kissé elfajult, és így már mi is hallottuk miről szól a vita. Az igazgató le akarta venni a darabot a műsorról, ezzel kiváltva az alkotók ellenszenvét.

-Nem értitek! Nem akarok botrányt! A Columbot le fogom venni a műsorról!

-Akkor vegye le az összes krimet! Miért pont ugyanabban az előadásban történne két tragédia?

-A villám nem csap kétszer ugyanoda. -jegyezte meg Ati is.

-Ezért nem érdemes eldobni egy darabot. -léptem oda hozzájuk én is. -És ha megoldható én is megnézném az előadást. Segítene a nyomozásban. -tettem hozzá egy megnyerő mosollyal.

-Legyen. De akkor rendesen próbáljatok! -nem volt inyére a szituáció, elég gyorsan távozott. Nem tudtam, melyik nyomot kövessem. Maradjak, és nézzem végig a próbát, hátha kiderül mikor történt a fegyvercsere, vagy érjem utol az igazgatót, aki igen gyanúsán viselkedett az előbb. Számomra gyenge indok volt a botrány elkerülése, tekintve, hogy még senki nem tud az esetről, ezért a második opció mellett döntöttem. Én talán visszaérek a próba végére, de a fiúknak meghagytam, hogy végig árgus szemekkel figyeljék a fegyvert és az órát. Ezután Ati kérdő tekintetének keresztüzében én is léptem. Reméltem, hogy ebben a feldúlt állapotban többet ki tudok húzni Határyból, mint legutóbb. A fegyver az övé, ez tény. De mikor tehetne volna bele Alex zsebébe?

-Igazgató úr várjon! -értem utol az irodája felé vezető lépcsőfordulóban. Legalábbis gondoltam, hogy arra ment, de még mindig igényt tartanék egy térképre.

-Igen hadnagy? Elnézést, de sietek. -le akart rázni. Nem baj, tudok én idegesítőbb is lenni.

-Csak egy-két kérdésem lenne önhöz, pár perc az egész.

-Rendben, akkor jöjjön és mondja. -sóhajtott, majd tovább indult felfelé.

-Mikor tűnt el a pisztolya? -vágtam a közepébe.

-Nem tudom. Talán tegnap. Tudja nem szoktam naponta lövöldözni, ezért nem vettem észre. -gunyos hangszínt elengedtem a fülem mellett.

-Hol tartotta? -faggattam, amint beléptünk az irodába. Odalépett az íróasztalhoz, és kihúzta a bal felső fiókot. -Ki tudott erről? -folytattam, de már láttam, hogy kezd eleget lenni.

-Bárki. Nem tartottam titokban, de nem is híreszteltem hadnagy. Aki akarta tudhatta. -ült le, de engem nem kínált helyet. Elkezdtem körbe járni az irodában. Rend volt, csak az íróasztalon uralkodott hatalmas káosz. Közben folytattam a kérdezgetést.

-Milyen kapcsolatban állt az áldozattal?

-Barátiban. Megtenné, hogy nem hívja áldozatnak? -a második mondata szerintem üti az elsőt. Ezek szerint nem akarta elfogadni, hogy meghalt.

-Biztos? -léptem közelebb hozzá. -Csenge igen vonzó nő volt. -nyomtam meg direkt a volt szócskát. Ekkor viszont feltűnt valami. -Ha igazat mond, miért kell magának buszbérlet? -kaptam fel az említett tárgyat. -Két utcára lakik innen, ilyen időben simán sétálhatna. -reméltem, hogy jók a megérzéseim.

-Sokat kell átmennem a XIV. kerületbe. Ott van a kamara színházunk, és az már elég messze van ahhoz, hogy ne akarjak gyalogolni. -nem tetszett ez a fölényes hangszínt.

-Igazán? Akkor minek az országbérlet, ha csak egy másik kerületbe utazik? Az áldozat, viszont, ha jól tudom Budapesten kívül lakott.

-Ne hívja áldozatnak! -förmedt rám hirtelen, fölpattanva a székről. -Szerettem Csengét, ezt akarta halani? Semmi köze hozzá! Nem én öltem meg!

-Jól van, nyugodjon meg! Mindig nála találkoztak?

-Igen. A férje csak éjszaka került elő a kocsmából. -na igen. Tegnap is sokáig várták a kollégák, hogy közölhessék vele a híreket. Ahogy hallottam, nem nagyon rázta meg. Lehet, csak azért, mert be volt rúgva.

-Van, aki tudhatott a viszonyukról?

-Nem hiszem. Kérdezze meg az ügyelőket, ők mindent tudnak, ami itt történik. -valahogy ma mindenki itt lyukadt ki.

-Jó. Utolsó kérdés. Azt meg tudja mondani, hol találom meg a férjét?

-Nagytarcsán. Valahol a Bocskai köz környékén van egy kocsmá.

-Pontosabban nem tud? Esetleg a kocsmá nevét?

-Bíborponty? Aranykeszeg? Valami halas. -gondolkozott. A találgatásokkal viszont nem megyek sokra. Mindegy. Majd bent ráállítok valakit.

-Rendben. Hagyom dolgozni. Viszlát!

-Várjon hadnagy! -szólt utánam. Az ajtóban visszafordulva várakozóan néztem rá.

-Megtenné, hogy nem említi senkinek? -a kezét tördelte, és idegesen pillantott fel rám. -Nem szeretném, ha eljutna a feleségemhez. Főleg, hogy már vége.

-Nem kell aggódnia igazgató úr. -biccentettem felé, majd elhagytam az irodát. Lefelé menet azonban valami szöveget ütött a fejemben, így visszafordultam. Kopogás nélkül nyitottam be, szembe találva magam az igazgató kérdő tekintetével.

-Miért a lépcsőn jött fel?

-Tessék? -hökkent meg teljesen.

-Miért nem liftezik? Közelebb van és sokkal gyorsabb.

-Régi ez az épület hadnagy. Néha beragad a lift, egyszer pedig beszorultam. Azóta nem szeretem használni. Már meg kellene csináltatni, de még nem volt rá időnk. Addig is szigorúan megtiltottam, hogy előadás alatt bárki használja. Jól néznénk ki, ha valaki nem ér oda a színpadra.

-Értem. Köszönöm!

Nem mondom, hogy megkedveltem Határy Zsoltot. Most, hogy belegondolok, akár ő is elkövethette a gyilkosságot, mikor Ati egyedül hagyta az első felvonás vége előtt. Bár akkor már Alexen lehetett a kabát, mindenesetre ez is egy verzió.

Érdekes, hogy ő az, aki a legkevesebbet tud arról, mik történnek a színházában. Meg kellett keresnem azt az ügyelőt, aki aznap este átlátott mindent. Tudtam, hogy ők irányítják az egész folyamatot, amihez bizony sok figyelem kell, és ebbe én is szerettem volna jobban belelátni.

Valahogy megint nem ott vagyok, ahol kellene. Sejtettem, hogy mégis balra kellett volna menni. Nem baj, kivételesen jól jött, hogy elvesztem, ugyanis pont elmentem egy tábla mellett, ahová az összes ember heti és havi beosztása ki volt téve. Beletelt egy kis időbe, mire kibogarásztam a lényegét, de 10 perccel később vigyorogva sétáltam -most már tényleg- a színpad felé. A nézőtérrel leültem Zoli mellé, éppen időben. Sári és Anett álltak csak a színpadon. Pár perc elteltével besötétítettek, de csak annyira, hogy a közönség még így is lássa, ki megy vissza megölni a nőt. Ez a darab sajátossága. A közönség tudja, ki a gyilkos, mégis végignézi az érdekes és vicces nyomozást.

Meglepetésemre, most nem Alex játszott a gyilkost, aki belenyúlt a jobb zsebébe... majd feltűnés nélkül a balba is... De végül értetlenkedve fordult hátra. Üresek voltak a zsebei, nem volt nála a fegyver. Felgyúltak a fények, Alex előjött a takarásból, kettőt tapsolt, majd mintha minden rendben lenne mondta a további instrukciókat. Én közben gyorsan tanácskoztam egy sort az őrmesterrel, és elhatároztam, hogy beszélnem kell Alexszel.

-Károlyi úr! -kiáltottam fel a színpadra, mire egy pillanatra mindenki rám kapta a fejét. -Beszélhetnénk?

-Megyek. -mondta. Ati továbbra is értetlenkedő tekintettel nézett rám, de kérdés nélkül átvette a rendezői feladatkört.

5. fejezet (Ati szemszöge)

Ahhoz képest, hogy egyáltalán nem voltam ott fejben, egész jól sikerült a próba. Nagyon össze kell szednünk magunkat, ha már az igazgató megengedte, hogy folytassuk. Azonban mikor Peni Alexszel beszélt valahogy morogni támadt kedvem. Alex a legjobb barátom, és tudom milyen nőügyei voltak

már. Szóval eléggé megoszlott a figyelmem, ezért nem voltam egy rendezői mintapélda. Mikor végeztünk, már nem voltak itt, ami pedig még aggasztóbb nem is láttam, merre mentek. Remélem, hogy még az épületben vannak.

Másodpercekkal később megnyugodtam, mikor megláttam Penit, ahogy Jakab magyaráz neki. Mikor odaértem elhallgattak, aminek próbáltam nem tulajdonítani túl nagy jelentőséget.

-Minden oké? -kérdeztem végül, mikor már egy ideje néztük egymást.

Pont ebben a pillanatban hívták a hadnagyot, így kicsit arrébb sétált.

-Mit mondtál neki?

-Én? Csak az igazat.

-Egy szép napon ki fogom tekerni a nyakad! -sziszegtem. Borzasztó tenyérbemászó pofája van.

-Nyugalom Atika! Nincs titkolni valód, ugye?

-Pont ahogy neked se, mi? -veszélyesen villant meg mindkettőnk szeme, de Peni visszatért, mielőtt egymás torkának ugrottunk volna.

-Köszönöm a segítséget! Akkor én megyek is. Viszlát!

-Bármikor állok szolgálatára hölgyem! Viszlát!

Gyorsan kellett szednem a lábam, ha nem akartam ott maradni. Nem tudom mit hazudott össze rólam Jakab, de kiderítem. Szó nélkül követtem a hadnagyot a kocsijáig. Mikor beszállt bepattantam az anyósülésre. Kérdő tekintettel bámult rám.

-Én is jövök. -jelentettem ki, holott fogalmam sem volt, hová megy.

-Legyen. De tudnod kell, hogy egész napos a meló.

-Ráérek.

-Jó. Megyünk Nagytarcsára. Meg kell találunk egy Keszegpikkely nevű kocsmát a Bocskai közben. Ismered? -csak megráztam a fejem, majd elindultunk. Egész végig azon agyaltam, hogy kérdezzek-e rá, vagy ne. Mikor meglett a hely, mégis rászántam magam.

-Mit mondott Jakab? -kérdeztem, mikor kiszálltunk az autóból.

-Sajnos semmi hasznosat. -vonta meg a vállát, hogy leplezze összerezzését.

-Zsaru létedre borzalmasan hazudsz! De tudnod kell valamit. -fordultam szembe vele. -A szüleimet régen elvesztettem, és a baleset után Csenge maradt a családom. Soha nem tudtam volna ártani neki.

-Engem csak az érdekelne, Jakab honnan ismerte ilyen részletesen a történetet?

-Nem tudom. Nem rémlik, hogy találkoztam volna vele, mielőtt ide kerültem. -kivéve az elvonót, de erről a hadnagynak nem kell feltétlen tudnia. -Most, hogy ezt tisztáztuk. Mit is keresünk itt?

A hely nagyon lepukkant volt. A cégér félig leszakadva, rozsdás ajtó, koszos ablakok. Bentről kiszűrődött a zene, de azt se mondanám túl izlésesnek. Mikor kijött egy részeges alak, valami elviselhetetlen halszagot árasztott. Összességében szörnyű volt az egész.

-Nem mit, hanem kit. Meg kell találunk Csenge férjét.

-Volt férje? -az információ lesokkolt. -Azt hittem a Zsoltival kavart.

-Nem tudad, hogy van férje, de azt igen, hogy viszonya volt az igazgatóval?

-Egyiket se híresztelte. De a színházon belüli pletykákkal tisztában vagyok, hála a fodrászainknak.

-Vagy úgy. Akkor mindenki tudott róla?

-Nem mindenki, de sokan. Más kérdés, ki hitte el. Na, menjünk! Látni akarom azt a férjet! -húztam be Penit az ajtón. Bent már javában zajlott a buli, nehéz volt átverekedni magunkat a tömegen. Mikor elértük a bárpultot Peni előhalászta a telefonját.

-Tudja hol van ez az ember?

-A Ricsike? -röhögött a pultos. -Valahol arra lesz az öreg! -mutatott a bárpulthoz legközelebbi sarok felé. -Mit akarnak tőle?

-Beszélgetni.

-Akkor siessenek! Nem hiszem, hogy később használható állapotban találják. -nevetett, és visszafordult kiszolgálni valakit.

Elkéstünk. Mire megtaláltuk „Ricsike” már kiütve hortyogott a sarokban.

-Segíts! -lépett mögé a hadnagy, és megpróbálta felhúzni a padlóról.

-Mi? Mit akarsz csinálni?

-Ki kell vinnünk!

-Várj, majd én.

A lovagiasságom fog egyszer sírba vinni. Viszonylag formában vagyok, de több mint száz kilós sörhasú pacákok emelgetésére nem éppen vagyok alkalmas. Ráadásul ez az ember szörnyen büzlött valami nyomorforogatóan bizzar hal-whisky kombinációtól. Mire kicipeltem a hadnagy már kint volt.

-Itt mindenbe hallét kevernek? -méltatlankodtam, miközben leültettem emberünket a lépcsőre. Peni rögtön ráöntött egy pohár vizet. Én gyorsan lekevertem egy pofont amolyan „biztos, ami biztos” módon, mire a pacák kinyitotta a szemét.

-Mi... -csuklott egyet. -Mi va'? -pislogott ránk.

-Rendőrség! -mutatta fel Peni az igazolványát. -Maga Calvin Richárd?

-Ne biztos... -nyögte, és majdnem visszaaludt. Kicsit megráztam, meg kellett tartanom, hogy ne essen hanyatt. -Mi va' má'?

-Hol volt tegnapelőtt este?

-Itt...

-Tudja igazolni?

-Franc se tudja má' azt. -horkantott, majd tényleg bealudt. Megráztam, de semmi.

-Kelleni fog még egy pohár víz. -engedtem el, mire nekiborult a falnak.

-Hagyjuk. Úgy se fog emlékezni semmire.

-Akkor kérdezzük meg a csapost. Úgy tűnt ismeri. -azzal visszamentünk a pulthoz.

-Na? Megtalálták?

-Meg. -morogtam. -De nem volt nagy sikerünk.

-Én szóltam. -vigyorgott. -Kérnek egy italt?

-Nem kösz. -utasította el Peni. -Calvin Richárd tegnapelőtt is itt volt? -kérdezte, miközben megmutatta az igazolványát.

-Igen. Minden nap jön.

-Mikor érkezett? És meddig volt itt?

-Nemtöm. Én hatkor jöttem, akkor már itt volt. Záráskor tettük ki. Kettő körül.

-Értem. Mennyire ismeri? Tud a feleségről valamit?

-Nem tudtam, hogy van neki. Mindenesetre baromi türelmes lehet. Ricsi minden nap letesz valamenynyit pénzt az asztalra, és amíg az tart, kiszolgáljuk.

-Tudja mi a munkája? Honnan lehet ennyi pénze italra?

-Azt hiszem mostanában rúgták ki, de nem tudom mit csinált eddig. Nem fújom kívülről az ügyfeleink magánéletét. Még az olyan törzsvendégeket se, mint Ricsi.

-Nem baj. Köszönjük a segítséget.

Az ajtóban elegánsan átléptem Ricsin, aztán mikor visszaértünk a kocsihoz kérdezgetni kezdtem Penit.

-Ezért vergődtünk el ide?

-Nem én mondtam, hogy gyere. -rántott vállat. Talált süllyedt.

-Ebből mit tudtunk meg?

-Először is ellenőriztük a férj alibiét. Másodszor, te nem találsz érdekesnek, honnan lehet annyi pénze, hogy vagyonokat szórjon el italra?

-De. És ezt, hogy fogjuk megtudni?

-Mi sehogy. Majd a kollégák átnézik a számlamozgásokat.

-Akkor most mi lesz?

-Hazaviszlek és kialszom magam. Holnap átkutatjuk az egész színházat az eltűnt kellék után.

-Ami azért olyan lényeges, mert...

-Rajta lehet a gyilkos ujjlenyomata. Amúgy sem szeretem az elvarratlan szálakat.

-Jogos. Miért tűnt volna el, ha nem fontos?

-Pontosan!

Mikor Peni kitett a lakásomnál, az egyik őrmester hívta. Csak pár szót tudtam elkapni, de semmi értelme nem volt.

-Mondjad Laci, most indulok!

-Határy... reggelre... mindenki...

-Igen. Ó, és mondd meg Zolinak, hogy nem kell tovább őriznie Alexet. Gyertek be mindketten a kapitányságra!

2 órával előbb

-Amikor lemegy a színpadról, hová érkezik? -kérdeztem Károlyit, aki idő közben levezetett a színpad alá.

-Jöjjön megmutatom. -a fejünk felett volt egy csapóajtó. -Itt jöttem le, aztán azon a lépcsőn mentem vissza a színpadra.

-Nem volt itt senki más?

-De. Viszont nem tudom ki volt. Nem beszéltem vele.

-Tudja nagyon fontos lenne megtalálnunk a kellék fegyvert. Rajta lehetnek a gyilkos ujjlenyomatai. Holnap reggel tűvé tesszük érte az egész színházat. Valahol itt kell lennie!

Miután mindent megbeszéltem Károlyival, amit lehetett, visszatértem a színpadhoz. Beszélnem kellett Dobos Jakab ügyelővel. Ha olyan mindent-látó szemei vannak, mint ahogy állítják, akkor sok dolgot segíthet tisztázni.

-Zoltán Gáspárt 5 percen belül kérem a színpadra!

-Jövök már Jakab! Jövök, csak beakadt a zipzáram! -lépett el mellettem valaki, de az ügyelő újra bement.

-Ismétlem, Zoltán Gáspárt 5 percen belül a színpadra! Zoltán Gáspár második figyelmeztetés!

-Miért mondja el még egyszer, ha már itt van? -gondolkoztam hangosan.

-Lehet, valaki nem hallotta. Páran akkor kezdenek el készülni, amikor én már színpadon vagyok. -meglepetésemre a színész válaszolt nekem.

-Értem. És hányszor figyelmeztetik?

-A többieket kétszer, engem háromszor. Tudja hölgyem néha hajlamos vagyok a késésre.

-Néha, mi? -kérdezte kissé gúnyosan az ügyelő. Majd még egyszer bement. -Zoltán Gáspár színpadra! -a színész kedvesen intett, majd nagy átéléssel lépett be a színpadra és kezdte mondani a szövegét.

-Jó napot! -léptem oda Doboshoz. -Rolf hadnagy, rendőrség. -mutattam az igazolványom. -Feltennék önnek pár kérdést, ha megengedi Dobos úr!

-Nem éppen érek rá, de mondja.

-Maga ugye végig itt ült a tegnapelőtti előadás alatt?

-Miért, mit hitt? Én vagyok itt a kulcsfigura. Most én is kérdeznék valamit. Beszélt már színésszel?

-Igen.

-És rendezővel?

-Még nem volt szerencsém.

-Látott már rendezőt színpadon?

-Azt igen.

-És ügyelőt?

-Nem.

-Nem hát! Soha nem tudja meg a néző, milyen fontos a mi munkánk! A kutyát nem érdekli, hogy nélkülünk összedől az épület! Az én munkám senkit nem érdekel hadnagy! Csak az számít, ami a színpadon van. Az a fontos, amit több száz néző lát. Nem abból lesz attrakció, hogy az a fegyver tényleg lő-e, vagy sem, vagy a kés éppen éles-e, hanem hogy az áldozat meghal. Sőt, az igazi megdöbbenést mindig a gyilkos okozza. A halottal pedig senki nem foglalkozik tovább.

Amilyen faragatlan olyan érdekes dolgokat mond.

-A színházban vannak kamerák, igaz?

-Igaz. Döbbenet, mi?

-Vannak az előadásról felvételek?

-Csak az egyik színpadi kamera működött. Annak a felvételéről szokták utána elemezni, mit kellene változtatni az előadáson. A többi csak élőképet mutat.

-Le tudja játszani a lövés pillanatát?

-Ha muszáj... -az ügyelőpult millió gombja közül három megnyomása után behozta a felvételt. Háromszor is lejátszattam vele, de nem találtam semmit. Minden úgy történt, ahogyan mesélték.

-A színház mindegyik részén vannak kamerák? -kérdeztem végül.

-Nem, a legtöbb helyen csak hangszóró van. Meg hát... miért lenne szükség mindenütt kamerákra? A

műsor a színpadon van hadnagy! -mindenki csak azt látja, amit látni engednek, de nekünk tényleg azt kell kideríteni, mi van a színpad mögött? Vagy azt, hogy mi történik a színpadon? -Tudja, nem ez az első ilyen eset. Valaki rosszul csinált valamit, más pedig meghal. -motyogta.

-Meg tudja erősíteni, hogy Károlyi Alex a szünetében kint cigizett?

-Ahaam. Emlékszem. Háromszor szóltam rá, mire méltóztatott befáradni. Imád az idegeimen ugrálni.

-Mire célozott azzal, hogy ez nem az első haláleset?

-Én semmire. Ha valamire célozni akarnék, az Vadász Attila lenne, de erről kérdezze meg őt.

-Ne húzzon fel, mert nincs jó kedvem! Vagy elmondja, mit tud, vagy be is vihetem a rendőrség hátráltatása miatt!

-Jól van, ne kapja fel a vizet. Maga is tudja, hogy a törvény az én pártomon áll, de lássa milyen rendes vagyok! Elmesélem.

-Hurrá.

-5 évvel ezelőtt Attila még egy másik társulatnál dolgozott a húgával és Csengével együtt. Az egyik előadásnak volt egy eléggé veszélyes, ámde látványos eleme, mikor a két lány egymást biztosítva leugrik egy 6 méter magas díszletelemről. -már éreztem mi következik, de hallanom kellett -Csengét megtartotta a kötél, de Attila húga lezuhant. Nem tudták megmenteni. Ezután nem tudom, hogyan kerültek mindketten ide, de érdekesnek egybeesés, nem hadnagy? -vigyorgott.

-De. Az is érdekes, hogy honnan tudja maga mindezt?

Erre a kérdésemre azonban már nem kaptam választ, mert megérkezett Ati. Engem meg Laci hívott, hogy kiderítették hol van a halas kocsmá.

-Éjszaka-

A színház éjfélkor szokott zárni. Én fél tizenkettőkor érkeztem meg, ekkorra már csak pár ember lézengett az épületben. Zoli engedett be a hátsó bejáratnál, majd felmentünk a színészek büféjéhez.

-Mindenkinek megvan a helye? -kérdeztem, mikor már a lámpákat is lekapcsolták.

-Igen. De Rolf, nem holnap reggel akartál jönni?

-De. Éppen ez a lényeg. Mindenki azt hiszi, hogy csak holnap kezdjük a keresést. Ha még itt van az a pisztoly, akkor a gyilkosnak ma éjszaka kell elvinnie.

-És ha itt sincs? Ha már rég kivitték? Vagy nem is jön ide senki, mert úgy elrejtették, hogy biztosak benne, hogy nem találjuk meg?

-Szerintem nem volt annyi idejük.

-Amúgy meg ne vészmadárkodjál már Zolika, hát eddig is Rolf megérzéseire hallgattunk, nem? -jelent meg Laci a sötétből. -És bejöttek? Be. Szóval nyugi van.

-Oké... nem szóltam.

-Helyes. Akkor Zoli a lépcsőfordulóba, Laci a színpad alá, én meg a függöny mögött. Többiek a folyosón, a kellék- és jelmeztárra különösen figyelni! Indulás!

Mikor mindenki elfoglalta a helyét, unalmas órák elé néztünk. Fél háromkor azt hittem, hogy tévedtem, hogy igaza lesz Zolinak, és időpocsékolás volt kivezéni ennyi embert. Nem akartam csalódást okozni a feletteseimnek, ha felsülök... inkább nem gondoltam bele.

Hirtelen felkapcsolódtak a lámpák a színpad körül. Rádióon keresztül megindult a találgatás, vajon ki lehet az. Jelentették, hogy a színészbejáron keresztül jött be az illető, de nem látták ki volt. Nem tartóztattuk fel, hagynunk kell, hogy ő maga vezessen el a fegyverhez.

De nem ez történt. Mikor a teljesen feketébe öltözött alak felsétált a színpadra alig hittem a szememnek. Ati volt az. Rettenetesen csalódott voltam. Nem akartam hinni Dobos történetének, de úgy tűnik ezúttal cserben hagyott a megérzésem.

Meglepetésemre azonban Ati leült a színpad szélére, és elővett egy kis fekete noteszt. Jegyzetelt pár sort, utána pedig... énekelni kezdett?

Ha nem ő a gyilkos, mit keres itt? Halkan odaléptem hozzá, és figyelve, hogy ne ijesszem meg behúztam a takarásba. Ati teljesen össze volt zavarodva, de nem ő volt az egyedüli. Mutattam neki, hogy maradjon csendben, mire bólintott, és ennyiben maradtunk. Ismét lekapcsoltam a lámpát, és a függöny mögül figyeltük az eseményeket. Pont időben, mert Zoli jelentette, hogy még valaki belépett az épületbe.

Az új alak annyira sietett, hogy simán elment mellettünk, egyenesen az ügyelőpulthoz. Mikor visszafelé indult felkapcsoltam a lámpát. Teljesen lefagyva állt meg a színpad közepén.

Hirtelen felkapcsolódtak a lámpák, én pedig megláttam, ki lopakodott a sötétben. Alex volt az. Kezében tartva a kellékfegyvert.

Ekkor megjelent Zsolt, Jakab, és még pár rendőr is a színpadra lépett. Mindenkin látszódott a fáradtság és az értetlenség.

-Na most, hogy ilyen szépen összejöttünk! -tapsolt kettőt Peni, és beállt középre. -Kezdődjék a színjáték! Bárkinek bármi kérdése van, most mondhatja!

-Miért tetted ezt? -kérdeztem halkán Alextől, miközben két rendőr közrefogta.

-Zsarolta. Pénzre volt szüksége. -válaszolt Alex helyett a hadnagy. A barátom lehajtotta a fejét, és csak nevetett. Majd hirtelen abbahagyta.

-Ha nincs ez az átkozott liba, még mindig én lennék a sztár! Megcsalt az igazgatóval, csak mert jobb szerepeket akart! De én rájöttem! Magától soha nem jutott olyan magasra, mint én! -fagyos komorsággal bámult a hadnagyra. Ezelőtt sosem láttam így kifordulni magából. De lehet ez volt a valódi énje.

-Ekkor kezdett drogozni, ugye? -jött a kérdés Penitől, nekem pedig egyre jobban elkerekedett a szemem. Ezzel az információval sok képkocka került a helyére.

-Igen.

-Csenge rájött, és zsarolni kezdte.

-Azt mondtam neki, igazán jóban lettem a Zsolti feleségével, és botrányt csinálok. De nem érdekelte. Pénzt akart, és egyáltalán nem érdekelte az igazgató. -itt rávigyorgott a mellettem álló Zsoltra. -Gondolom tőled pont a feleséged miatt nem kért kölcsön. -egy pillanatra én is ránéztem a lehajtott fejjel álló, szégyenkező főnökökre.

-Dobos úr! Maga mit gondol erről? - a hadnagy megfordult, és az eddig csendben álldogáló Jakabra nézett. -Vagy szólítsam inkább Határy Márknak?

-Meg vagyok döbbenve. -mondta ugyanolyan unott pofával, ahogy eddig mindig láttam.

-Tényleg? Azt hittem az igazgató unokaöcsének nem tudok újdonsággal szolgálni. Pedig igazán jóban lehet a bácsikájával, ha befogadta a hosszú börtön évek után. -mosolygott rá a hadnagy.

-Évek óta tiszta vagyok.

-Ez nem azt jelenti, hogy nem adhatott el egy-két dolgot.

-Semmi közöm az egészhez.

-Ugyan már Jakab! -ordított rá Alex, mire egy kissé összerezzentem. -Ki hozta nekem az anyagot? Kinek is jutott eszébe ez a remek gyilkosság? Ki adta a kezembe a fegyvert? -nevetett hisztérikusan. Rémsztően csillogott szemében az örültség.

-Kussolj te idióta! -sikerült kizökkenteni a nyugodtságából.

-Nem! Azt mondtad, minden rendben lesz! Hogy senki nem jön rá! Most meg én vigyem el a balhét? Azt lesheted!

-Ha összeszednéd azt a maradék két agysejtet megúszhatnánk az egészet! Nincs ellenünk semmi bizonyítékuk! Csak találgatnak!

-Perdöntő bizonyítékaink vannak. Károlyi Alex, maga megölte Zsaklin Csengét, mert az megzsarolta!

-Igen! És a közönség imádta! Több mint 1000 ember látta, és tapsoltak! Mind nekem tapsolt! Nekem! Hisz én vagyok itt a legnagyobb sztár! -kiabált. Majd hirtelen felkapta a fejét és rám nézett. Úgy éreztem, belelátott a lelkembe. Ami kezdett darabokra hullani a látványtól.

-Károlyi Alexet letartóztatom Zsaklin Csenge meggyilkolásáért! Dobos Jakabot pedig bűnrészesség és kábítószer terjesztés alapos gyanújáért! Őrmester vihetik őket. Ismertessék a jogaikat!

-Jogukban áll hallgatni. Amennyiben bármit mondanak felhasználható önök ellen a bíróságon...

Hamar kiürült az épület, csak Peni és én maradtunk.

-Pont kapóra jött neki az új darab. Így megölhette.

-Nem! Együtt találtuk ki. Engem kért meg, hogy segítsek az új ötletében. Azt mondta látott egy sorozatot, amit meg akart csinálni színpadon. Egyáltalán nem gondoltam volna, hogy ezt tervezte. Ő volt a legjobb barátom, az összes hibájával együtt. De én még mindig nem értem. Hogy csinálta?

-Végig azt hittük, hogy akkor került a kabátjába a fegyver, mikor kiment. De az már az előadás előtt is benne volt.

-De hogyan cserélhették volna ki az előadás előtt? Előtte mindig van a hangpróba alatt egy ellenőrzés.

-Nem cserélte ki. A jobb zsebében volt a működésképtelen kellék. A balban pedig a valódi. Egyedül ő

tudhatta, hogy mindkét zsebében van egy pisztoly, és melyiket kell használnia. A forgatókönyvben direkt benne van, hogy a kellékesek jobb oldalra tegyék a pisztolyt. Külön meg is kérdeztem őket, miután láttam a felvételen, hogy Alex bal kézzel lőtt. A tíz perc szünetében pedig azért tűnt el, hogy beadhasson magának valamit, amitől nem remeg a keze, és utána pontosan tudjon lőni. Őt láttad a liftben. Ott bújt el, mert tudta, hogy ott biztos nem kereste volna senki.

-Ezt egyszerűen nem tudom elhinni. A szakítás után én kapartam fel a padlóról. Azt hittem rendben lesz. Akkor sokat mentünk együtt bulizni. Néha mindketten kiütöttük magunkat. Alex pár hónapja kicsit eltávolodott tőlünk. Nem gondoltam, hogy ennyire elmélyült... egy másik világban. Én már egyszer kikerültem onnan. Ezek szerint Alexnek nem sikerült.

-Nem volt furcsa, hogy végül pont Csenge lett az áldozat?

-Kicsit igen. Előtte Kati volt, de összevesztek. Én nem akartam belefolyni, így mikor Csenge elvállalta én is rábólintottam. Mekkora hülye voltam... Én rángattam bele...

-Nem te tehetsz róla. A saját döntései miatt került egyre rosszabb helyzetbe. Felhasználta. Hónapokig vert át mindenkit, nem tehetél semmit.

Erre nem tudtam mit válaszolhatnék. Az elején én erőltettem rá a bulizást, valahogy ki kellett mozdítanom a lakásából. Néha tényleg sokat ittunk, de nem tudtam, hogy rászokott a drogokra. Örültem, mikor új haverokat szerzett, de nem vettem észre, milyenek valójában. Évekkel ezelőtt kikerültem ezekből a körökből. Alexet viszont lelőtték a lejtőn, ahol már csak a szakadék aljára vezetett az út. Azt az utat járta végig, mint én. De neki nem segített senki kijutni onnan... én nem segítettem neki... pedig szüksége lett volna rám...

-Honnan jöttél rá, hogy drogozik? -kérdeztem megtörve a nyomasztó csendet.

-Bármikor találkoztam vele hosszúujjút viselt és napszemüveget. Mikor te nem jöttél, beszéltem vele. Remegett a keze. Miután egész éjszaka figyelték a kollegák nem tudott bevenni semmit. Először az ügyelőre gyanakodtam, hiszen egész végig ott ült a kabát mellett. Utána is néztem benne van-e a nyilvántartásban. Mikor kiderült, hogy volt már pár kábítószer ügye, akkor jutott eszembe Alex kézreme-gése.

-Nem is tudtad biztosra?

-Hát... nem. Az igazgatót sokáig nem tudtam hova tenni. Miért pont rá akarják terelni a gyanút? Az áldozat szeretője volt, igen. De ha Alex tette, sokkal könnyebb lett volna Dobosra fogni az egészet. Ez fordítva ugyanúgy igaz. Itt jöttem rá, hogy együtt is dolgozhattak. Jakab lehozta az igazgatótól a fegyvert, amíg ment a hangpróba. Utána két fegyver volt Alexnél, de a kelléket az előadás után vissza kellett volna vinnie. Megzavarták, ezért nem sikerült neki. Annak érdekében, hogy ne találjanak nála két pisztolyt is, át kellett adnia Jakabnak. Aki hol máshol rejtette volna el, mint azon a helyen, amit ő ismer a legjobban?

-Értem. -bólintottam lassan. -És miért nem vitte vissza korábban?

-Nem volt ideje, mielőtt átkutattuk. Mikor pedig rájöttünk, hogy eltűnt, mindig volt a kellékek környékén egy rendőr. Most lett volna az utolsó esély arra, hogy elhítségk, hogy tévedtünk. Hülyét akart csinálni a rendőrségből. Mellesleg te mit csináltál itt az éjszaka közepén?

-Khm... a többiek nem tudják, de mikor nem tudok aludni néha bejövök zárás után. Ez a hely megnyugtató. Itt össze tudom rendezni a gondolataimat.

-És az éneklés? Nagyon szép hangod van!

-Jaaa.... -vakartam meg a tarkómat. -Köszönöm! Az csak... hobby. Íróként nem sokszor van lehetőségem énekelni, de imádom a zenés darabokat. Én jövök. Mi volt a perdöntő bizonyíték?

-Az a vallomás, amit most Alex alá fog írni. -kellett egy kis idő, mire leesett miért pislog olyan ártatlannak kinéző módon.

-Blöfföltél? -hitetlenkedve nevettem fel. -Pályát kellene változtatnod!

-Miért is? -vigyorgott.

-Lenne egy új darab... -kezdtam titokzatosan. -Amibe jól jönne egy detektív.

-Gondolkozom majd rajta. Akkor...

Láttam, hogy elköszönni készül, ezért hamar elkomorult az arcom. Nem akartam egyedül maradni. Félttem, hogy elveszek a gondolataim súlya alatt. Nem tudtam mit mondjak.

-Én... öhm...

-Ha van kedved, és nem zavarlak szívesen meghallgatom az új darab ötleteit. -mosolygott továbbra is.

-Nem muszáj. Csak valahogy még nincs kedvem hazamenni. -tette hozzá, mikor nem reagáltam.

-De!... Én örülnék... Mármint szerintem jó ötlet.

-Szuper! Megyünk?

-Várj egy kicsit...

Megtorpantam, és végigfuttattam szemeimet a különböző díszletelemeken. Lepörgött az elmúlt pár hónap a szemeim előtt. Nem tudtam elengedni... Fájtak az emlékek. Mennyit nevettünk hárman! Annyira kicsinek tűntek az akkori problémáink.

-Ha nem rendezem meg a darabot... vagy ha nem engedem, hogy Cseni legyen az áldozat... akkor most is velem lehetne mindkét barátom. -éreztem, ahogy először csak lassan csorogtak le könnyek az arcomon, de egy idő után nem tudtam visszafojtani a fuldokló sírást.

-Nem. -Peni óvatosan közelebb lépett, és átölelt. Ez kis biztonságérzetet adott. -Nem tehetél semmit. Alex csúnyán kihasználta. Te csak...

-Én voltam az eszköz.

Koharek Dorottya

Jönnek!

Hol van, hová tűnt?!- sikoltotta Sally Green, miután meglátta az üres ágyat. Julie Green édesanyja a lánya segélykiáltására ébredt fel az éjszaka kellős közepén. Mire átért a szobába már csak lánya hült helyét találta.

Most a nyitott ablaknál állt és nézett ki a csendes kisvárosra. Férje, Edward Green a kicsi Julie nevelőnőjével beszélgetett. Az ő feladata lett volna vigyázni a lányra. Állítása szerint senki nem jött be a szobába, Julie mégis eltűnt. Majd odalépett felesége mellé és gyengéden elhúzta az ablaktól. A két szülő leült a fotelbe és felhívta a rendőrséget. A kapitány segítséget nem ígért nekik, azt tanácsolta ne tegyenek semmit. Miután letették a telefon Edward szólalt meg először.

-Gyere drágám, menjünk vissza aludni. Reggel majd kitalálunk valamit.

-Edward, én most képtelen vagyok lehunyni a szemem - tiltakozott az asszony.

Legszívesebben magam keresném meg azt, aki elvette tőlem Julie-t, de tudom ez lehetetlen. Nem ismeresz valakit, aki segíthetne?

-Van egy detektív, aki a könyvelő szerint a városban üdül. Elég furcsa szerzet, de ha megtudja, hogy Julie eltűnt, itt fog kopogtatni az ajtóban.

-Rémlik, hogy olvastam már róla. Pablo Rache, nem igaz?

-Igen, rá gondoltam.

-Érdekes ember, de sok jót lehet olvasni róla. Remélem segít nekünk.

-És most gyere lefeküdni! Fáradtan nem fogadhatjuk őt.

-Igaz is, igaz is.

Másnap reggel a két szülő még az újság érkezése előtt felébredt. Sally idegesen ette tojásrántottáját és várta a cselédet, aki behozza a napilapot. Nem sokkal nyolc óra után meg is érkezett. Öles szalagcímmel volt hirdetve: *Julie Green-t elrabolták! Bárki bármit tud az esetről a városházán jelentkezzen. (A magánnyomozások nem támogatottak, a rendőrség már megkezdte a szükséges intézkedéseket.)* Hát nem hiábavaló az a sok munka, amivel a kapcsolataikat ápolják. Így a tegnapi éjszakai kérés teljesült és belekerült az újságba a hír.

Edward elkezdte átnézni a leveleket is. Csak a szokásos volt köztük. Egy kivétellel: Érdekes papírra volt nyomtatva, nem volt rajta a feladó neve se és a kétírás is furcsa volt.

-Nézd csak drágám, kaptunk egy levelet. – szólította meg az újságot böngésző feleségét Edward.

-Kitől? - figyelt fel Sally.

-Nem tudom, gyere olvassuk el együtt. -bontotta ki az írást Edward.

A levélben ennyi állt: *Mélyen tisztelt Green család! Lányuk elrablója szól most Önökhöz. Jobb, ha tudják, bármilyen csellel próbálják visszaszerezni tőlem lányukat, nem fog sikerülni. De ne aggódjanak, jó gondját viselem Julie-nak. Szeretni fogom, mindent megadok neki és az életét is meghagyom. Azonban, ha csak megneszelem, hogy meg akarják tudni hol lakom vagy milyen módon lehet ide eljutni a kis Julie életének vége. Figyelmeztetem magukat, fegyver van nálam és nem félek használni! Szívélyes üdvözlettel:(csak nem hitték, hogy ide leírom)*

- Most mit csináljunk? - nézett ijedten férjére Sally.

- Nem tudom, de szerintem így is érdemes felfogadni azt a detektívet, majd ő megmondja mit kell tennünk.

- És ha nem jön el?

- Itt lesz, ne aggódj. Ha pedig nem, akkor újra felhívjuk a rendőrséget.

A szülők folytatták reggelijüket, ám közben egyre gyakrabban pillantottak az ajtó felé. Megitták a teáikat is és már fel akarták adni a várakozást, amikor egy cseléd lépett a szobába. Mögötte ott lépkedett Pablo Rache. A detektív zöld keménykalapot és hozzá illő öltönyt viselt. Általában ezt hordta, minden újságban így lehetett látni. Belépéskor kalapját megemelte, leült a számára felkínált helyre és belekezdett mondókájába:

- Üdvözlöm önöket Mr. és Mrs. Green. Mind tudjuk, miért vagyok ma reggel itt. A tárgyalás előtt legyenek kedvesek a megbízhatatlan cselédeket kiküldeni.

- Mind maximálisan megbízható. - védte meg a személyzetet Edward.

- Remek! Akkor bele is kezdhetünk. Amint tudjuk ...
- Bocsássanak meg, de látogatónk akadt. - szólt közbe az egyik cseléd.
- Legyen kedves behívni. - szólt Sally.

A cseléd bevezette a látogatót, aki nem kisebb személy volt, mint a városka polgármestere. Mindenki máshogy köszöntötte e jelentős személyt. Rache felállt és megölelte régi barátját, a házaspártól, viszont csak egy kínos biccentésre futotta.

- Lemaradtam valamiről? - kérdezte derűsen a polgármester.
- Á, dehogy Antony. Csak elegánsan késtél. Semmi komolyról nem volt még szó. Megvártunk. - válaszolt a detektív.
- Köszönöm.
- Szóval ott tartottam: Julie Green-t az éjjel elrabolták. Én azért jöttem ma ide, hogy megkérdezzem önöket: Szeretnék-e megtudni a kislány elrablóját, a segítségemmel?
- Igen. - hangzott a határozott válasz.
- Akkor kell egy hely, ahol zavartalanul tudunk beszélgetni néhány emberrel.
- A városházán van egy ritkán használt terem. Azt oda tudom adni egy napra. - vetette fel a polgármester.
- Köszönjük Antony. Szerintem alkalmas is lesz nekünk az a helyiség. Azt javaslom, találkozzunk az említett teremben 30 perc múlva. Sally legyen kedves magával hozni a nevelőnőt. Antony, kérlek simítsd el az esetet a rendőrséggel. Jómagam és Edward pedig felmegyünk a gyerekszobába. - intézkedett Rache.

Mindenki megindult a maga dolgára.

- Erre tessék. - nézett a detektívre Edward.
- Jövök.

Felmentek a lépcsőn és benyitottak a gyerekszobába. Julie holmijai ugyanúgy heverték szanaszét, ahogy mindig. A kislány szobájában első ránézésre nem lehetett változást megfigyelni. Mégis, ha figyelmebben szemügyre vesszük mindent, változásokat lehet észrevenni. Találtak egy jegygyűrűt és egy levelet is. A papíron csak ennyi állt: *Ha ez sikerül, boldog család lehetünk. Ezt az egyet ne feledd! Továbbá az ágy ferdeségét is észrevették. Mintha nekimentek volna.*

- Azt javaslom induljunk el. Itt már megtaláltuk, amit lehetett.
- Egyetértek.

Mielőtt kiléptek az utcára, a konyhában váltottak pár szót a nőkkel is. Majd a kis társaság útnak indult.

15 perccel később a csapat már a városháza megbeszélte termében várakozott. A kisváros vezetője váratott magára. Egy kis idő után nyílt az ajtó és belépett a polgármester.

- Á, Antony csak rád vártunk. - köszöntötte derűsen Rache.
- Bocsássanak meg, gondjaim akadtak a kapitánnyal. Nem akartak elfogadni a kérést, miszerint ne nyomozzon az ügyben.
- Megvártunk, de most, hogy itt vagy kezdjük el. Mit tudunk, mik a bizonyítékaink és mit mond az esteleges szemtanú? Ezekre a kérdésekre kell először is végig mennünk. Önök találtak-e bármi számunkra használhatót? - kérdezte a pártól Rache.
- Igen. Ma reggel a postaládánkban egy igen érdekes levél várt minket. - adta át az írást Edward.
- Pont ilyesmire számítottam. - fogott bele az olvasásba a detektív.

Mikor befejezte így szólt:

- Ez egy igen hasznos írás. Elég sok minden kiderül belőle és sok kérdésünkre választ adhat. - Rache a sok értetlen arcot látva folytatta: Megtudhattuk az indítóokot: Valaki gyermeket szeretett volna, de nem lehet neki. Továbbá az illető fegyvert tart magánál, ezért óvatosan kell a nyomozást folytatni. Julie-t valószínűleg nem lenne képes megölni, de könnyen lehet, hogy saját magát igen.
- Akkor mit lehet tenni? - kérdezte bizonytalanul Sally.
- Itt még nem tartunk. Először a tényeket kell sorra vennünk. És azok a következők:

A gyerekszoba padlóján feküdt egy gyűrű. Bele volt vésve egy monogram is. N.B. Ez valószínűleg egy nő tulajdonában áll.

Továbbá az ágy amikor beléptünk ferdén állt. Ez azt mutatja, hogy a tettes az ajtón keresztül közlekedett. Őt segítette a két szoba közötti nagy távolság is. Így mire Önök átértek a gyerekszobába a tettes már rég elillant onnan, csakhogy kifele menet nekiment az ágynak.

- Ennyi? - kérdezte Antony.

- Ennyi. - válaszolt a detektív.
- Minden elismerésem barátom.
- Köszönöm, de még közel sem oldottam meg az ügyet. Előtte még le kell folytatnom egy igen fontos beszélgetést. Legyenek kedvesek idehívni a nevelőnőt.
- Itt vagyok, mit akarnak? – lépett be pár perccel később Nadine Brown a szobába.
- Csupán formaiság az egész. Néhány rövid kérdés és el is engedjük. - válaszolt a detektív.
- Csak nem hiszik, hogy én tettem?!
- Mi nem hiszünk semmit. Csupán információt gyűjtünk.
- Akkor nincs szerencséd. Nem hiszem, hogy a segítségükre lehetek.
- Majd meglátjuk. Egyébként is nem tart sokáig, ne aggódjon.
- Egyáltalán nem vagyok ideges.
- Akkor lenne szíves elárulni a nevét?
- Nadine Brown.
- Mennyi ideje áll a Green család szolgálatában?
- Egy hónapja.
- Miért pont ezt a családot választotta?
- Az egyik ismerősömtől hallottam, hogy nevelőt keresnek és jelentkeztem.
- Kérem a következő kérdésem ne vegye tolazkodásnak: Maga szeretne-e gyermeket?
- Igen, mindennél jobban vágyok egyre.
- És természetes módon lehet-e a kisasszonynak?
- Nem, sajnos nem. De mondja csak miért fontosak most ezek a dolgok?
- Képzelve találtunk egy levelet a gyerekszobában, amiből érdekes dolgokat tudtunk meg.
- Miféle dolgokat?
- Az magát ne érdekelje.
- Csupán kíváncsi vagyok.
- Ne legyen. Bármennyire is szerette a lányt, a nyomozást hagyja olyanokra, akik értenek is hozzá.
- Saját magára gondol?
- Vannak egy páran ebben a szobában, akik hisznek a képességeimben, köztük én is. És most, ha nem bánja folytatnám a munkámat.
- Hogyne. Izgatottan várom, hogy még több kérdést tegyen fel a magánéletemmel kapcsolatban.
- Házas ember-e?
- Látja pont ezekre a kérdéseire gondoltam. Egy férfit nem érdekel más csak a házasság. Egyébként igen az vagyok.
- Maga téved asszonyom. Az előző kérdésemmel a szobában talált jegygyűrű rejtélyét próbáltam megfejtetni.
- Oh.
- Oh, bizony. Legyen kedves elmesélni nekem mit csinált az éjszaka!
- Mint mindig lefektettem Julie-t és mesét olvastam neki. Miután elaludt, olvastam egy keveset és ittam egy teát. Az ital mindig elálmosít, tegnap se volt másképp, hamar elaludtam. Sally sikoltására keltem fel. Ennyi.
- Hány órákor aludt el?
- 11 óra fele.
- Mikor ébredt fel?
- Nem tudom pontosan. Talán egy órával később.
- A teának, amit ivott, ugyanolyan íze volt, mint máskor?
- Igen.
- Köszönöm, nincs több kérdésem. Elmehet.
- Örültem a találkozásnak. - állt fel a hölgy a székből.
- Hát még én. - motyogta az orra alá a detektív.
- Viszontlátásra! - lépett ki az ajtón a nevelőnő.
- Miután az asszony elment, Antony szólalt meg először:
- Segített ez neked bármit is barátom?
- Többet, mint gondolnád. - válaszolt a detektív.
- Mit tudtál meg ebből a betanult szövegből?

- Nadine Brown minden szükséges információt elmondott nekünk. Biztos magyarázatot kaptunk a levélben szereplőkre, illetve az ágy rejtélye is megoldódott.
- Csak nem gondolja, hogy Nadine benne van ebben?- kérdezte hitetlenkedve Edward.
- A bizonyítékok az azt mutatják. - válaszolt a detektív.
- És hogy fogsz megbizonyosodni az igazadról? - kérdezte Antony
- Ki kellene deríteni a férje nevét és lakcímét. Erre viszont nincs ötletem, hogy csináljuk.
- Szerencsédre a legrégebbi barátod ennek a szerény városnak a polgármestere, így egy perc alatt ki tudja neked deríteni. Csak kérned kell.
- Megtennéd nekem, hogy megkeresed a férjet és a lakcímét?
- Hogyne. Egy perc és itt leszek.
- Amikor felvették Mrs. Brown-t nem tűnt fel maguknak, hogy nem egyenesek a szándékai?- fordult Edward-hoz Rache.
- Őszinte leszek, nem. Julie szerette őt és mi Sally-vel annyi nevelőt meghallgattunk már előtte, hogy egyszerűen igent mondtunk Nadine-nak. Azt hiszem belefáradtunk a keresésbe és nem vettük észre. Egyébként miből jött rá?
- Abból, hogy Mrs. Brown nem túl okos módon az elejétől fogva ellenségesen viselkedett. Megpróbált összezavarni és a miértjét kérdezte a dolgoknak. Illetve nem gondolta, hogy láttuk a levelet, így amikor azzal kapcsolatos dolgokat kérdeztem, a szemében látszott, hogy megjed.
- És gondolja, ilyen egyszerű ez az ügy? Semmi csavar, semmi félrevezetés?
- Antony nemsokára visszatér közénk, akkor majd kiderül.
- Megvan, megvan! - rontott be a polgármester egy papírral a kezében.
- Pompás. - szólt derűsen Rache.
- Emberünket Nataniel Brown-nek hívják és a W. Shakespeare utca 2 szám alatt lakik.
- Remek, akkor indulhatunk is. - állt fel székéből a detektív
- A kis csapat útnak is indult. Alig tíz perc után, pedig már a kérdéses ház ajtaja előtt álltak. Az utca sötétjében nehéz volt megmondani, vannak-e bent. A detektív így is félelem és kérdés nélkül nyitott be az ajtón. Miután szemben találta magát egy másikkal azon is keresztülsörtetett. A csapat többi része alig tudta követni. A harmadik ajtó után egy szobában találták magukat. A berendezése elég szegényes volt. Csak egy ágy és egy asztal volt benne. De az ágyon ott feküdt a kis Julie sértetlenül és békésen aludt. Szülei rögtön hozzá szaladtak. A detektív és a polgármester, azonban az asztal mellé álltak. Rache Mr. Brown fölé hajolt és a pulzusát próbálta meg kitapintani. Mikor ez nem sikerült neki így szólt:
- Antony, légy szíves hívj orvost. Valószínűleg öngyilkosság történt, de ebben még nem lehetünk biztosak. Julie hogy van?
- A körülményekhez képest jól. - válaszolt Sally.
- Akkor jó. Azt javaslom legközelebb figyelmesebben válasszanak nevelőt. Most szerencsénk volt, de könnyen lehetne Julie a halott.
- Köszönjük a segítségét.
- Igazán nincs mit. Azt javaslom térjenek haza. Mi Antony-val itt maradunk és elintézzük mindent. A család elfogadta a detektív által felkínált lehetőséget és elindultak. A szobában őket a doktor úr váltotta.
- Itt vagyok uram, ahogy kérte.
- A halál okára és időpontjára lennénk kíváncsiak. - kérte Rache
- A szakember a test mellé lépett és néhány perc elteltével így szólt:
- Egy órája lehet halott, kis kaliberű pisztoly találta el, rögtön meg is ölte a golyó.
- Köszönjük, elmehet.- szólalt meg most a polgármester.
- Viszont látásra!- köszönt el a doktor és már ott se volt.
- Gondolod, hogy öngyilkos lett? - kérdezte Antony.
- Igen.
- De miből?
- Ebből. - nyújtott egy kisméretű papírt a detektív.
- A cetlin egyetlen szó szerepelt: *Jönnék!!*
- Mit akar most tenni barátom? - tette fel a kérdést Antony.
- Hazamenni és reggel azt olvasni az újságban, hogy Mr. Brown halála baleset volt.

- El akarja hallgatni az igazságot.
- Igen.
- De hát miért? Miért választod a könnyebb utat?
- Mert, van, amikor nem tanácsos ilyen eseteket nyilvánosságra hozni. Tisztán emlékszem, amikor Amerikában jártam egy hasonló ügyben kérték a segítségem. A megoldás másnapján az újságok megírták a teljes igazságot. Azt is, hogy a kisfiú elrablója öngyilkos lett. Az emberek elkezdtek mérgelődni. Ezeket a szavakat hajtogatták az utcákon: *Pénzt követelt, aztán megölte magát. Tűzre az összes fegyverrel. Akkor majd az emberek nem tudnak ölni és szebb jövőnk lesz!*
- Egy héttel később a várost megtámadták, de nem tudták megvédeni magukat, mert elégették az összes fegyverüket. Azóta az ott élő emberek elnyomás alatt élnek és boldogtalanok. Ezt szeretnéd te is?
- Nem, egyáltalán nem. Mit javasolsz? Mert valahogy meg kell írni a hírt.
- Az nem kérdés, hogy írni kell-e róla vagy nem. Az én javaslatom a következő: Állítsuk be úgy a dolgot, mintha egy konyhai baleset történt volna.
- Rendben. Megyek szólok a szerkesztőknek. A holnapi szám elég rendhagyó lesz.
- Én, pedig élvezem tovább a vakációm.
- Mindkét férfi estig a dolgait intézte. Antony az újságot szerkesztette. Rache könyvet írt. Együtt vacsoráztak, majd nyugovóra tértek.
- Másnap reggel az újságban egyetlen cikk volt olvasható: *Szomorú hírt kell közölnöm az olvasókkal. Tegnap délután elvesztettük a sokak által hűn szeretett Nataniel Brown-t. A fiatal férfi konyhai balesetet szenvedett. Az érintettek fogadják részvétem: Antony John.*

A másik felünk feltérképezésének dilemmája

A kútnak szélén álltam. S mintha gyökeret vert volna a lábam, úgy néztem a sötét mélybe, hol szikrázva csillogtak a fekete emlékek vízcseppjei. Tátongó mélység, sötétség a sötétségben. Régmúlt időket viszszaidézó téglapsírál. Titokban összeszedve minden bátorságát, a homály detektíve a mélységbe szállt. Milyen mélyre kell leúszni, hogy eme sötét kútnak rejtelseiben a prizma összes színét felleljem? Hol van a kútnak a legalja? Kivel, s mivel fogok találkozni? Hosszú út lesz ez, hosszú levegő... Szeretném tudni, mi van odabent! Mit rejtész ó, mélység királynője? Mit rejtész ó, lélek, hogy víztükröd egy görbe tükör a külvilág számára, melyben mi, egyszerű halandók csak saját magunkat látjuk, de azt is máshogy? Mi van benned, mely olyannyira megfogja az embert, hogy rabul is ejti rögtön, s melyik lesz az a szent pillanat, ahol már azt mondd nekünk, hogy „megállj!”? Nem, nem lehet! Babits is megmondta, hogy minden szubjektív, tudom jól, de működj együtt velem, működjünk együtt! Légy társam a bajban, hagyd, hogy megismerjelek, s hagyd, hogy segítsek rajtad! Szürke napjaimat sorra újjászíneztem, mert kerestem magamban a megoldást, s mindezek után kinyílt előttem a világ! Ha nem hagyod? Hát megyek tovább... Nem adom fel a tökéletesség nyomozását, meg nem állok, le nem ülök, nem nyugszom! Nincs megoldás? Hát nyomozok tovább! Nem olyannak ismersz, hogy „én könnyen feladom”. Elővettem nagyítót, hogy szíved-lelked minden zeg-zugát átkutatom. Rejtély rejtély hátán, de vajon mikor lesz a nyitány? Keresem a kikaput. Keresem, hogy hol bújhatok be. Keresem a kulcsot a hatalmas csomóról, melyen mindegyik egyforma, de a tiéd különleges. Napokat számolok, kódokat fejtek, töröm a fejemet. Mi lehet, mégis mi lehet? Ne általánosíts, kérlek! Akkor is megfejtelek!

Kicsengett

Szemerkelni kezdett az eső amikor beértem a kedvenc kávézóm utcájába. Szinte lecsúsztam a pincserű hely lépcsőjén, amit az óriási narancssárga LED „COFFEE” felirat világított meg. A bejárat elé érve köszönt rám nagy ásítással a kéményseprő.

- Én is aludnék még ha lehetne. - Mosolyogtam rá és összenéztünk
- Nem sokszor találkozok vele ilyen korán, hiszen ő mindig csak nyitáskor szokta a vendégek cirógatásait begyűjteni, tudni illik, hogy a kéményseprő egy fekete kis cica, akit még az épület felújításakor találtak a kéményben, innen kapta a nevét. Még egyszer utoljára visszapillantottam a hajnalodó utcára és jó nagyot szippantottam a harmatos levegőbe. Ezt szeretem a legjobban, csak ilyenkor van New Yorkban tiszta levegő. Azért is lett a kedvenc helyem a 787 mert olyan eldugott utcában van, ahol még a soha-nem-alvó városnak a zajait is kiszűri. A sötétkék ég hozott vissza a valóságba és a friss szellő után csak valami még frissebbre vágytam.
- Jó reggelt! – mondtam boldogan és már hallottam is a választ rá.
- Szép jó reggelt!
- És milyen jó volt ezeket a szavakat hallani. Bazsi köszönt vissza nekem a mély hangjával és sugárzó tekintetével. Ő volt az, aki miatt tökéletes lett ez a hely. Két éve tévedtem be ebbe az utcába és akkor találkozott a fülem magyar szóval először a tengerentúl. Azt hinné az ember, hogy egy 8 és fél milliós városban megtalálják egymást az azonos nyelvűek, de ez nem olyan egyszerű. Bazsi magyar volt, csak a szülei Amerikába költöztek amikor még csak járni tanult. Kicsit törte a magyart, de folyamtosan fejleszteni akarta a szókincsét és a kiejtését, amiben én is tudtam segíteni neki.
- A szokásos ugye? - kérdezte egy félmosollyal az arcán mire én kicsit elpirultam
- Mit csinálnék én nélküled?
- Ha már a rendőröknek is én szolgálom a kávé akkor szobrot is állíthatnának nekem.
- sóhajtott miközben a gyors kezeivel elkészítette a reggelindító presszót.
- Még mindig nem rendőr, hanem nyomozó! – javítottam ki, de erre már csak vállat vont.
- Kicsit sajnáltam, hogy korán felkeltettem, hiszem még bő 2 óra múlva nyitna boltot hivatalosan, de meggyőztem, hogy főzzön le nekem egy kávé a műszakom után. Lehuppantam az egyetlen bársony fotelbe a 40 négyzetméteres helységben és behunytam a szemem.
- Na és hogy vagy Julikám? – nyújtotta felém a csészét a házigazda miközben kihúzott magának egy széket.
- A kávé illata, mint egy csapás, úgy nyitotta meg a pupillám.
- Ezt nem fogod elhinni!



Éppen a telefonomban mélyültem el, amikor megláttam a Times magazin nagybetűs bejegyzését a hírek között:

AZ EMPIRE STATE BUILDINGRŐL ZUHANT LE EGY FÉRFI

Rákattintottam a cikkre, ami egyből felkeltette a figyelmemet.

„A hajnali órákban egy középkorú férfi zuhant le az épület tetején lévő teraszról és azonnal szörnyethalt. A híres turista látványosság bizonytalan időtartamig zárva marad amíg a helyszínelés zajlik. Még nem biztosak a zuhanás okában, de feltehetőleg öngyilkosságot követett el a...”

Hirtelen becsapódott a könyvtár ajtaja, amitől kiesett a kezemből a telefonom. Tiszta kabaré lehetett kívülről ahogy négykézláb matatok a szőnyegkárpiton. Mire feltápáskodtam a helyemre, egy alak állt meg felettem. Túl sok horrorfilmet nézhettem az utóbbi hetekben mert ettől másodjára is megijedtem. A főnököm volt az, Andrew. Hosszú fekete kabátjáról már igazán felismerhetném, de még köszönni se volt időm amikor megrántotta a kezemet:

- Most azonnal indulnunk kell, remélem készen állsz mert hosszú esténk lesz.

- Félig zavarodottan, és mérgesen szedtem össze a cuccaimat az asztalról és már futottam is ki az utcára Andrew után.
- Megmondanád, hogy hova sietünk? – förmedtem rá amikor beültem mellé a saját kocsijába.
- Gondolom olvastad már a híreket... hajnalban lezuhant egy ember az empire-ről. Nem tudják mit csinált ott és miért, de van 4 gyanúsított, akik ugyanúgy ott voltak. Elkapták őket és most várnak ránk kihallgatásra. – hadarta el nekem.
- Hogy írta meg az újság ilyen gyorsan, még 8 óra sincs? – kérdeztem.
- Elég feltűnő egy véres hulla az utca közepén, nem?
- És miért minket hívnak? Ma esti ügyeleten vagyunk.
- Hát itt is fogsz maradni egész este... - nagy levegőt vett. - David O'Brian esett le. Többet nem kérdeztem. Némán folytattuk az utunkat a helyszínre. Még próbáltam magamra húzni a kabátomat és rendesen bepakolni a táskámba a laptopomat, jegyzeteket és könyveket, de nem tudtam igazán figyelni. Azt se vettem észre amikor megérkeztünk és Andrew leállította a motort. Felém fordult és a megszokottnál lágyabb hangon folytatta.
- Tudom, hogy neked erős kapcsolatod van a családjával és személyesen ismerted, de bármennyire is nehéz, ezeken túl kell lépned és elkezdni a nyomozást. Bízok benne, hogy motivál inkább, hogy megtaláld a tettest.
- A tettest? – néztem fel rá kérdően. – Az újság is azt írta, hogy öngyilkosság lehet, sőt nem is tudták az embert. Honnan tudod, hogy ő volt az? – éreztem, hogy megsziklik a hangom, és kezdett a szemem sarkában gyöngyöződni egy csepp.
- A helyszínelők szerencsére gyorsan kiértek, bár így is pár járóelő elájult, de lezárták az egész utcát és elküldték az embereket. Ránézésre meg se lehet állapítani, hogy ki az illető, olyan nagyot esett. A 102.-ik emeletről 380 métert zuhant. A vérmintát bevitték a laborba és onnan jött vissza az eredmény amikor elindultam érte.

Miközben ezeket mondta, a torkomban mintha egy csomó szorult volna, egyre nagyobb és szúrósabb. Nem tudtam válaszolni, csak néztem magam elé és bármennyire is jó lett volna megszólalni, csak egy-morgást sikerült kieroeltetnem a torkomból. Minél többet gondoltam rá annál nehezebb lett a torkom és annál jobban homályosodott el a világ a szemem előtt. Elfordultam és hirtelen kiszálltam a kocsiból amikor éreztem legördülni egy könnycseppet a bal arcomon. Nem szabad kimutatnom most az érzéseimet. Majd később lesz időm erre, de most a munka az első. Mondtam magamnak amikor elfordulva próbáltam az arctörlésemet egy orr fújással leplezni. Remélem nem látta a könnycseppet Andrew, de nem volt időm ezen gondolkozni, máris visszatértem a szerepembe.

- És milyen tettesről beszélsz? – köszörültem meg a torkom és próbáltam nyeléssel csillapítani a még mindig szűrő görcsöt.
- Hát ugye az a 4 személy, akik vele voltak fenn a kilátóban. Én nem úgy ismertem David-et, hogy öngyilkoshajlamai lennének, vagyis nem volt köztudott.

Jól tudtam, hogy igaza van. David volt a nevelő apám kiskoromban és sokszor jelentett biztos pontot amikor nem volt hova hazamennem. Az anyukámnak volt a másodunokatestvére, de úgy tekintettem rá, mint egy nagybácsira. Nem lakott tőlünk messze és bármikor amikor tudtam akkor meglátogattam az irodájában. Író volt, New Yorkban elég ismert. Főleg a fiatalkorosztálynak írt regényeket és novellákat. Miután leérettségiztem és végleg elköltöztem otthonról akkor megszakadt a kapcsolatunk. Én belevettem magam a lakásfelújításba és annak a költségeinek fedezésébe. Sokáig tengődtem egyik helyről a másikra, nem találtam a helyemet és nem is kerestem igazából semmit. Csak úgy hagytam, hogy az élet sodorjon magával. Ekkor jött a nyomozás, ami életemben először egy biztos döntésnek tűnt. Azt éreztem, hogy most végre bele tudom magamat ásni egy szakmába és nem kell többé lézengenem elveszve. Elképzelni sem tudtam, hogy milyen nehézségeket fog állítani eléem ez a munka, de megcsináltam és itt állok már 7 éve. Egyik nyomozás közben megláttam David nevét az egyik könyvespolcon és utána rávettem magam, hogy ráírjak. Szívesen fogadta, hogy felkerestem és párszor találkoztunk, hogy elmeséljük egymásnak a történeteket. Egyik vacsorán megkérdezte, hogy lenne-e kedvem babysitterkedni a lányát. Nem tudtam nemet mondani, és végig néztem ahogy a kicsi Sofie az óvodát végig járja. Sokszor voltam náluk, kicsit azért is mert hiányzott a társaság és a befogadottság, amivel oly régen keresteztem utat. Visszajöttek az emlékek David régi lakásában és ezeket meséltem el Sofie-nak, aki áhítattal és nagy

szemekkel hallgatta a történeteket az apjáról. Hasonlított rám amikor David-et hallgattam az ő kalandjairól.

Megérkeztünk a helyszínre. Nem igazán volt gyomrom a fehér lepel alá tekinteni, ezért rögtön az épület bejárata felé vettem az irányt. Bent egy nagyobb konferencia terembe vezettek, ahol kisebb csoportokban beszélgettek az emberek, vagy telefonoztak.

— Hölgyeim és uraim, kezdjük el a kihallgatást!



Egy asztal, két szék a két oldalán és egy jegyzetfüzet. Ebből állt a „szoba”, amiben elcsevegtünk a gyanúsítottakkal.

— Hogy hívják? – kezdtem bele

— Cody Wilson. – felelte nyersen.

— Mit dolgozik, Mr. Wilson?

— Könyvíró vagyok, már több bestseller könyvem is van, ha gondolja szívesen megmutatom. – mondta buzgósággal, mintha el kellene adnia nekem a könyveit.

— Hogyan került tegnap este az Empire State Building tetejére?

— David hívott meg megünnepelni a sikerét.

— Kicsit mintha irigy lenne Mr. Wilson. – olvastam le az arcáról a kifejezést

— Nem, nyomozó. Mi nagyon jóban vagyunk és néha szeretünk a másik orra aládörgölni. De már rég óta ismerjük egymást és mindig egyengettük az útját a másiknak.

— Hogyan ismerte David-et?

— Végtelenül kedves és segítőkész volt. Mindig ott volt, amikor egy szívességet kértem tőle a szakmával kapcsolatban és teljesítette is őket. Kicsit sokszor is, úgyhogy néha inkább nem is hívtam nehogy ne legyen a fontosabb dolgokra ideje.

— Köszönöm. – fejeztem be.

— Esetleg elmeséli, hogy mi történt az este?

— Persze, én kicsit később értem a „buliba”, de rögtön elkezdtem beszélgetni David-el. Meghívott pár italra és utána a csinos titkárnőjével beszélgettem egy másfél órát. Meglehetősen jól ment azt kell mondjam, még a számát is megkaptam.

— Térjen a lényegre Mr. Wilson! – állítottam le az áradozásait.

— Szóval utána volt egy kis beszédje Davidnek amikor azt hiszem mindenki ott volt. Utána még négyen beültünk a szélcsendes részére a tetőnek, ahol kártyázni kezdtünk. Nem tudom mennyi időt voltunk ott, de talán órákat. Amikor befejeztük kinn kerestük David-et, gondoltuk lement már a lifttel, mert nem találtuk. Leértünk a földszintre és az örök már tárcsázták a mentőket.

— Mikor volt ez pontosan?

— Körülbelül fél 5kor.

— Köszönöm szépen, elmehet.



— Üdvözlöm, foglaljon helyet nyugodtan! – erőltettem magamra egy mosolyt.

— Köszönöm, Beatrix Evergreen-nek hívnak! – felelte Beatrix magabiztosan.

— Ez már tetszik. - gondoltam magamban.

— Örvendek, Ms. Evergreen, mivel foglalkozik?

— David-nek az asszisztense vagyok, most már majdnem 4 hónapja. Én intézem el az összes szakmai ügyét, hogy csak az írásnak tudja szentelni az idejét. Kiadók, újságok, média, marketing, még az ételeket is én rendelem meg neki.

— Jó főnök volt David?

— Azt kell, hogy mondjam ő volt a legépeeszűbb. Sokkal földhözragadtabb volt és alázatos, néha túlságosan is. De valahogy nem használták ki ezt ellene az emberek, szerették, hogy ilyen jószívű.

— Semmi konfliktusuk nem volt vele?

- Nem. – mondta szárazan. – Mindig engedelmeskedtem neki, de amióta elköltözött a felesége még jobban belevetette magát a munkába. Én javasoltam neki, hogy utazzon el, vagy szellőztesse ki a fejét, de csak az újabb ötletei jöttek, mint például a hangoskönyv.
- Milyen volt a tegnapi ünneplés? – tértem a témára
- Nagyon jól kezdődött, majdnem mindenki pontosan érkezett. Eddig csak Evan-nel találkoztam, meg persze a hangmérnökről beszélt, de még nem beszélgettünk.
- És Mr. Wilson?
- Cody? Most láttam először. Úgy látszik kedvel, mert rögtön társalogni kezdett velem és másfél óráig próbálkozott valamivel, de csak magáról tudott beszélni. Így gyorsan megadtam a telefonszámomat, hogy elmenjen. – mondta félig felháborodva.
- Utána? – tettem fel a következő kérdést.
- Mr. O'Brian remek tósztot mondott, de utána még kinn maradt a tetőn amíg mi bementünk felmelegedni. Négy óra körül kimentem megnézni, hogy hol van, de nem találtam. Hívtam és kicsengett. Beszálltam a liftbe és megkérdeztem a recepcióst, hogy esetleg látta-e, de nem tudott semmit róla. Akkor kifutottam az utcára, nem is tudom, hogy pontosan miért, de a sarkon megláttam egy fekete alakot, hatalmas tócsával körülötte.
- Egyedül ment le a lifttel?
- Igen, a többiek nem aggódtak, nekik nem ez a munkájuk. Gondolom még felöltöztek, talán akkor értek le, amikor sírva visszamentem az épületbe.
- Értem, köszönöm Ms. Evergreen.



- Jó napot... Mr. ... - kezdtem bizonytalanul
- Mr. Smith, Evan Smith.
- Örvendek, csak pár kérdést szeretnék feltenni magának.
- Persze, nyugodtan. – felelte amikor leült.
- Hogyan ismerkedett meg David-el?
- Még, amikor az egyik kisebb újságnál dolgozott, átküldött egy saját irományt a kiadónknak. Én voltam, aki kézbe kapta a levelet és rögtön meg is tetszett. Mivel a kiadónak kellett egy nagyobb robbanás, vagy előrelépés, ezért meggyőztem a Főnököt, hogy hívja be David-et. Másnapra már le is volt rendezve a dolog. Nemsokkal később én kerültem a kiadó élére és azóta is szoros kapcsolatot ápolunk.
- El tudná mesélni mi történt tegnap éjjel?
- Jaj, ne is mondja. Nagyon jól éreztük magunkat, éppen kártyáztunk a fiúkkal meg a hölgyeménnyel, amikor realizáltuk, hogy már jó ideje nem láttuk David-et. Beatrix kiment a tetőre, én meg elkezdtem hívni. Kicsengett. Nem volt szokatlan David-nél, hogy kikapcsolja vagy bármilyen aggodalom nélkül a telefonját hátrahagyva elmenjen kiszellőztetni a fejét. Amikor kiléptünk a liftből rettenetes képek vártak. Nem is akarok visszagondolni.
- Érthető... Kikkel beszélgetett a tósztot előtt?
- David-el és a hangmérnökkel, James-el. Az öreg nem volt beszédes az elején, de meghívtam pár whisky-re, ami megeresztette a nyelvét. David-nek telefonja jött közben és így csak ketten maradtunk. Később a beszédetkor találkoztam vele.
- Köszönöm, Mr. Smith.



- Neve?
- James Harris. – felelte az öszülő férfi kedvtelenül.
- Foglalkozása?
- Hangmérnökként dolgozok 35 éve.
- Honnan ismeri David O'Brian-t?

- Felkeresett, mert akart hangoskönyveket gyártani és együtt dolgoztunk a felvételeken. Tegnap fejeztük be és hirdettük ki az első felolvasásnak a dátumát.
- Volt bármi konfliktusa Daviddal?
- Nem. – mondat nyersen.
- Összefoglalná a tegnap estét kérem?
- Persze. Sok új emberrel találkoztam. David nem fogta vissza magát a barátai bemutatásával. Az én szakmámban szerencsére nem ismerkedek annyit, csak jönnek az új felvételek és a gép mögött optimalizálom a dolgokat. A munkám sokkal nyugodtabb. Ennek ellenére szimpatikusak voltak, főleg az a magasabb darab.
- Mr. Smith?
- Azt hiszem igen, már nem emlékszek pontosan a nevére. Mindenesetre, vele jót nevettük, azt követte Mr. O'Brian beszéde, aztán pedig leültünk kártyázni. Utána történt az a szörnyű dolog.
- Semmi különösre nem emlékszik? Esetleg David-en nem látszódott valami?
- Nem, azt hiszem minden a rendjén volt. Bár most, hogy mondja, David kicsit felkavart volt a beszéde közben, de a végére szépen lekerekítette.
- Elmehet, Mr. Harris, köszönöm.



Nem lett jobb kedvem a hallottaktól. Büntudat lett bennem amiért ilyen könnyen elengedtem David-et. Körülbelül 1 éve volt, amikor egy nagyobb vitába keveredtünk a családjával kapcsolatban. Ő volt a példaképem sokáig és miután felnőttem, szerettem volna visszaadni valamit ebből. Szerettem volna hogyha jól érzi magát, magabiztos és szeretet veszi körül. Amikor láttam, hogy mennyire elhanyagolja a családját az írás miatt akkor próbáltam sugallani neki, hogy mi a fontos az életben. Nem vette jó néven, és azt hitte el akarom téríteni és a karrierjét romba dönteni. Végül elküldött és nem hagyta, hogy megmagyarázzam a véleményem.

Lassan megmozdultam a székemben, összeszedtem a jegyzeteimet. Felálltam és megkerestem a főnököm a konyha irányában.

- Végeztem. - mondtam egy nagy sóhajjal Andrewnak.
 - Na és mire jutottál? – nézett fel a telefonjából.
 - Kicsit megrázott a dolog. – mondtam lesütve a szemem.
 - Nem csodálom, tudom, hogy milyen jó ember volt. – Andrew kicsit megállt amikor ezt kimondta.
 - De azért még jár az eszem, ne félj! Gyere, összehívtam a gyanúsítottakat egy közös beszélgetésre és azt akarom, hogy te is ott legyél! – húztam fel a székből.
- Ledobta a telefonját az asztalra hirtelen, mert kávéját is magával borította volna úgy meghúztam, de végül engedelmeskedett és felállt.



Összegyűltünk egy konferencia teremben, amikor beléptem Andrew-val a hátam mögött, Beatrix a fejét a kezeibe temetve támaszkodott az asztalra. A többiek csak bámultak egy pontot maguk előtt mintha valaki megállította volna az időt. Evan az ablakon nézett kifelé és ő reagált először.

- Van esetleg valami fejlemény? – kérdezte aggódalmasan.
- Mindjárt kiderül. – feleltem rendkívül misztikusan, még én is büszke voltam utólag.
- Hoztam egy borítékot, amelyben a tettes neve szerepel. Ezt ki fogom nyitni, de előbb engedjék meg, hogy meséljek egy keveset.
- Síri csend termett.
- Mindannyian ismertük David O'Brian-t, a híres író, van, aki jobban, van, aki kevésbé. Azt kell, hogy mondjam, hogy mindenkinek nagyon jó alibije van az eset időpontjában. Nehéz volt rájönni, hogy mi volt az a kis porszem, egy hiba a rendszerben, ami aztán a nyomra vezetett. Nem tegnap este kezdődött ez, hanem sokkal korábban. Ez kizárja Mr. Harris-t. A kiadóban, az utóbbi időben nem mentek jól a dolgok, és semmi oka nem lehet Mr. Smith-nek, hogy megszakítsa a kapcsolatát

az íróval, hiszem ő ebből csak profitálni tud. Gondolom még örült is, amikor a felesége és a családja helyett az írást priorizálta.

- Ms. Evergreen – néztem rá, és megosztottunk egy röpke pillanatot.
- Maga, nagyon rendesen végzi a munkáját. Sajnálom, hogy nem tudott nagyobb hatással lenni a főnőkére, mint én. Bár valószínű, hogy a felesége nem csak az írást okolhatta amikor nem látta a férjét...

Lesütötte a szemét.

- De őt is kizárhatjuk. A recepció is csak igazolni tudta a vallomását és leírta a viselkedését amikor őt is kikérdeztem. – mondtam ki megnyugtatóan.
- Az azt jelenti, hogy én maradtam! De ez hazugság, a többiek egész este láttak, mindannyian tanúsítják, hogy én nem tehettem. – kiáltotta felháborodva Mr. Wilson.
- Valóban nem maga volt az. – feleltem nyugodtan.
- De hát akkor ki? – kérdezte ingerülten Mr. Smith, miközben tekintélyes lépést tett az asztalhoz.
- Van itt még más is. – mondtam lassan és Andrew felé fordultam.
- Micsoda? Mit képzelsz? – kérdezte hitetlenül a főnököm.
- Honnan tudta, hogy David zuhant le az Empire State Building tetejéről? A hullát te magad is mondtad, hogy lehetetlen volt felismerni, mégis rögtön tudta, hogy ki az.
- De hát a laborból megkaptam az eredményeket! – válaszolt hirtelen.
- Nem! – üvöltöttem.
- A vérmintát legalább 3 óra amíg analizálják, és te már 8 előtt ott voltál értem. Lehetetlen, hogy fél 5-kor a helyszínelők ott voltak, rögtön, amikor leesett, és megcsinálták a tesztet annyi idő alatt. Sőt, még ha készen is lettek volna, az eredményeket csak személyesen lehet átvenni és te a saját autóddal jöttél értem.
- Mert nem volt idő autót cserélnem! - mondta a semmibe nézve.
- Miután lelökted?!? – kérdeztem számon kérően.
- Mert igen te lökted le. – kicsit megcsuklott a hangom. Megint az a szorító érzés a torkomban amikor visszagondoltam rá. Nem tudtam megszólalni és próbáltam mély levegőket venni, hogy megnyugodjak.
- Átvizsgáltattam a telefonodat, amit ott hagytál az asztalon. Elvileg hamarosan bekapognak a kollégák és megmondják, hogy megtalálták-e David telefon számát a hívottak között 1 és fel 2 között. – sikerült higgadtnak maradnom.
- Te fenyegetted meg a beszéde előtt, veled telefonált! És megbeszélte veled, hogy találkozatok a tetőn, ezért maradt kinn amíg a többiek kártyáztak. Aztán felforrt benned valami és a düh elborította az agyad. Mi más jutott volna eszedbe, mint, egy leckét adni neki, megbosszulni és erre az egyszerű lehetőség is ott volt. A korláton át.
- Megcsaltak! – kiáltotta Andrew.
- Elrontotta a házasságom és a családomat is elvesztettem! A feleségem már egy ideje nem érzi jól magát és kutakodtam utáni, míg kiderült, hogy David-el találkozgat. Először csak jeleztem neki, beszéltem vele, de nem értett semmit. Folytatódott, amíg végül a feleségem bejelentette, hogy elköltözik. Nem bírtam tovább, tennem kellett valamit. Nem tudtam másra gondolni, csak a gyerekeimre és a feleségemre, akiket nem veszíthetek el.
- És ezért meg kellett ölni? – üvöltöttem.
- Nem! – jajdult fel szenvedve.
- Nem, nem ezt akartam. Csak egyik pillanatról a másikra eldurvult a helyzet és hirtelen meglöktem. Nem is láttam, hogy hol vagyunk, milyen közel a peremhez. Megbotlott a padlózatban és amikor elesett akkor vettem észre, hogy már késő.

Nem volt több szó, több sóhaj. Nem volt lélegzet, se zaj. Némán bámult ki-ki maga elé. Talán éppen a jelenetet képzelték el magukban, azzal a tudattal, hogy 20 méterrel arrébb éppen a kártyasztalnál nevetgéltek. Vagy a legkedvesebb, legmeghatóbb emlékükre emlékeznek vissza David-el. Mint egy álom, amely beleégett a fejükbe és jól tudják, hogy nem fog soha elveszni.



- Letartóztatták és már valószínűleg őrizetben ül. Bár nem volt álltellen, azért egy volt rendőrtisztre jobban odafigyelnek. – sóhajtottam és kortyoltam egyet a kávémból.
- Azta! Erre nem számítottam. – mondta Bazsi csodálkozva.
- És akkor hogyhogy ilyen sokáig elhúzódott a műszak? Te már megoldottál egy büntényt mára. – mondta büszkén.
- Igen, de a papír munka nem végzi el magát. – mosolyogtam ahogy az arca leírta, ahogy éppen leesett neki.
- Szóval egyik nap a főnököd, másik nap a bűnöződ?
- Valahogy így. – válaszoltam elgondolkozva.
- Soha nem tudhatod mit rejtenek az emberek, amíg valóban meg nem ismered őket. – fejeztem be a gondolatomat.
- Ezt jól mondtad. Már csak egy kérdésem maradt. Mi történt a borítékkal?
- Miután kimentek a teremből, ketten maradtunk és mielőtt összebilincselhettem volna a kezét, oda-nyúlt és kinyitotta a borítékot.
- És mi volt benne? – hallottam a gyerekes érdeklődést Bazsi hangjában.
- Egy tükör. – Feleltem egyszerűen
- Bazsi teljesen lefagyott. Én viszont nem vártam meg amíg visszatér, jobb dolgom is volt annál.
- Na én ledőlök a kéményseprő mellé, ha nem gond, olyan kényelmesen fekszik. – ásítottam.
- Érezd magad otthon! Csak ne ijedj meg amikor a vendégek téged is megsimogatnak. – nevetett fel Bazsi. Én is nevettem, de már csak magamban. Ólmos fáradtság volt rajtam, ami teljesen el is nyomott.

A remény fénye

- Megcsináltam! Befejeztem! Végre készen van életem egyik nagy álma! - sóhajtottam fel elégedetten. A nagy munka után megérdemlem a tengervíz zúgását, a kellemes tengerparti szél simogatását, kagylók tapintását, a napsugarak melegét - gondoltam. A könyvem borítóját végigsimítottam a kezemmel, éreztem a selyem puhaságát és finomságát és a füzet közepén a gyöngyökből kirakott szívet. Éreztem, hogy ez a legeslegjobb könyvem, hogy ezzel nagy esélyem van a pályázatra.

- Szia Kata! Jól áll az új napszemüveged - köszöntött Nóri, a legjobb barátnőm.

- Szia! Kösz, minden hónapban újat szoktam viselni, tudod miért.

- Tudom, hogy már többször elolvastad, de még egyszer elolvasod a könyvet? - kérdeztem.

- Persze! Mikor adod be a pályázatot? - kérdezte Nonó.

- Ma van a beadási határidő, és szeretném hogyha elkísérnél amikor feladom - mondtam.

Miközben Nóri olvasta a történetet, nagyon izgultam.

- Ilyen jó könyvet még nem olvastam! Ezzel világhírű is lehetsz! Remélem, hogy kiadja egy kiadó! - kiáltott fel boldogan a barátnőm.

Nagy kő gördült le a szívemről, amikor éreztem az őszinte lelkesedését.

- A mai nappal együtt még 3 nap van a verseny eredményhirdetéséig - emlékeztetett Nóri.

- Igen, tudom. Addig élvezhetjük a tengert, a szigetet és persze az ínycsiklandó máltai konyhát. Bemelegyünk a vízbe? - kérdezte.

- Igen, igazán megérdemljük - feleltem és már indultam is a víz felé.

De tudod, hogy a szüleim nagyon féltenek, és azt mondták, hogy csak akkor mehetek be a tengerbe, ha vigyázol rám és akkor is csak derékig! - ismételtam el szüleim kérését.

- Persze, hogy vigyázok rád. Gyere, fogd a kezem! Aztán rakok iszapos pakolást a lábadra és a kezedre, az jól tesz a bőr puhaságának. Gyorsan beleteszem a kistáskádba a könyvet. Itt hagyjuk az én pénztárcám és a fontos dolgaim mellett a törölközőn - magyarázott Nonó.

- Jó, indulhatunk? Vigyük a törölközőt és a papucsot a vízhez közel! - mondtam.

- Hé, Kata lassíts megígértük, hogy óvatosak leszünk! - figyelmeztetett a barátnőm.

- Jó, de tudod, hogy most megyek először tengerbe. Jaj, de kellemes a víz! - örvendeztem.

A tengerben nagyon jól éreztük magunkat, viszont mikor kiértünk, nem találtam a táskámat, nagyon megijedtem és csak sírni tudtam.

- Eltűnt a táskám! Abban volt a könyvem!

- Jaj, ne! Ott van a táskád annál a lánynál! - kiáltott Nonó. Azonnal a nyomába eredt, de sajnos nem tudta követni.

Amikor visszatért, próbált vigasztalni, de én egyszerre voltam dühös, kétségbeesett és szomorú.

- Figyelj csak, olyan különleges illata van a törölközőmnek, ami a táska mellett volt - jegyeztem meg Nonónak két szipogás között. Nagyon erős rózsza illata van, talán ez jó nyom lehet. Mivel kezdjük szertint a nyomozást? - kérdeztem.

- Írd le a táskádat és hogy mi van benne! - mondta Nóri.

- A táskám különleges bőrből van, közepén egy csillaggal benne pedig a történetem és egy versem - feleltem.

- Itt egy fehér karkötő, amit Ő viselhetett - hozta tudomásomra Nóri.

- Jaj, ne! Azok közül lehet valaki, akik mellettünk ültek amikor beszélgettünk a pályázatról és a könyvről - gondoltam végig.

- Ugye ez a pályázat gyerekeknek szól? - kérdezte Nonó.

- Igen - válaszoltam.

- Akkor az elkövető is csak egy gyerek lehetett - feltételezte Nonó.

- Ez igaz, és annak a lánynak, aki visszadobta a labdánkat, ugyanolyan parfüm illata volt, mint amit a törölközőn éreztem.

- Ez lehetséges! Szalmakalapja volt mindkettőjüknek - jegyezte meg Nonó.

- Akkor is van egy bökkenő, mert egyikünk se figyelte meg az arcát - jelentettem ki szomorúan.

- Ez igaz. De ha a pályázat miatt lopta el a táskát, akkor el fog jönni az eredményhirdetésre. Gyűjtsük össze, amit eddig tudunk róla - állt elő az ötlettel a barátnőm.

- Jó! Írjuk össze azt, amit eddig tudunk a tolvajról! - jelentettem ki.

1. Fehér karkötője volt.

2. Van szalmakalapja.

3. Nagyon erős rózsza illatú parfümje van.

4. És az én selyem füzetem van nála.

- Ez nem sok, de ha elmegyünk a pályázat eredményhirdetésére, ott hátha megtaláljuk!

- Ez jó ötlet - feleltem.

- Csak az a baj, hogy nem hisznek majd nekünk-ijedt meg Nonó

- Visszamegyünk a szállásra? Nagyon elfáradtam ettől a sok izgalomtól.

- Jó, persze menjünk. De a szüleidnek ne szóljunk az eltűnt könyvről, mert nagyon megijednének. -kérte a barátnőm.

- Igen szerintem se szólunk nekik. Indulhatunk? - kérdeztem.

- Igen - bólintott rá.

Miközben mentünk, próbáltam végiggondolni, hogy milyen bizonyítékunk lehetne. Aztán mosolyra húzódott a szám...

- A következő napokban kereshetjük a szalmakalapos lányt, de ha nem találjuk meg, akkor se ess pánikba! A verseny kihirdetésekor majd biztos megtaláljuk! - biztatott Nonó.

- Oké. Menjünk ki holnap és holnapután is a tengerpartra hátha most is ott lesz - válaszoltam bizakodóan.

Eltelt az első nap, de nem találtunk olyan lányt, aki hasonlított volna a tolvajra, de este tájban amikor épp indulni készültünk, megláttunk egy lányt szalmakalapban. Megpróbáltuk követni, de nagyon ijesztő hangokat halottunk. Nonó azt mondta, hogy ideje lenne visszamennünk, mert már elég messze kerültünk a tengerparttól és a szüleink is biztosan aggódnak már. Sajnos a második nap is sikertelen volt.

Eljött az eredményhirdetés napja. Reggel amikor felkeltem nagyon izgultam. Meghallgattam a kedvenc dalomat, Rúzs Magdi Tejút című számát, amitől hamar megnyugodtam. Ettem egy túrós pastizzit forró kakaóval és derűsen fogadtam a barátnőmet.

- Jó reggelt! - köszöntöttem Nonót.

- Jó reggelt! - köszöntött ő is.

- Nagyon félek - mondtam.

- Nagy nap lesz, de bízz magadban, bennem és az igazságban!

- Jó, megpróbálok bizakodó lenni, de ez nagyon nehéz. Nagyon-nagyon sok időt fektettem a könyvbe.

Izgatottan léptünk be a könyvtár aulájába.

-Jó, most feltűnés nélkül menjünk be a terembe. Tegyük úgy mintha minden rendben lenne - javasolta Nonó.

Könnyen elvegyültünk a nagy tömegben.

Az Ifjú Könyvirók Alapítványának a vezetője köszöntötte a megjelenteket és ismertette az alapítvány célkitűzését.

- Megint érzem az erős rózsasillatot - súgtam a barátnőm fülébe.

- Komolyan? Akkor a közelünkben van! - felelte izgatottan.

A szervezők mindenkinek gratuláltak, és hátulról kezdve rangsorolták a beadott pályázatokat.

- Nagyon izgulok, hogy mikor jön az én történetem! - fogtam meg Nonó kezét.

- Hogy néz ki a mellettünk ülő lány? Mióta közelebb ült azóta erősebb a rózsasillat - Suttogtam de Nonó már az izgatottan csak a pódiumra figyelt.

- Nagyon jó lehet a könyved, mert már az első három helyezett következik.

- Az 1. helyezett az A remény fénye című könyv, melynek szerzője Barbara Kling! - jelentette ki ünneplésen az alapítvány vezetője.

- Ez nem lehetséges! Ez az én könyvem! - kiáltottam fel hangosan.

Síri csend támadt a teremben...

- Mi nem lehetséges? - kérdezte az elnök az emelvényről.

- Ezt a könyvet én írtam! - vágtam rá még egyszer.

- Kisasszony, ön Barbara Kling? - kérdezte meghökkenve az alapítvány elnöke.

- Nem, engem Molnár Katának hívnak. Magyarországról érkeztem. Az én könyvem címét említették az előbb. Valaki, aki itt van a teremben, ellopta a kéziratot amikor a barátnőmmel bementünk a tengerbe. Próbáltunk nyomozni, de nem jártunk sikerrel.

- Van valami bizonyítéka, hogy magáé ez a roppant izgalmas detektívtörténet? - kérdezte

- Az eredeti példányt itt fogom a kezemben! - és ekkor levettem a napszemüvegemet.

- Az a különlegessége, hogy Braille írással írtam. Tudják születésem óta szinte vak vagyok. Távolra fényeket homályosan látok, de közelre nem látok semmit. Próbálok minél több dolgot csinálni, és a betegségem ellenére mindent kipróbálni. Kedvencem a vers- és prózaírás, amit speciális billentyűzettel tudok leírni. Sajnos nem láttam ki lopta el a pályázatra írt művet, de azt tudom, hogy valahol a közelemben van, mert nagyon erős rózsaszínű szag van és a tolvaj után is ilyen illatot éreztem.

Ekkor egy lány sírva állt fel a közönség soraiból.

- Én voltam- mondta bűnbánóan. - Mérhetetlenül sajnálom, nincs mentség a tettemre. Én is annyira szeretnék könyveket írni csak sajnós nekem nem megy jól. Nagyon-nagyon sajnálom, amit tettem.

- Akkor változott az eredmény az 1. helyet Molnár Kata A remény fénye című könyve lett!

A könyvemet kiadta a Prométheusz kiadó. Kaptam egy kupát és Nóri is kapott egy érmet a segítségéért. Én is nagyon hálás vagyok mindenért Nonónak ezért legközelebb elkísérem őt a rajzpályázatra amire régóta indulni akart. A végén minden jól sikerült.

Amikor az emberek a látszat kedvéért szörnyetegekké válnak

Úgy emlékszem arra a napra - amiről most beszélni szeretnék –, mintha csak tegnap lett volna. Francia vagyok, a nevem George von Tulken és Issodu-ban élek. Régebben ezt a várost a Felső Vezetőség irányította a polgármester vezetése alatt. A mi polgármesterünket Noé von Conducteur-nak hívták, a rendőrség parancsnoka Douteux ezredes volt. És hogy miért mondom el ezeket? Azért, mert én magam is rendőr vagyok. De még mielőtt elmesélem nektek ezt a történetet, arra kérek benneteket, gondolkozzatok el rajta, hogy ki a szép, és ki a szörny.

2187-et írtunk és jócskán benne jártunk már a nyárban. Éppen az irodámban ültem és átnéztem a múlt havi jelentést. Összesen csak 2 bűntényről számoltak be. Ez jó hír volt a város lakóinak. Nálunk mindenki egészséges és szép volt, semmilyen maradandó betegség, torzulás nem fordult elő. Minden tökéletesnek látszott... Csak egy titokzatos bűnbanda garázdálkodott a városban. Végeztem az akták átnézésével és éppen tovább akartam küldeni a jelentést a Felső Vezetésnek, amikor valaki kopogtatott az ajtómon.

- Szabad! – mondtam, mire az egyik kollégám sietett be.

Jó napot, Mr. Tulken! – mondta – Azért jöttem, mert a parancsnok úr azt mondta, hogy valakit küldjünk ki a Commerçant térre. Tina Goldstein színésznő autója felborult, a színésznő meghalt és kell valaki, aki megnézi, hogy mi történt. – hadarta hihetetlen sebességgel, majd hozzátette – Az iratokat természetesen felviszem helyetted.

- Rendben, már megyek is. – Válaszoltam és már siettem is az autómhoz.

Így aztán elindultam a Commerçant térre. Mikor odaértem, rögtön megtaláltam, amit kerestem. Az autó hihetetlenül rossz állapotban volt, én pedig nekiláttam rekonstruálni az eseményt. Körülbelül fél óra után arra a következtetésre jutottam, hogy a kerék ráhajtott egy kőre, amitől defektet kapott és neki ment a tér közepén álló szobornak. Ezt a szemtanúk is megerősítették, úgyhogy azonnal nekiálltam átkutatni az abroncsot. Ebben a pillanatban olyan dologra akadtam, amit sohasem fogok elfelejteni: a gumiban egy puskagolyó volt! Pár másodpercig mereven néztem a kezemben lévő golyót, majd beszálltam az autómbe. Abban a pillanatban egy dologra tudtam gondolni, mégpedig arra, hogy azonnal el kell mennem a városi bűnügyi laborba.

Két órával később idegesen álltam a laborban. A szakértők még mindig nem analizálták a töltényt. Egy idő után már az sem tudott lekötni, ahogy néztem az eddig megoldott, legendás bűntények eszközeit. Szerencsére nemsokára megjött az analizálást végző kutatók vezetője.

-Üdvözetem, Mr. Tulken.

-Én is üdvözlöm Önt.

-Megvannak az eredmények, Uram. – mondta a tudós – Habár eléggé megdöbbentőek.

-Nem gyártanak már ilyen fegyvert a városban? – kérdeztem.

-Nem elég, hogy most nem gyártanak, hanem soha nem is gyártottak – mondta a szakértő asszisztense – Üdvözetem. A nevem Diana Fisher.

-Nos, a lényeg, hogy ez egy CZ-HU P-09-es fegyver golyója – vette át a szót a kutató.

-Képtelenség – motyogtam magam elé. – Hiszen hogyan kerülhetett ide egy fegyver a Kárpát-medencéből, ha a városból nem mehet senki se be, se ki?

-Igazából – szólt közbe Fisher – a régi várrombban lévő katonát ábrázoló szobor kezében is egy igazi P-09-es fegyver van. Mondjuk, a rom már évek óta le van zárva.

-Az most mindegy! – kiáltottam fel. – Azonnal oda kell sietnem! Köszönök mindent. Értesítsék a parancsnokot a történetekről!

-Rendben, uram! – kiáltották utánam, én pedig már siettem is az autómhoz.

Soha életemben nem éreztem magamat olyan izgatottnak, mint akkor. Ám a várakozás hátulütője, a lassan telő idő engem is megráfált. Sajnos pont belekerültem az esti dugóba, így csak alkonyat után értem a romhoz.

Miután leparkoltam a kerítés mellett, bekapcsoltam a lámpámat és élesítettem a pisztolyomat. Átugrottam a lezárt kerítésen és elindultam a romok között a szoborhoz. Mikor odaértem, azonnal nekiálltam nyomok után kutatni. 3 óra múltán is csak annyit tudtam megállapítani, hogy ezt a fegyvert használták a merényletkez. Éjfél után az óra, én pedig azon gondolkodtam, hogy reggel visszajövök több emberrel és persze hivatalos engedéllyel.

Mikor már majdnem visszaértem az autómhoz, hirtelen észrevettem néhány lábnyomot a sárban.

-Mi lehet ez? – kérdeztem döbbenet, majd elindultam a nyomokat követve.

A lábnyomok egy kerülőúton visszafelé vezettek a szoborhoz, majd azt elhagyva a közeli erdőben folytatódtak. Már vagy negyedórát követtem a nyomokat, amikor azok egy mező közepén hirtelen eltűntek. Csalódottan fordultam meg, és már vissza is akartam fordulni, amikor valami feltűnt. Ott, ahol álltam és ahol a nyomok eltűntek egy csatornafedél volt a pázsitba süllyesztve.

-Lehetséges volna? – motyogtam magam elé, majd hirtelen ötlettől vezérelve felemeltem a fedelet és bemásztam a csatornába.

A csatorna még a vártnál is rosszabb állapotban volt. Penészes falain mintha a világ összes szennyeződése jelen lett volna. Egyik kezemen lámpával, másikban pisztollyal elindultam a járatban. Már vagy egy órája mentem, amikor hirtelen villogni kezdett az elemlámpám, majd végleg kihunyt. Egyedül maradtam a sötét csatornában. Nem mertem mozdulni sem, mert fény nélkül félő volt, hogy rossz helyre lépek és ne adj Isten valami balesetem lesz. Ezért hát maradtam, ahol voltam, mozdulatlanul. Egyszer csak apró neszezést véltem hallani a közelemben. Szorongás fogott el, majd hirtelen egy hang harsant mellettem:

-Most! – kiáltotta a hang, azután ütest éreztem a fejemen, majd se kép, se hang, elsötétült a világ előttem.

Körülbelül 3 órán át heverhettem eszméletlenül a csatornában és mikor végre magamhoz tértem és kinyitottam a szemem, rögtön be is csuktam, mert azt hittem, hogy csak a képzeletem játszik velem. Mikor, azután újra rászántam magam, hogy körülnézzek, kiderült, hogy egyáltalán nem képzelődtem. Körülöttem mindenhol emberek ültek, lehetnek vagy ötvenen, de mindannyian nagyon furcsák voltak. Nem voltak szépek, sőt mi több nagyon állatiasan néztek ki. Mindegyikük torz volt vagy valamilyen

genetikai betegségben szenvedett. Egyikük, aki a vezetőnek látszott, például úgy nézett ki, mintha a fél arcából eltűntek volna a csontok. A mellettem ülőnek, akinek az egyik kezében egy óriási ólompálca volt, amiből arra következtettem, hogy ő ütött le, a másik keze csak a csuklóig nőtt ki.

Na, végre magához tért a mi vendégünk – szólalt meg a főnök, mikor észrevette, hogy kinyitottam a szemem. Majd erőteljesebb hangot ütött meg: – Ki küldött?

-Senki – válaszoltam, majd megpróbáltam felkelni, de kiderült, hogy ezek a „Csatornalakók” megkö-
töztek.

-Nem tudsz megszökni – mondta a mellettem ülő alak –, arról személyesen gondoskodtam.

-Kik vagytok? – kérdeztem, mert hirtelen nem jutott eszembe jobb kérdés.

-Mi menekültek vagyunk – mondta a főnök.

-Ki elől menekültök? – kérdeztem.

-A Felső Vezetőség és az olyan rendőrök elől, mint te.

-De hát miért? Hiszen a város mindenkivel jól bánik.

-Csak azokkal, akik nem mások. De minket, „másokat” a város elküld a „Máshelyre”.

-Mi az a „Máshely”?

-Egy börtön, ahová a torzszülötteket zárják. Mi, mindannyian onnan szöktünk meg.

De hát ez borzalmas – szörnyülködtem, majd hirtelen döntést hoztam. Elhatároztam, hogy lesz, ami lesz, én segítek ezeknek az embereknek. – Ha elengedtek, esküszöm az életemre, meggyőzőm a várost, hogy ti is szabadok lehessetek.

-Bár sikerülne! – szólalt meg mellettem egy kislány.

-Hát pedig így lesz! – kiáltottam fel.

-Rendben, elengedünk – mondta a főnök. – De tartsd meg a szavad!

-Úgy lesz – mondtam és már indultam is haza.

Másnap, mikor bementem az örsre, minden úgy ment, mintha mi se történt volna. Amikor végre eljött az ebédszünet, elnézést kértem a kollégáktól és elindultam a Városházára. Miután megérkeztem, szóltam a recepción, hogy sürgősen beszélnem kell a polgármesterrel. Pár perccel később közölték velem, hogy a polgármester hajlandó fogadni. Miután bementem, illendően köszöntöttem, majd leültem vele szemben és rögtön a tárgyra tértem. Meglepetésemre nem vágott közbe, csak hümmögött és magában motyogott. Miután befejeztem, hirtelen felállt, majd kiszólt az ajtón:

-Frich! Hívja a rendőrséget!

-Dehát miért, uram? - kérdeztem.

-Hát azért, mert el akarom fogni ezeket a szökevényeket.

-Azt nem teheti! Hisz nem ártottak ők senkinek.

-Az most nem számít! Egyébként, köszönöm az információkat.

-Elég ebből az örületből! Máris értesítem őket.

-Azt kötve hiszem. Kapjátok el!

A következő pillanatban két rendőr ugrott elő és fogott le.

-Ne engedjék el! - parancsolt a két rendőrré, majd hozzátette: - Nyugodj meg! Nemsokára újra találkozol a barátaiddal. A "Máshelyen". - Ezután a rendőrök kirángattak az irodából.

-Eresszenek el! - kiáltottam, miközben próbáltam kiszabadulni a vasmarkaik közül.

Már majdnem megérkeztünk a rendőrségre, mikor hirtelen egy erőteljes rántással sikerült kiszabadítanom magamat. Futni kezdtem. A két rendőr, amikor észrevették, hogy sikerült megszöknöm, üldözni kezdett. Szerencsére, szerezni tudtam egy kis előnyt, és beugrottam egy az út szélén álló taxiba.

-Hajtson a régi várromhoz! - kiáltottam.

-Igenis, uram - mondta a sofőr, és gázt adott.

Mikor odaértem, gyorsan fizettem és már rohantam is a csatornafedélhez. Miután megérkeztem és bekapcsoltam a lámpámat, bemásztam a járatba. 10 percen keresztül rohantam, mert tudtam: a rendőrség bármelyik percben megjöhethet. Amikor végre odaértem, rögtön elmondtam mindent a parancsnoknak. Miután befejeztem, azonnal intézkedni kezdett. Az asszonyokat és a gyerekeket kimenekítették, elővették a fegyvereiket (igen, fegyvereik is voltak), majd elindultunk az erdőbe, a rendőrök fogadására. Kezdődött a csata.

Mikor kiértünk a felszínre a "csatornalakók" többsége hunyorgott az alkonyati fényben. Nem is csoda, hiszen már hetek óta nem jártak a felszínen, korábban is legtöbbször éjjel. Amikor már kitisztult a látásuk, elindultunk az erdő szélé felé. Igyekeztünk felmérni a terepet. Megállapítottuk: körülbelül 30 rendőr érkezett, ami nekünk jelentett előnyt, viszont nekik jobb eszközeik voltak. A számbeli fölényen kívül miénk volt még a hazai pálya előnye. Miután kikémleltük az ellenséget, visszahúzódtunk megbeszélni a tervet. Végül amellet döntöttünk, hogy sorfalat állva lőjük őket, miközben lassan hátrálunk vissza az erdőbe. Éppen végeztünk a "haditanáccsal", amikor ládbogásra lettünk figyelmesek. Ez csak egyet jelenthetett: jönnek a rendőrök. A terv szerint eléjük mentünk, majd, amikor megláttuk az ellenséget, a bokrok fedezékében tüzet nyitottunk rájuk. Ellenfeleink a hirtelen támadástól először megijedtek, majd az első ijedség után hatalmas ellentámadást indítottak. Pár perc után ráéreztem: így nem tudunk győzni! Ekkor hirtelen eszembe jutott, mit ígértem meg eredetileg a "Csatornalakóknak": "Esküszöm az életemre, meggyőzőm a várost, hogy ti is szabadok lehessetek". Mindig is sejtettem, mit jelent ez, de csak akkor jöttem rá, mit is jelent igazából. Hátramásztam egy biztonságos helyre, ahol fel tudtam állni és már rohantam is, hogy teljesíteni tudjam a küldetésemet.

-Negyedóra múlva ott álltam a Commerçant téren.

-Itt kezdődött az egész - gondoltam magamban.

Elővettem a fegyveremet, majd egy erőteljes rúgással betörtem a sarkon álló Rádió Székház épületének ajtaját. Ügyességemnek és pisztolyomnak hála pár perc alatt be tudtam zárni a teljes személyzetet az öltözőbe. Beültem a mikrofon elé, bekapcsoltam az élő közlést és beszélni kezdtem. Lassan, artikuláltan elmondtam mindent, amit csak tudtam. A monitoron láttam, hogy egyre többen és többen kapcsolódtak

be az adásba. Amikor befejeztem a mondanivalómat, kikapcsoltam a gépet és elindultam kifelé az épületből. Amikor kiléptem az ajtón, hatalmas tömeg várt. Polgárok, rendőrök, “Csatornalakók”. Mind éljeneztek, beszélgettek, barátkoztak.

-Ezt jól csináltad - mondta a “Csatorna főnöke”. - És most? Hogyan tovább?

-Úgy van! Úgy van! Hogyan tovább? - kérdezte a tömeg.

-Szerintem, itt az ideje - mondtam -, hogy végleg véget vessünk ennek a rémálomnak. Irány a Városháza! - adtam ki az utasítást és a tömeg ünneplése közepette elindultunk a célunk felé.

Mikor odaértünk a Városházához, észrevettük, hogy az ajtó be van zárva. Ez nem volt nagy akadály; a tömeg pillanatok alatt betörte. Percek múlva már az egész épületet át tudtuk fésülni, de kiderült, hogy a polgármester eltűnt. Én a tetőn álltam, miközben a nép azon gondolkodott, ki legyen a következő vezető. Hirtelen mozgásra lettem figyelmes a hátam mögött. Megfordultam és a volt polgármesterrel találtam szemben magamat.

- Most megvagy! - kiáltotta és rám vetette magát.

Egymást taszigáltuk, hogy le tudjuk lökni a másikat a tetőről. Hosszas dulakodás után sikerült kilöknie a peremre. Elrugaszkodott a földről, hogy letaszítson a mélybe. Én az utolsó pillanatban félreugrottam, ő pedig lezuhant és a földet érés pillanatában szörnyethalt. Így végződött a látszatra épült rémuralom.

Ezek után már minden simán ment. Hittétek volna, hogy a “Csatornalakók” vezetője lett az új polgármester? És én is bekerültem a Városi Tanácsba. Bezártuk a “Máshelyet”, felépítettünk egy új városrészt és ledöntöttük a várost körülvevő falat.

Most, így visszagondolva az eseményekre, azt tanácsolom nektek, hogy ne essetek bele a múlt hibáiba, és ne azt az utat válasszátok, ami könnyű, hanem azt, ami jó! És végezetül még annyit kérek, hogy adjátok tovább ezt a történetet és mindig tegyétek fel a kérdést a hallgatóságnak: “Ki a szép, és ki a szörny?”.

Vége

Még az ébresztőm előtt keltem, ránéztem a falon kattogó, hibás órára, és belefogtam a számításokba.

-Most ez itt azt mondja nekem, hogy 7.15. Az ébresztőm hatkor csörög, és most még érzem, azelőtt van. Úgy egy hónapja lehetett az óraállítást, amit elvből sem végzek el soha, még levonandó az a huszonnyolc perc, amit ez az öreg vacak késik. A pontos Kelet-Európai idő jelenleg reggeli öt óra negyvenhét perc. Azaz hajnali. Megint jó, ha tudtam aludni négy-öt zavaros órácskát, a fejem ehhez illőn sajog, a nyelvem a szápadlásomhoz tapadt, a torkom kőszáraz. Jó reggelt!

Meghúztam az éjjeliszekrényen álló préselt nyakú vizespalackot, majd átdobtam a homályos szobán a többi közé. A redőnyöket megint fennhagytam, de kint még úgys téli sötétség honolt. Felkaptam a gyűrött, de azért meleg, feltehetőleg egy kórházból hozott köntösömet, és kilépkedtem a konyhába, mint egy kakas a szemétdombján. A tükörben látott torz alaktól jég ül ki a gerincoszlopomra, de aztán eszembe jut az elmúlt évtizedem mottója-az embert a hibái teszik azzá, aki. Én ezzel ámítottam magam. Egy ragacsos sárga cetli nézett rám az üveglapról, rajta a mai napra szánt ilyen-olyan teendőim, ezt minden józanabb este megírom, szintén önámításból. Különbösebb érzélem nélkül levettem onnan és elrágcsáltam. Az íze alapján lehetett a múlt keddi összeírás is. Felraktam egy lemezt a bakelitlejátszóra, kattanásig tekertem a hangerőt, amikor meghallottam, hogy Sosztakovics második keringője szól rajta. Miután ettől úgy-ahogy felébredtem, felvettem egy egész tűrhető öltönyt fehér vászoninggel, mélyzöld nyakkendőt tekertem a felhajtott gallér köré, és belebújtam a bőr félcipőmbé. A kezemre csatoltam a fémszíjas, fekete hátlapú órát, egyszerre nyeltem le egy epres rágót, egy szem Aszpirint és egy igazán kis korty Bourbont a komódról. Az ajtóban magamra vettem a felöltőmet és a bár bőrkesztyűmet is, a szörnyű hajamat egy kis karimájú gypjúkalappal lepleztem, majd otthagytam a lakást, a keringő utolsó motívumával együtt vágva be a nyikorgó ajtót.

A megállóban az évszakhoz illőn hideg volt, én pedig azt a buszt vártam, ami menetrend szerint is negyedóra késéssel visz be az irodámba, de arra nem vettem volna magam, hogy felkeljek az órával korábbiért. Elvégre én vezettem azt a magas bérletű kis zugot, kilométerekkel arrébb, éppen a kerület peremén, ahol éhbérért játszottam a magánnyomozót, negyedévente egyetlen megbízással, de az sem volt annál mélyebb értelmű, minthogy a kert öt fája közül melyikre mászhatott fel a macsek, aki eltűnt. Gyakorlatban egész nap papírrrepülőket hajtogattam és az asztallapba karcolt táblán sakkoztam a boszszantó kollégámmal, filmzenéket fütyürészttem, és átadtam magam a bukott idealisták apátiájának.

Reflexszerűen ejtem a kulcsot a zárba, ám az már tárva, és az irodából egy hang:

-Jó reggelt, főnök úr!, amitől olyan érzés fog el, mint mikor az ember nem tud tüszszenteni.

-Reggelt, kolléga-morgom, és leteszem a fogasokra kalapom-kabátom, megindulok a keresetlen zaj forrása felé. Az ajtót nyitották előttem, kezében két csésze feketekávéval ott állt Hámoki Károly, az asszisztensem, aki fekete farmert, hajszálcsíkos fehér inget, vörös nyakkendőt és régies mellényt viselt, meg az orra alatt egy behízelt mosolyt. Csaknem betaszított az irodába.

-Hogy van, főnök úr?

-Reggel még felkeltem, és ez több, mint amit egy délben kelő ember elmondhat magáról. Vegetálok. -veregetem vállon, köszönet nélkül elveszem az egyik csészét, és lehuppanok a forgószékembe, ami szomorún nyekken a súlyom alatt.

-Könnyebb forgalom, ugye, azért ért be hamarabb? -kérdezte, közben az órára sandítva láttam, hogy húsz percet késtem, és elhatároztam, hogy nem marad megtorlatlan ez a burkolt sértése.

-Rakja fel a táblát, banni fogja, hogy egyáltalán bejöttem. -fenyegetem meg.

-Mint tegnap? -cukkol tovább.

-Tegnap azt forgattam a fejemben, hogy kirúgjam-e magát, ezért nem a játszámra figyeltem. -motyogom, és a megkezdett szivart keresem valahol a zakóm mélyén, de rá kell jöjjek, hogy a felöltőben hagytam. Hámoki egy füstölgő cigarettát tart felém, amit kellenlenül elveszek, de nem mosolygok vissza, és durván mondom:

- Szivart vagy levegőt, köztes nincs. A bábukkal mi lesz?

-Kávé, bagó, bábuk, ügyfelek. Mindent én adjak? -darálja, de már ki is pakolta a figurákat az asztalfiókból.

-Fizetés, karácsonyi ajándék, reputáció, lehetőség az ambíció beváltására, mindent én adjak?

-Ez a kapitalizmus.

-Benne élünk.

-És halunk.

Kinyitottam az ablakot a füst miatt, hamarosan leszedtem Hámoki futóját, és úgy egyáltalán a magam előnyére formáztam a meccset. Forgok párat a széken, amitől majdnem feljön az a reggeli nyelet whisky, ezért gyorsan abbahagyom.

-Melyik bálványozottunkról olvasott manapság? -kérdem, hogy eltereljem a figyelmét arról, hogy most villát adhatok a huszárommal egy lépésen belül.

-Olvastam...néhány Poirot sztorit. Lehet kapni egy összeállítást a könyvesboltokban, a karácsonyi történeteiből. Tényleg, állítunk fát az irodában?

-Akasztófát...igen. Tehát Poirot, hm. Nem rossz a szakmában, de tudja, ki a kedvencem.

-Tudom. C. Augustine Dupint mondja annak, csak mert nem annyira ismert, de legbelül persze Holmes a kedvence. -mondja, és fogja a fejét, amikor meglépek a villát, majd a bástyát is leveszem.

-Jó pszichiáter lenne maga...túl jó.

-Inkább azt akarta mondani, hogy barát, nemde?

-Nem. Túl magas a fizetése, hogy barátok legyünk. -azzal kidobom az ablakon a csikket.

A falon kakukkos óra van, és a szívem kihagy egy ütemet, mikor az elrikoltja a fél kilencet. Az ablakon váratlan szélroham söpör be, mindez elnyomja az érkező ügyfél zaját, és a hátamat fordítom a belépő felé, ahogy az ablakkal babrálok, Hámoki pedig sátorra formált ujjakkal mosolyog rá a sakktábla felől.

-Jó reggelt, hölgyem! -veszi el az első benyomás lehetőségét tőlem, de így talán jobb is.

-Jó napot. -biccent felénk egy kicsit félénken, de a kabátját már az előszobában hagyta.

-Kérem, fáradjon beljebb! -fordultam sarkon. Kis termetű, elveszön sovány asszony jött be hátrázott léptekkel, arcán egy kétkezi munkás egyszerű büszkeségével, de megtört ijedelemmel is. Gyér fekete haja a koponyájára simult és kicsivel ért a vállain túl, félregombolt kék inget és egy hatalmas válltáskát viselt. Félretoltam az igyekvő Hámokit, és parolára szegett kézzel indultam meg a vendég felé.

-A nevem Madaras Miklós magánnyomozó, kérem, foglaljon helyet, és adja elő az ügyét. -mondtam megnyerő mosollyal és teljes lélekből. Két kézzel esett rá az enyémre, és bemutatkozott:

-Én Szakátsné Mária vagyok, kérem. -mondta, és leült a fal mellé tolt kanapéra, ezért odagurultam a forgószékkal, és Hámokit, akit gonoszul be sem mutattam, elküldtem kávéért és valami nem túl száraz süteményért az alsó szekrényhez.

-Igen? -biztatom.

-A fiamról van szó. Tudják, az a helyzet, hogy eltűnt, és a rendőrség még csak nem is indított nyomozást az ügyben, pedig már majdnem három hete semmit sem hallok felőle.

-Szabad kérdezni, miért a mi irodánkat választotta? -tartóztatom fel.

-Hogy miért...mert láttam egy plakátot róla, nem messze a munkahelyemtől, egy téglafalon...

-Mit dolgozik?

-Pár sarokra ide van egy kis ruhajavító üzem, ott vagyok már négy éve. -hadarja, és érzem, hogy ebben a lelkiállapotban a lábméretét is gond nélkül közölné, ha a legkisebb jelét is adjuk annak, hogy szakemberek vagyunk.

-Hát megérte az a kósza ötletem még tavasszal, hogy *ön reklámozzunk!* -kiáltok fel, tréfásan Hámoki lábába bokszolva, aki időközben az asztalra telepedett.

-Szabad megtudnom, hány éves? -szól közbe Hámoki, mintegy elhatározva, hogy anonim marad, ha már egyszer nem mutattam be.

-Negyvennyolc. -köpi ki, egyre inkább elkeseredve, hogy mi sem vesszük őt semmibe, épp, mint a rendőrség.

-Harminc lett volna a tippem-bókolok teljesen feleslegesen, mert a valóságban hatvannak néz ki.

Szégyenlősen néz bele a kávéba, én pedig elhatározom, hogy innentől kell az ügyre figyelnem, ezért lecsapok a kérdéssel: -Mikor látta legutóbb a fiát?

-November 24-én, pénteken. -mondja, és visszavedlik a letargikus hangszínre a pillanatnyi zavar után.

-Voltam a rendőrségen, persze, de azok csak azt mondták, hogy majd biztosan előkerül, meg hogy csak a barátaival ment valahová a hétvégére, ne aggódjak. Ne aggódjak?! El tudja hinni, mit érez egy anya ilyenkor, akinek az egyetlen gyermeke ad fényt a monoton életébe?

Kissé kényelmetlenül firegtem a székemben, hiába lazítom meg a nyakkendőm, úgy érzem, kiver a víz és pókok másznak fel a gerincemen. Kinyitom az ablakot, rágyújtok Hámokiéból, és így magyarázom:

-Segít a koncentrációban. Kellően elkomorodva bólogatok, miközben hallgatom, hogy de, már megesett hasonló, hogy a fiú, akit Szakáts Botondnak hívnak egyébként és tizenhét éves, pénteken már az iskolából az egyik barátja bűnbarlangjába ment, anélkül, hogy erről hazaszólna az anyai otthonba, és csak hétfőn délután keveredett haza. Elmosolyodok az üres jegyzetömb felett, ahogy észreveszem, hogy optimista jelen időben beszél a fiáról, indikálva, hogy még él és virul, *valahol*. Felnézek, és közlöm:

-Van egy tizenhat éves lányom, aki az anyjával él, arrébb a városban. Át tudom érezni, ami most magával történik. -mondom lágy hangon, és a reszkető kezére teszem a saját, izzadó mancsomat, és belegondolok, hogy szimpla stratégia, amit csinálok, az együttérzés helyét az órabérem behajtásának reménye és még valami más tölti ki.

-Huszonhetedikén, hétfőn munka után megtettem a bejelentést a kerületi kapitányságon, hogy pénteken, felteszem, elment iskolába, és azóta nem hallottam, nem láttam. És amikor kérdezték, hogy miért nem mentem oda már előbb, hát akkor elmondtam azt, amit most magának is, hogy miként szokott kimaradni a fiam egész hétvégén is akár. Eltelt már a hetvenkét óra bőven, ezért hát eltűnt személynek nyilvánították, az előadott személyleírásomat követően pedig feltették a profilját a weblapjukra, és hazaküldtek. Annyit járkáltam vissza oda kérdezni, hogy tudnak-e valamit, hogy már-már az állásommal játszottam odabent a szövődében. Kérdezték a telefonszámomat, és közölték, hogy majd azon értesítenek, ha bármi fejlemény van, de jelenleg fontosabb ügyeik is vannak. Biztos azt hiszik, hogy a fiam valami drogos kis hülyegyerek, aki most már biztosan egy szelektív kukában fekszik, holtan megdermedve, karjában a tűvel, kifordított zsebekkel...de nem! -kiáltott fel szinte diadallal és halk zokogásba esett.

-Hm. -mondtam, és komolyan elgondolkoztam az ügy természetén. Eddig talán a legérdekesebb, persze ha nem számoljuk...de az most mindegy.

-Hölgyem tudnunk kell, hogy a gyermek fogyasztott-e a függők rendszerességével drogokat, alkoholt. -szólt közbe az asztalról Hámoki, majd a válaszvárást rám hagyva becsukta az ablakot. A hideg átjárta az egész szobát és a zakóm begombolására késztetett, bár ülő helyzetben rendkívül idiótán állt rajtam a begombolt zakó.

-Hát...nem azt hiszem. Persze volt, hogy koccintottunk egy pohárral ebédnél, de függőként, dehogy-kérte ki magának és kicsit hátrébbcsúszott a kanapén. Kérdőn néztem a szemébe, és így egy pár kínos perc után megtudtam az igazságot.

-Veszélyes beteges kokainfüggő volt. – és nem kerülhette el a figyelmemet a múlt idő, mintha ez a tény máris a múltba lökte volna az eltűnt fiatalembert. Őszintén elszomorodva hallgattam el, fordultam magamba. Szabadkozva folytatta, mintegy a halottakról jót vagy semmit elv alapján:

-Végigjárt egy fél éves elvonókúrát és az állapotán javulás látszott. Újra visszatért a tudata és az életjele a két fényes szemébe, mert csak a társaság, amibe keveredett az tehetett róla, ő igazán jó természetű figyelmes fiú volt. -suttogta a végét, a csésze fenekén leülepedett cukorhegyet figyelve.

-Elnézést de az előbb egy veszélyes drogosnak írta le, és elmondta azt is, hogy nem túl jó gyerek, aki akár három napra is elkódorgott otthonról. -jegyezte meg Hámoki, és nem érthettem volna jobban egyet vele.

-A fiam...maga nem tudhatja mit érez most egy anya, aki eleresztette az egyetlen gyermekét...Maga sem lenne képes besározni őt holmi kiégett nyomozók előtt! -kiáltott fel, és már majdnem kiviharzott az ajtón. Gondolatban jól nyakon vágta Hámokit tapintatlan ostobaságáért, és szóban pedig ezt mondtam a felindult asszonynak, aki már az ajtóban toporzékolt, annak kinyitását követelve.

-Nézze el kollegám faragatlanságát!

Elhiszem, hogy mit érez, mert...csak a kimerítő, repetitív szeretet nélküli, öregedő élet maradt magának, megfosztatott még attól is, akire morcos lehetne, nincs értelme a napi köröknek, nem várja

otthon senki...A rendőrség a képébe röhög, és csak még egy bolond anyának könyvelik el önt...De higgye el mi tudunk segíteni, bár csak akkor, ha visszaül, és tényleg elmondja a kendőzetlen igazat!

Könnyes szemmel nézett vissza, az arca egy esőverte festmény volt. Nyeltem egyet zavaromban, és lassan ölembe ejtettem a túlbuzgó kezemet. Hámoki vállba veregetett, és pár fokkal szigorúbban nézett az esőverte festményre.

-Végeztem. -jelentette ki a nő és láttuk, hogy már nem tudjuk feltartóztatni.

-A kerületi gimnázium 11. évfolyamába jár, ott érdeklődhetnek. -visszhangozta a folyosó.

-Tyű maga faragatlan barom! -löktem le a kezét, és mérgesen néztem rá.

-Negyedévente jön be ide ügyfél, amikor meg itt van egy végre, elzavarja azzal, hogy a fia egy kokós volt! -vágtam a fejéhez.

-De ha egyszer az! A kis szaros egy lusta szipós volt, tiszta, hogy túllőtte magát, és most valahol a Csepel-sziget melletti áramlatban bukik fel-alá a vízből a lába, a szervei pedig lehűtve utaznak Albániába!

-Pesszimista, borúlátó, dögkeselyű. Igen, tükröt tartok maga elé Hámoki! -mondtam a magamét, ütemes döfésekben, de ő csak kuncogott. -De fránya igaza van. Egy nagyképű, nagyszájú, gerinc helyett pénzzel tömött alak volt az a gyerek.

-Az anyja varrónő vagy mi, nem veti fel őket a dohány. -jegyezte meg Hámoki, furcsán halk gyanakvó hangon.

-Ráférne magára egy kis okítás, hm? Irány a kerületi sul, hallotta a nőt. - és tapsoltam is kettőt, hogy gyerünk felállni. Nagyot sóhajtva felkapta a rövid borjúbőr kabátját, amit ellenzésemre mindig az irodában tartott.

A könyökömmel lecsaptam a villanyt, az iroda elől én is felkaptam a holmimat, és kimentünk a dermedt utcára. A zsebembe túrtam, és elfogott a nyugalom, amikor a jó öreg szolgálati revolvert ott találtam. Rutinszerűen kicsaptam a tárat, és megszagoltam a hideg fémet, és a belekeveredett tisztítóolaj szagát. Öt golyó volt a tárban, elfelejtettem újratölteni...-futott át az agyamon, de rögtön jött utána az éles érv, hogy én bizony még a lőtérre sem járok, és legtöbbször késsel kell kipiszkálni a rozsdás muni-ciót egy pár lapos hónap után. Bár néha nagyon szívesen előkapnám csak úgy buszon vagy metrón, és csak úgy belelőnék hármat a plafonba, nevetve ordítanék hozzá. Egy fegyveres ember száz fegyvertelent irányíthat, ezt Lenin mondta. Intruzív gondolatok, de biztos dob rajtuk, hogy egy zsebagyű van nálam. Meg az ital. Meg a Föld forgási iránya. Meg a rosszul vakolt panelek. Megrázom a fejem és gyorsan bekattintom a tárat, de nem mulaszthatom el Hámoki hosszú pillantását, amit rávet, mielőtt a kabátomba rejthetném újra. Ő is előkapta az automata Glockját, ami inkább meggy a hatékonyságra, mint a stílusra.

-Járt manapság löni? -kérdésem óvatosan, de nem kapok feleletet, ezért inkább hagyom a dolgot. Hamarosan már a kerületi iskolánál is vagyunk, a portán pedig megkérdezik tőlem:

-Miben segíthetek, uram...ura...im? -dadogja az enervált, karikás szemű zombi a pult mögül.

-Váltsa meg a lelkemet vagy oltsa ki belőlem a lelkiismeretet. -mondom egy belsőbb kényszer miatt, a portás pedig rám mereszti a kidülledt majomszemét:

-Hogyan, uram? Ez valami dal szövege?

-Igen. A címe Requiem egy Hitetlen Bűnösért, Aki Nem Hisz a Bűnben. Dalokat és paradoxonokat írok mindig, ha nem magával beszélgetek. Sőt, jut eszembe, magánnyomozók vagyunk, a 11. osztályt keressük, egy eltűnt fiú ügyében vagyunk itt. -teljesen elhagy az öntudat és azzá összpontosul a világ lényege, hogy belevéssem magam a portás agyába egy életre.

-Bemegy ott, ugye, jobb kéz felől a negyedik ajtó, pont a lépcsők előtt.

-Változtatnia kellene és a saját életét élnie. Hiszen minden ember több önmagánál, kivéve aki a semminél is kevesebb. Ugye már hallja a zenémet a füleiben?

-Kretén. -ezen párbeszéd után bementünk a 11. osztályba, én pedig elgondoltam, hogy milyen régiek és idegenek hat az iskola védőburka a számomra, elszálltak az évek, de undorít a szentimentalitásom egyben.

Halkan és sürgetően kopogtam, mire kitárult előttem az ajtó, és Hámokival már bent is voltunk ebben a befőttesüvegben. Az iskolában tanított dolgok csak a valós gondolatok és érzelmek helyét hivattak kitölteni azok számára, akiknek nincs annyi pénze, hogy azzal tömjék be az ürt.

-Jó napot, uram, és szíves elnézését, hogy ily gorombán félbeszakítom az óráját-mit tanít egyébként? -, de nyomozunk az osztály egyik eltűnt tagja után. A nevem Madaras Miklós, ő a kollégám,

Hámoki. -mondtam a lehető legmegnyerőbben, és közben végignézttem a susmorgó osztályon, egyszerre mindenki meg akarta kérdezni a másikat, hogy jól hallotta-e, nyomozó jött ide?

-Uraim, kérem, foglaljanak helyet. -intett esetlenül jobb híján a tanári asztal lapjára, amit el is foglaltam, de a kolléga jót állt magáért. Az osztály nagy érdeklődéssel figyelt engem, a másik világ képviselője, sokuk álommunkája. Ha az igazság felét tudnák...

-Hányan vannak az osztályban?

-Huszonhatan, de ma van két hiányzó.

-Ugye, Szakáts Botond az egyik? - mondtam ki fizikai nehézségekkel a nevet, verejték ütött ki a homlokomon, de ezt jól tudtam leplezni azzal, hogy a semmibe néző ablakokhoz fordultam.

-Igen, igen. Gondolom, az ő ügyében nyomoznak, sajnálatos eset. Nem gondolják, hogy jobb lenne ezt...odakint?

-Nos, Hámoki, jobb lenne odakint? -fordulok felé.

-Nem. -mondja, és a nyelvét rácsálja hozzá.

-Hát nem. És igen, az ő eltűnését nyomozzuk, ami nagyjából három héttel ezelőtt történt, ugye?

-Nagyjából azóta hiányzik.

-Milyen volt?

-Nos, közepes tanuló...elégséges magatartás...

-Közönség, milyen volt? -fordulok az osztályhoz, majd hozzáteszem:-Kérem azokat, akik közel álltak hozzá, nem számít, hogy megölni akarták, vagy hozzámenni feleségül, akik közel álltak hozzá, és úgy vélik, tudnak szolgáltatni valamilyen információval az eltűnéséről...mármint hogy ki hol látta legutóbb, hová járt szórakozni, ilyesmik. Tudjátok, mint egy klasszikus krimiben...mint egy filmben. -kacsintok feléjük biztatón, és látszólag el is érem a célom, mert rendesen csikorognak a székek, de közben nem hagy el a pillanatnyi(?) rosszullét, és pontosan tudom, hogy ez már nem egy rohadt film, ez már...más.

Öten sorjáznak ki előttünk, én távozok utoljára, még egyszer elnézést kérek ettől az egyébként egész rokonszenves tanártól, akiről megtudom, hogy magyar-történelem szakos, és már ki is mentem a többiek után, de úgy érzem, ki kell mennem a mosdóba, vagy meghalok, ezért farkasmosollyal kérem Hámokit, hogy ez egyszer nélkülem végezze a munkáját, ha pedig képtelen rá, akkor csináljon pár pénzeltűntetős bűvésztükköt, amihez annyira ért, mert pár perces megbeszéltnivalóm van a reggelimmel, amit még meg sem ettem.

Két kézzel kapaszkodok a vécétartályba, ahogy üreset öklendek, nincs mit kihányjak, a nyakendőm, mint valami inga lengedezik a kagyló felett, de az ezüstvonatú tű lefogja. A tükörrel szemben megmerítkezem a feltöltött mosdótálban, de nagy gonddal kerülöm a reflexiómat. Egy laposüvegből nagyot húzok, de nem tudom megmondani, hogy honnét került hozzám vagy mi van benne.

Mint valami üzött vad baktatok elő onnan, és a gyerekeknél egyenesen a tárgyra térek. Éppen hevesen tapsolják Hámoki egyik mutatóujját, mert tényleg tud párat a gazember. -Minden nyomozónak megvan a saját bogara. Én akkor látom tisztán a dolgokat, ha bebújok egy iskolai vécébe. -tréfálok Hámokinak.

-Mint tudjuk, Botond droghasználó volt, amit jó eséllyel az iskolában szerzett be, és be kell ismernünk, ez a függősége nagy valószínűséggel a halálához vezetett. -ezt félig magamnak motyogom, aztán felemelem a hangom, és egyenesen megkérdezem a gyerekektől:-Tehát ismeritek vagy neadjisten ismertétek Szakáts Botondot.-bizonytalan bólogatás a válasz, de ezzel is bőven beérem.

-Akkor tudjátok, hogy magyarán mondva kokainfüggő volt. -semmi válasz egy ideig, aztán a széksor széléről egy erőt kereső hang:-Az volt a névjegye, igen. De egy igazi állapot volt, magyarán szólva. Kokain, heroin, ez a kettő együtt, LSD, meth, persze fű, szteroidok, nyugtatók...Valóságos napirendje volt, hétfőn ezt, kedden azt tolt, meg volt szervezve, de ez a sok gerinctelen szaralak meg nem mondaná magának az igazságot. Lehet, hogy engem is elvernek érte, de nem érdekel. -nézett rájuk idegenül, és rám is csak egy kicsivel barátságosabban. A sok szaralak nem szólt erre semmit, mire a srác hozzátette még:

-Úgyis megtudom, hol laknak. Lecsuknak, megölnék vagy intézetbe dugnak, nem izgat, mert igazán nem is létezem, ahogy ők sem, csak az embertől emberig sugárzott érzelem valós.

-Pszichopata. -dadogta meghűlten egy a négyből, egy lány, aki felteszem a hozzá akart menni kategóriába tartozott, míg az előbb szóló vallomást az adhatta, aki megölni akarhatta Szakátsot, de nem akartam ennyire előreszaladni. A szememmel intettem neki, hogy jöjjön arrébb, ha itt még információt

szerezhetek, azt ő fogja előadni, a többiek pedig visszaküldtem órára azzal, hogy még talán keresem őket itt, az iskolában.

-Tehát azt mondd, hogy egy igazi állat volt, hm? -kérdem, ok nélkül eltávolodva Hámoktól.

-Az. Nagyon hitte magát valakinek, de csak egy nagyszájú senki volt. Remélem, valaki rendesen elbánt vele, nem csak mondjuk fejbe lőtte. -látszólag nem érezte át, hogy mennyire veszélyeztetni önmagát azzal, hogy ezeket mondja, az őszinteség veszélyes.

-Nem te voltál, ugye? -kérdem bizalmasan, mintha semmi baj nem lenne azzal sem, ha ő tette volna.

-Nincs még pisztolyom, a kést pedig még neki sem kívántam volna.

-Piszkált? -kérdtem rá.

-Egy utolsó rohadék volt, aki nélkül értékesebb lett a társadalom, maradjunk ennyiben.

-Tudom. De utána kell járnom ennek, kérlek, ha tudod, mondd el nekem a dílere nevét és címét. Van okom a hallottak alapján feltételezni, hogy droggal kapcsolatos a -már mondhatjuk-halála.

-Maga érdekes embernek tűnik. -kezdte, de én csak mosolyogtam, tudva, hogy azért nem neveztem pszichopátának, mert egy szociopata tüneteit sugározza magából. Azt még nem tudtam beazonosítani, hogy én melyik vagyok.

-Oké, annyit tudok, hogy a sulitól nem messze lévő lakótelepen van valami tanyája, ahol egyedül él, konkrét emeletet, lakást nem, viszont a neve Brókus Máté, és igazából ő a másik hiányzó ma. Maga tényleg érdekesnek tűnik...-értelmeztem, hogy nem úgy fogalmaz: rokonléleknek.

-Köszönöm. Tényleg, köszönöm neked. Csak egy dolgot mondok, a világ sokkal nagyobb, mint ez a hülye kerületi iskola. Ne hagyd, hogy beszűküljön körülötted. -bízottam, de szabadon lélegeztem fel, amikor ő is visszament az órára.

-Mit mondott az a Psycho?-kérdte Hámoki.

-Szakáts dílerének nevét és címét. Osztálytársuk, és minden vacakkal látja el Szakátsot. Nem vitatjuk, ugye, hogy droghoz köthető az eset, ezért szerintem jó ötlet lenne holnap ellátogatni oda.

-Holnap? Még csak dél van, és itt is kérdezősködhettünk volna még. -vetette ellen -Nekem úgy tűnik, hogy maga nem akarja átlátni a teljes narratívát, csak azt akarja egyre biztosabban alátámasztani, amit kezdettől fogva valami okból kifolyólag elhisz.

-Barátom. Az ember ezért él. Egy heves impresszió elkötelezteti őt valami mellett, ami nem illelőn, mint egy stílus vagy egy politikai ideológia, hanem valami szenvedélyteli és valós. Ettől fogva foggal-körömmel ezt az illuzív eszmét védi, én pedig a gondolat megszállottja lettem, hogy a fiú narkós volt és ebbe veszett, hát végigjárom ezt az utat, és ha tévedtem, elismerem, hogy igaza volt.

-Tulajdonképp miért is nyomozunk itt, a fiú sorsa világos, a tettes nyoma pedig már kőhideg, három hét telt el. Kinek akarunk bizonyítani, és mit?

-Önmagunknak...azt, hogy van értelme a szakmánknak, hogy igazságot kapartunk a felszínre, miközben tudjuk, hogy nincs igazság, önámítás, hogy jobban aludjunk.

-Komolyan depresszív magával beszélgetni. De még jobb, mintha csak hallgatna.

-Mára végeztem, most pedig elmegyek és megiszok pár pohárral valahol, Hámoki. Nem akarna csatlakozni? Egyszer végre nem ezekről a rohadt ügyekről vagy a sakkról beszélgetni, hanem csak inni a sárga földig, meg ezek is valamit szerintem, ha le bírom gyűrti. Na?

-Tényleg végeztünk mára? -nem akarja elhinni, és visszafordul a sarkán.

-Tényleg. Ki kell agyalnom valami okosabb sakktaktikát maga ellen, de aztán legyenek felállítva a bábuk, nekem jó a fekete is, bábuban és kávéban szintúgy, és kösse fel a gatyáját. Reggel félbeszakítottak, de holnap...-és lassan, kihívón mutattam rá. -De most megyek, ezek-iszok egy jót, igyekszem kitisztítani a fejem.

-Poirot azt mondta, hogy minden ügy elvesz egy darabot a lelkéből.

-A lélek helyett bankszámlája van az embereknek. Holnapig! -azzal, egy frissen ígérkező zöld lámpára hivatkozva átslisszantam az úton a parazitám elől.

Annyi sarkon fordultam be, ahány az utamba akadt. Az evés gondolatára görcsbe rándult a gyomrom, és émelygés fogott el. Tíz perc bolyongás után beestem egy füstös, gyéren lakott kocsmába, ahol csak néhány nyugdíjas lökte a billiárdot.

-Egy üveg burgundit-kiáltom az öregek ijedtére és a csapos dühödtére. Azért csak lekoppantott elém a pultra egy zsíros üveget, benne a szépen csengő név mögött rejlő lőrével, én pedig a kezébe

nyomtam néhány színes bankjegyet. Foggal tépem ki a parafadugót, és lelcsolom a nyakamat ivás közben. Ezek itt körben azt hihetik, hogy valamelyik sivatagból jöttem. Azzal áltattam magam, miközben kikértem még néhány üveget, és azokat is magamba döntöttem, hogy mennyi nagy író volt a környezete számára parányi alkoholista. Hemingway... Edgar Allan Poe... vajon hány utcasarkon hánytak, mielőtt elérte őket a világhír? A síron túl válhatunk igazán nagygyá, de az pedig már mit sem fog érni. Előszedem az öngyújtómat meg a szivart a felöltőmből, de nem sikerült meggyújtanom a tompa körmeimmel, ezért kerestem a zoknimban egy Mindenhol Gyulladó Gyufát, és elhúztam a bárpulton, amibe rég elmúlt dátumok, monogramok és fajgyűlölő mottók vannak karcolva. A csapos persze rám szól:

-Hé, oltsa el azt a szart! Itt nem lehet bagózni.

Közben cigaretta füstöl a sárga fogai közt, én pedig azt fontolgatom, lelőjem-e itt helyben és nyomjam el aztán a kihűlt képén a szivarcsonkot. Az öregek abbahagyták a játékot és fenyegetően meredtek rám, kezükben furcsán tartva az ütőket.

-Szart? Komám, tudja, hogy ez kubai import? -közben számolni kezdek, öt történetem van, a két öreg egy-egy, ez a köpcös gnóm a pult mögött három. Hol lehet a hatodik acéllövedék? -ez mindent elronthat, gondolom, de aztán eszembe jut, hogy talán már így is minden el van rontva, kivéve a klaszikus rockzenét. Már az irodalom is, amire régen még bármit alapozhattam, csupán arról szólt, hogy halottak írásművészetét csodálom és irigylem, mégis ezek a képzelt ellenfeleim a legjobb barátaim.

-Teszek rá, hogy milyen import, nyomd el és takarodj, te barom.

-Maga is bagózik, ha nem vette volna észre.

-Itt bent szabad. Nekem szabad.

-Tudja mit akkor? Bemegyek oda, kitöröm azt a kövér nyakát, és végigszívom ezt az első osztályú szivart. Hm?

-Gyere csak! -kelt fel, és a pult alól előhúzott egy sörétes puskát. Válaszként előszedem a kabátomból a revolvert, de mielőtt kibiztosíthatnám vagy célba vehetném pontosan, egy billiárdütő sújt rám hátulról, hozzá ordít az egyik öreg:

-Takarodsz el innét, te csavargó!

-Úgy! Verje le rajtam az elmúlt harminc év baját, maga kriptaszökevény! Úgyis a föld alá kerül pár év múlva. -ordítom röhögve, az orrom vérét nyelve, a földön gurulva, miközben egyre kapom az ütések és rúgások, de csak röhögök. A pultos nálam is hangosabban röhög és vadul bagózik. Nem igazán érzek semmit a töménytelen ital miatt, amit magamba döntöttem, de tudtam, hogy ha holnap még felébredek, sokkal rosszabb lesz. A világunkat talán egy tapasztalatlan isten teremtette az összes közül, és tényleg van egy jobb hely, egy mestermunka, amit egy ügyesebb isten csinált. Talán ezért történhet meg ilyen. -gondolkozok, ahogy kihajítanak a hátsó ajtón át a szemerkélő hóba. Hamarosan koppan a hátamon a revolver is, én pedig sárga, lila és barna foltok táncát látom a szemem előtt, és csak hosszas heverés után vagyok képes felkelni ebből a csontmetsző hidegből, hogy hazavánszorogjak. Elvégre dolgom van, magánnyomozó vagyok, van egy ügyem és így egy életcélom is. Meg kell találnom Brókus Mátét, és rábizonyítani, hogy meggyilkolta Szakáts Botondot egy revolverrel, drogügyek miatt. A pontosabb forgatókönyvet még össze kell raknom. Mint annyi nagy elme előttem, nyomozó vagyok, dolgom van, mennem kell.

Reggel persze mindenem fáj, és megbántam a tegnapot. Éjjel az ember hajlamos mindent más színben, más nézőpontból látni, mintha nemcsak a félteke borult volna sötétségbe, hanem az elmére is homály ült ki. A lejátsszóm nagyjából egy napja a Második Keringőt játszotta, és késként csapott belém a látvány, hogy az AUTO-REPLAY gomb le van nyomva. Gyorsan leszedtem a teljesen átforrósodott korongot és kihúztam az áramból a lejátsszót is, nem akarván gondolni arra, hogy a lakás is könnyen leégthetett volna. Barna öltönyt, keménygalléros inget, fekete nyakkendőt és barna posztófelöltőt vettem, majd bevettem az Aszpirin-rágó kombinációt, de még így elkészülve is úgy éreztem, hogy képtelen vagyok bemenni dolgozni, és nem az erős másnaposság miatt. Hámoki furcsamód kezdett vetélytársnak érződni munkatárs helyett, és nem tudtam elfeledni azt a pillantást, amit a hiányos táramra vetett. Felnyitottam a telefonomat, két nem fogadott hívás a lányomtól, amitől összehúzódik a gyomrom, és kissé remegő hangon tárcsázom Hámokit.

-Jó reggelt, főnök úr! - rikoltja a kagylóba, látszólag minden előnyt ki akar venni ebből a beszélgetésből. -A sakktábla készen, a bábuk áttörölgetve várják az összecsapást. A kávé, sajnos, menthetetlenül kihűlt.

-Megyek. -mondtam, pedig inkább mentem volna a pokolba, mint oda vissza, és letettem.

Az irodában leintettem a kézfogásra ugró Hámokit, és kettővel toltam előre a fehér királygyalogot. Hasonló lépéssel válaszolt, és egy ideig csendben sakkoztunk, aztán én szólaltam meg:

-Ne higgye, hogy csak leittam magam tegnap. Közben összeállt a fejemben az ügyünk mibenléte, és megtudtam a diler pontos lakcímét is.

-Csakugyan? -motyogta. -De mi történt magával, tele van...ütésnyomokkal?

-Képzelse, ütésektől származnak. -feleltem szűkszavún. -Egyértelmű, hogy mi történt, de mi egy kényszer miatt bonyolítjuk. Tudjuk, hogy a srác a varrónő anyjával élt együtt, nem vetette fel őket a pénz. Tudjuk, hogy veszélyes függő volt, aki legalább hat-hét különféle szerrel ölte magát, így hát nem lehetett túl barátságos, ha nem kapta meg a dózisát. Nekem tegnap elmondta...az a furcsa srác, hogy a másik hiányzó osztálytárs a diler, bizonyos Brókus Máté, aki az iskolához közeli telepen él. Tegnap elnéztem arrafelé, beültem egy helyre, ahol némi nehézségek-mutatok az arcomra, és rezzenéstelenül hazudok tovább-arán megtudtam a pontos épületet, emeletet és ajtót. Még nem állítanék semmi biztosat, de könnyen el tudok képzelni egy olyat, hogy Szakáts azon a péntek estén felmegy a lakásra, szerre éhesen, de mivel már a hónap vége volt, és szegény volt a családja, megkockáztatom, hogy pénz nélkül. Tudja, egy éhes állat elszántsága ülhet az ilyen emberbe, ölni és képes, csak hogy hozzájusson az enyhülést nyújtó szerhez. Spekulálok, de tegyük fel, hogy nekiront a dílernek, amikor az közli, hogy nincs hitel vagy barátság, csak készpénz. Tegnap megtudtuk, hogy szteroidozott is, tehát felteszem, erős volt, a diler önvédelemből nem építhetett verekedésre, ezért mondjuk leüti valamivel, vagy lelövi. Lehet, hogy már az ütésbe belehal, de lehet, hogy csak elájul. A diler fogja, kiviszi a háztömbből, mert a lebukás veszélyével fenyegeti. Mondjuk, felébred valahol, ha még ilyenkor él, mondjuk a kocsijában. Ijedtében lelövi, a testet pedig elrejt, nem tartanám kizártnak, hogy vegyszerekkel bomlasztja le, egy hordóban, teszem azt, ért annyit a kémiaihoz, és lehetnek olyan kapcsolatai, hogy ezt megoldja. De ismétlem, csak spekulálok.

-A spekuláció be szokott válni. De menjünk, nézzük meg, ha tudja a pontos címet.

-Matt! -toltam akcióba a bástyámat, mert mondanom sem kell, a sakkeccs zavaratlanul folyt tovább. Hátradőlt ültében, és lesajnálón mosolygott, én pedig csak egy perc vizsgálódás után vettem észre, hogy sakkba kerülök egy távoli futótól, ha megmozdítom azt a bástyát, amivel mattot véltem adni.

-A fene, mi tényleg nem bírjuk legyőzni egymást. Döntetlent ajánlok, és kapjuk el ezt a gyilkost. -mondom tréfásnak szánt hangon, de belül forrongok a dühtől.

Szűk fél óra múlva már a Barátság-telep depresszív tornyai közt bolyongtunk, és az 5. tömb ajtaján belépve megint egy portással találtuk szembe magunkat, manapság minden napra jut egy.

-Nyomozunk. -mutattam fel az igazolványomat, ami lejárt fél éve, de ezt az ujjaimmal takartam a szeme elől.

-Kifene után? -acsarog ez a majomszerű egyén, aki kevés napot láthat, de sebj, úgysincs új a nap alatt. -Brókus Máté után. Hatodik emelet, tizennégyes lakás. Gyilkosság gyanújával, magánmegbízásból. Szép napot magának is. -vágtam rövidre a beszélgetést, mert megint elfogott az émelygés, amiről nem az ital tehet. Csendes lépcsőházon szaladtunk fel, ilyenkor a tisztességes emberek már mind dolgoznak.

A keresett lakás előtt lábtörlő hevert, rajta pedig: „Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel”. Ezen mosolyogva rúgtam be az ajtót, kezemben szorongatva a fegyvert, amit körbe is futtattam az üresnek tűnő romhalmazon. A függönyök sarkig behúзва, és csak a villanyt felcsapva láttam meg, miért is jobb, ha itt minden reményemmel felhagyok. Egyszobás garzon, konyhával, csurig rakott asztallal, koszos alvómatracccal és zúgó tévével, a bejáratnál jobbra még egy különálló helyiséggel, amit fürdőszobának gyanítottam. Annyi szemét volt felhalmozva itt, ami alatt könnyen el lehetne rejtteni több hullát is. A mosogató színig telve a ragacsos aljú kávéscsészékkel és beszáradt tartalmú injekcióstűkkel. Egy minihűtő benne néhány üveg fagyott sörrel és egy levágott emberi lábujjal. Kicsivel arrébb egy kétszemélyes kerekasztalka, rajta húsz centi magasságban az üres cigisdobozok, a penészes kenyér, bontatlan csomag papír zsebkendő, élre vasalt nadrág, egy nagy fehér patkány kitömve, a Talmud bőrkötésben, nagyjából negyed kiló kokain, olyan fehér, mint a patkány mellette, de lehet, hogy csak annak a leborotvált szőre, mert jobban megnézve hiányzik róla elég sok.

Hirtelen szél fújja ki a függönyt. Persze elolvadt az összes tegnapi hó mára. A függöny fekete anyaga mögül egy sovány, de erős felépítésű, körszakállas alak ugrott elő. Mackónadrágot hordott, szaga az olcsó dezodor és a marihuána keveréke, kezében ehhez illőn marihuánapipa, a másikban egy dupla

nagyarasznyi csövű revolverrel. A földre tepert és a pipát törésig ütötte a fejemhez, aztán a képemre hullott belőle az égetett fű is, undorodva köptem félre, a véres homlokomba tapadt a hajam. Rémülten ordítok rá, ő is viszonozza a lángoló szemei mögül, és abszurdan hátrahúzza a kezét, homlokomnak préselte a pisztolycsövet. A szomszédok, ha otthon lettek volna, már püfölték volna a falat, hogy maradjunk csendben. Hámoki nem avatkozott közbe, és csak azért nem lőtt fejbe ez a vadállat, mert elfelejtette kibiztosítani a fegyverét. A hasfalába térdeltem, amitől felköhögött, én pedig lelöktem őt magamról, majd többször is behúztam neki, és messzire elrúgtam a revolvert. A harc közben felborult a túlterhelt asztal, és betemetett minket a szeméthalom. Lehetséges, hogy egy pár percre elvesztettem az eszméletemet, mert hasogatott a fejem, amikor kigurultam végre a sok szemét alól. Azt kellett látnom, hogy Hámoki azzal a hatalmas revolverrel, ez a díler, aki egyébként nem 17, hanem inkább 20 évesnek nézett ki, egy bayonettel a kezében néznek farkasszemet. Hátról a lábikrájára tapostam, amitől elejtette a fegyverét. Elkaptuk őt, és kivittük a szemétkupacból. A tévén VHS-ről ment egy fekete-fehér film, amit nem tudtam beazonosítani.

-A nevem Madaras Miklós. Szakáts Botond eltűnésében nyomozunk, és van okunk gyanítani, hogy közöd van hozzá. -ezt már egy üresnek tűnő sarokban mondtam neki, ahol látszólag fel akart mászni a falra előlem. -Tudjuk, hogy a kerületi iskola 11. osztályába jársz, már voltunk ott is. Azt is tudjuk, hogy mindenféle szarral láttad el az eltűntet, és még ki tudja, hány gyereket. De ennek vége, elkaptunk. Azt mondd meg, hogy mit csináltál huszonnegyediken, pénteken, és akkor gyorsan túleshetünk rajta.

-Nem árulok én semmit, és nem is mondok semmit, szaros betörők.

-Akkor agyonlőlek. Nem a rendőrségtől vagyok, onnan is a sajátos módszereim miatt rúgtak ki. -mondtam, és láttam rajta, hogy nem von kétségbe.

-Jól van...oké, nyugalom. Ismertem azt a csávót, ugye osztálytársak voltunk, és többé kevésbé barátok is, de tényleg nem árulok drogot senkinek. -mondta viszonylag beszámítható hangon. Kibiztosítottam a pisztolyomat, és közelebb toltam az arcához.

-Pénteken rendesen felkeltem és bementem a suliba. Aztán meg hazajöttem délután, nem csináltam semmi érdekesebbet, de most jön, amire kíváncsik vagytok. Volt itt pénteken Szakáts, és kért is valami szert hitelre, de nem adtam neki semmit, ezért kicsit mérgesen, de gond nélkül lelépett. Ennyi! Nem öltem meg, vagy nem is tudom, mit akarnak tőlem!

-Mennyire hihetünk egy alaknak, aki a függöny mögül ugrik ránk, teljesen beszívva és egy alkarnyi pisztollyal a kezében? -kérdeztem őszintén. -Több fegyvert is tart magánál, felteszem, engedély nélkül, agresszív fellépést tanúsított többször is ellenünk...beleillik a gyilkos szerepébe.

-Rohadj meg akkor! -mondott le a reményről, én pedig mosolyogva emelkedtem a talpamra és feltárcsáztam a kerületi rendőrkapitányságot.

-112 Segélyhívó, miben segíthetek? -kérdezte a láthatatlan ember.

-Kapcsolja kérem a kerületi kapitányságot. -aztán egy perc csend után már a jól ismert parancsnokkal beszélhettem: -Itt Csákh parancsnok, kivel beszélek?

-Madaras szövetségi nyomozóval, uram. -azt már nem tettem hozzá, hogy azzal, akit valami semmilyen kis hülyeség miatt fosztott meg a karrierjétől. -Előrelépés van a Szakáts-ügyben, elkaptam a potenciális tettest a saját lakásán, ami egy igazi drogtanya, Érdeke, ideküldhetne egy kocsit.

-Milyen Szakáts-ügy?! -kérdezi türelmetlenül.

-Eltűnt fiú, három hete nagyjából. Az anyja keresett meg azzal, hogy maguk nem foglalkoznak az ügygel.

-Igaz. Nagyon el vagyunk itt havazva, tudja, ezért nem is érek rá itt cseverészni magával.

-Ez, akit elkaptunk, a fiú dílere volt. Barátság-telep, ötös tömb, hatodik emelet, tizennégyes ajtó.

-Küldök egy csapatot. És átküldöm velük a jelentést és az aktákat is, ha összeszedték, valahogy délutánra. Ugyanott lakik?

-Ugyanoda várom a karácsonyi ajándékot magától...

-Ne hülyéskedjen már itt, hanem figyeljen. Nem prioritás itt az ügy, gyakorlatilag lezártuk, tehát ne törje magát annyira a megoldásáért. Megtartanánk az üreskoporsós temetését is, ha az anyja engedné. Mindenesetre, jó, hogy megtalálta azt a gazembert, még ha nem is ő a gyilkos, ezt értékelem. Lehet, hogy egy szervezet tagja, amit le tudnánk leplezni. De mondom, ne törje magát.

-Másképp csak a székemen hintázok, amióta csak kirúgott.

-Ne hozza ezt most fel, tudja, hogy jó okkal rúgtam ki magát.

-Persze, elnézést. Várom a járőröket.

Leraktam a telefont, barátságosan rámosolyogtam a bűnbakra, és elgondoltam, hogy mostmár minden adott, az ujjlenyomata délután a lakásomon lesz, őt lecsukják majd gyilkosságért, ha megtalálják a testet, ha nem, akkor másért, de biztosan nem engem csuknak le.

Percekkel később benyitott a két rendőr, elképedve a káosztól, és eljátszva, hogy ők kapták el a gazembert, előkapták a pisztolyaikat, és hangosan kiabálva megbilincseltek és elvezették a dílert, velünk pedig közölték, hogy jó munkát végeztünk, és mostmár távozhatunk, hamarosan kiérkeznek a helyszínelők is.

Az utcán szembenéztem Hámokival, és vádlón kérdeztem: -Mi volt ez?

-Tökéletes munka volt ez, főnök úr.

-Igen? Tökéletesnek nevezi azt, amikor hagyná, hogy egy örült narkós agyonlője a kollégáját? Miért nem segített? -faggattam, nem is dühösen, mint csalódottan. Persze nem szólt egy szót sem, elnézett az arcom felett, én pedig hagytam, hogy átérezze a tette súlyát.

-Nem, komolyan kérdezem. A halálotat kívánja, azért nem lépett közbe ott fent? -kezdtem meg-sajnálani őt, de nem engedtem az eltervezettekből.

-Dehogy...nem, dehogy is. -és várta, hogy tréfásan felkacagjak, de azt várhatta.

-Nem tudom, hogy ezután is megbízhatok-e magában annyira, hogy együtt nyomozunk.

-Szörnyen sajnálom, tényleg...de nem lehet, hogy egy kicsit túlgondolja a dolgokat? Egy fél pillanat műve volt az egész, maga sem tudott volna mit tenni...

-Túlreagálom?! Egy félméteres revolvért nyomott a homlokomnak, a két szememmel láttam, ahogy maga elfordult tőlem, és azt mondja, hogy túlreagálom?!

-Sajnálom...-mondta üresen csengő hangon, mire én pedig egyenesen gonoszul:

-Azt hiszem, jobb lenne, ha egy pár napig nem jönne be az irodába, és átgondolná a helyzetét.

-Persze...persze, hogyha így látja jónak, de leszögezem, én csak a pillanatnyi sokk hatása alatt voltam, nincs bennem semmilyen rossz szándék magával szemben.

-Elhiszem, Hámoki, elhiszem, és tudom, hogy maga egy elsőrangú nyomozó, eszemben sincs, hogy kirúgjam, a maga érdekében mondom, hogy pihenjen pár napot, ne érezze úgy, hogy...Csak hát el tudja képzelni, *nagyon* beszartam azzal az állattal rajtam, meg attól a hatalmas revolvértől, érti? - és még egy kis nevetést is beszúrtam a végére, majd megveregettem a vállát.

-Pár nap csak, pihenjen. Utána újra együtt nyomozunk majd, sőt, lehet, hogyha visszavesznek a testülethez, be tudom ajánlani magát is, és végre rendes ügyeket kapnánk, nem csak ezt a koncot...-nevetgéltem, és ő is elmosolyodott bátortalanul, teljesen követve a hipnózisomat. Kezet ráztunk, és lát-szólagos békével indultunk el.

Ilyenkor az ember mindig azt hiszi, hogy nincs nagyobb illuzionista nála, nem is veszi lehetségszámba, hogy a másiknál is lehet még ütőkártya, így én sem tettem. A valósághoz képest boldogan fűtyürészve ballagtam a lakásomhoz a csúszós utcákon, készen, hogy elkezdjem a munkát az ujjlenyomatokkal, és végre lezárjam ezt az ügyet. Hámokitól megszabadulni akkora megkönnyebbülés volt, mintha kést húztak volna ki a hátamból, de arra nem gondoltam, hogy ilyenkor vérzik majd a legjobban a seb.

A lépcsőházbeli csend félelemmel töltött el, minden sarokkoppanás olyan ekhót vert, mintha senki más nem járna soha a falak között. A lakásba bevetődve elfogott a hányinger és az émelygés, mintha csótányok mászkáltak volna a bőröm alatt. A káosztól undorodva kaptam el a fejem, és meghúztam az üveg mérget, amit a konyhapulton találtam. Visszahívtam a lányomat, de harmadjára sem vette fel. Furcsa formalitás volt a telefonos érdeklődés köztünk, gyakorlatban csak véletlenül találkoztunk, teljesen elvágott a családomtól egy bírósági végzés. Nem is tudtam volna szembenézni azzal a beszélgetéssel, ami a levegőben lógott. Egy ponton érthető volt, amit tettem, hogy amint megtudtam, mi történik vele, azonnal segítettem, a legradikálisabb módon, de segítettem. És Hámoki képes lett volna ezt az egészet tönkretenni, azzal, hogy valósággal a lelkembe lát, ezért kellett tőle megszabadulnom, amíg elintézem az ügyet, és remélem, hogy ez a fajta megszabadulás még elég lesz. Senkit sem érdekel a haláleset a fiú anyját kivéve, és Hámokit is csak egyfajta vadállati éhség hajtja a nyomomba, de nem végezhetek vele is egyszerűen, hát egy lehetőség maradt, *megoldani* ezt az ügyet.

Undorodva dobtam el az üveget és a telefont, kocsikulcsot ragadtam, és megindultam a bészsszínű kisbuszhoz, ami egy bérelt garázsban parkolt a tömb mellett, de az ajtóban feltartóztattak. A kerületi

rendőrség küldöttje állt előttem, és átadott egy sárga mappát, majd távozott is. Az ujjlenyomat-ezt majdnem el is felejtettem, gondolok bele, biccentek a rendőrnek. Visszaesek az iszapos kanapéra, kinyitom, két boríték van benne, az egyikben Brókus, a másikban Szakáts aktája volt. Kivettem az ujjlenyomatot, de rá kellett jönnöm, hogy ez csak a mutatóujj nyoma, és hogy nincs is megfelelő felszerelésem ehhez, tehát lemondok róla. Tegyük fel, kesztyűben tette le a hordót, gondolom, és én is felveszek egy gumi-kesztyűt az egyik fiókból, és mostmár tényleg távozok.

A fémhordó, benne a már savvá bomlott eltűnttel stabilan állt a buszom hátuljában már három hete, és vezetés közben sem dobálja az út, de engem elfog az érzés, hogy a semmibe hajt az autó velem, és hogy valaki folyamatosan követ. A Fekete Lyuk Bárhoz vezetem, ahol tudtam a lányomtól, hogy találkoznak ezek a gazemberek, Brókus, Szakáts, és még ki tudja, kicsoda, és csupán a kötelességtudatot és a folytonos szédülést éreztem, semmi sajnálatot a fiú anyja iránt, vagy Hámoki iránt. Nem volt értelme annak, amit csináltam, nem oldott meg semmit, nem juttatott közelebb a családomhoz vagy a boldogsághoz, viszont az örülség peremére hajszolt és összeroncsolta a lelkemet.

A világ beszűkül körülöttem, mintha a semmiben lebegnék akkor is, amikor két lábbal lépek a fékre egy gyalogátkelőnél, a hordó előrekoppan, a zebrán osonó alacsony alak pedig felnéz, és az üvegen át is jól hallhatón kiált rám: -Baromállat!

A szívem esett pár oktávot, amikor jobban is megnéztem, hogy kit gázoltam majdnem el. Csak akkor ismert fel ő is, amikor kiugrottam a bézs buszból, és legalább egy hónap után újra láthattam a lányomat. Nem állt meg, tudomást sem akart venni róla, és lesétált a járdára. Semmi forgalom sem volt, ezért nem volt gond, hogy az út közepén hagyom a kisbuszt, a hátuljában a felbomlott Szakáts Botondal. -Hé, hová mész, én vagyok az! -kiabáltam utána. Kelletlenül megfordult, és láttam, hogy könnyes az arca, és ettől nekem is sírnom kellett.

-Nem kellett volna azt csinálnod. -mondta halkan, egyből a tárgyra térve, megmagyarázva a telefonhívásokat is, és ezt a csendet, ami az elmúlt hónapot szőtte át.

-Késő már, és amúgy is érted tettem. -mondom, a csillagokat nézve.

-Nem vagy normális.

-Minden el van intézve, nem lesz baja miatta egyikünknek sem, egy olyan emberre hárul a felelősség, aki egyébként is börtönbe kerül. -nyugtattam.

-Nem erről van szó! Úristen...te...te tényleg megölted.

-És megtenném még ezerszer, ha tudom, hogy segíték rajtad vele.

-Nem kell nekünk több...a segítségedből. Csak hagyj minket végre békén, engedj el, és próbálj boldogulni, de nélkülünk. -mondta keményen, és éreztem, hogy tényleg így gondolja.

-Eltűnök. Amerikába megyek, már régen oda kellett volna mennem, de még mindig szeretlek titeket. -suttogtam, immár nem tartva vissza a könnyeimet.

-Segítettél. -ennyit mondott, és eltűnt az éjszakában, én pedig megsemmisülten, és talán kissé megkönnyebbülten szálltam vissza a kisbuszba a halotti társasághoz.

A Fekete Lyuk előtt feltűnés nélkül haladtam el, csak egy szemüveget viselő, öltönyös kidobóember biccentett nekem, amit viszonyoztam is. Éppen elfért a járgány a szűk sikátorban, de a végén egy kissé kitágult a tér, egyfajta tisztás a betondzsungelben a házak közt, itt leparkoltam, és miután ellenőriztem, hogy nincs-e senki a környéken, kiemelem a hordót, ami nem nyomhat többet negyven kilónál, érzem, ahogy lötyög benne az áldozatom, és már biztosan nincsen az a problémája, hogy a romlott lelke nem talál ki a testéből. Szemeteskukák, kartondarabok, és hatalmas szerencsémre más hordók adják a díszletet, így egyszerűen azok közé táncolok a terhemmel, majd összeütögetem a tenyeremet, a csali letéve, én pedig holnap este ilyenkor már odaát leszek, az óceán jobbik partján.

Azt akartam, hogy nyeljen el a föld, és ne érezzem ezt a felemésztő semmit, mert úgy nyertem, hogy nem profitálok belőle. Még jó, hogy egész kontinens van az ilyen embereknek a nagy vízen túl. Már nem voltam az ítélőképességem ura, nem tudtam, hogy mikor értem haza, vagy hogy kiért, miért teszem, amit teszek.

Reggel verejtékben úszva ébredtem, azt álmodtam, hogy én magam voltam abba a hordóba préselve, bomlott hússal és elmével, a pokol kapuja előtt könyörögve a bebocsátásért. A megadás és bevalás égető kényszere fogott el, de rájöttem, hogy innen már hova megadás, végeztem, ma repülök innét. Most jön a visszavonulás a győzelembe.

Felhívom Szakáts Botond édesanyját, hogy elmondjam neki, feladom a fia ügyét:

-Hölgyem, csak azért zavarom önt munkaidőben, mert az ügyről szeretnék ezt-azt mondani.

-Jaj, csaknem megtalálták? Ugye él a fiam?

-Sajnos ezt nem mondhatom. Eljutottam a díleréhez, akit a rendőrség talán most hallgat ki, és erős nyomok mutatják, hogy talán önvédelemből végzett vele, mikor a fia nem akart fizetni az anyagért.

-Ezt mégis, hogy érti? Tehát halott? -hüppögi.

-A remény, hogy élve találunk rá, szinte egyenlő a semmivel. Sajnálom, asszonyom, és természetesen nem számolok fel egy fillért sem a sikertelen nyomozásomért, és nem tudom kifejezni a sajnálatomat. -hazudoztam nagy rutinnal.

-Köszönöm, hogy megtalálta azt a gazembert. Biztosan...ő volt...csak valahogy elrejtette. De ha nem, akkor is börtönt érdemel azért, hogy megrontotta a fiamat. Ne eméssze magát, jóember...-zokogta, nekem pedig egy pillanatra kínzó kényszerem támadt, hogy megmondjam, mit csináltam, de még ezelőtt lecsaptam a telefont.

Felraktam a kedvenc lemezemet, a Mothershipet a Led Zeppelintől, és szakértőn úgy ejtettem rá a tűt, hogy az Immigrant Songot kezdje el játszani. A telefont átdobtam a szobán, és kinyitottam a sütit, ahol a megtakarított pénzem tartottam, mint valami bűnöző. Beraktam a pénztárcámba mind a 10000 kanadai dollárt és mind az 500.000 magyar forintot. Már jó ideje gyűjtögettem, mert mindig is tudtam, hogy egyszer kelleni fog. Nem tudtam lélegezni a város bűzétől, minél előbb mennem kellett. Évekkel ezelőtt meg kellett volna lépnem ezt, az útlevelem és a vízum kiváltva, a pénz készen, eddig mégis itt tartott valami illúzió, amit végre leráztam magamról.

Nem bajlódok azzal, hogy meddig van kaucióm a lakásra, hogy befejezetlen nyomozásom, bérelt irodám és félig leélt életem van itt, egyszerűen eltűnők a világunk egyik repedésében, és elő sem bújok többé. Eufórikus öröm fut át, ahogy fekete öltönybe és hozzá illő felöltőbe bújok, diplomatatáskába rendezek pár inget, zoknit, a Led Zeppelin lemezt és egy rejtvényűságot. Kirázom a revolverből a töltényeket, és a megürült fegyvert is utánuk dobom a padlóra, úgy érezve közben, hogy a jobb kezemet vágtam le. A végtelen kanadai rengetegek lebegtek a szemem előtt, ahogy parfümöt fújok a nyaki ütőeremre és a fejembe nyomom a kalapomat, majd bezárom a lakást, és az utcára megyek, már hívtam taxit.

Ahogy beültem, arra gondoltam, hogy csak úgy köszöntem el a portástól, úgy sétáltam le azon az ijesztő lépcsőházon, mintha csak dolgozni mennék, mint minden nap. Megnyerőn mosolygok a sofőrre, és a reptérre kérem a fuvart. Már szivarral a számban kérdezem meg:

-Szabad bagózni? -de nem szól semmit sem. Vajon milyen benyomás marad a taxisban utánam? Vajon hány gyilkos mellett sétáltam el az utcán eddig, nem vettem volna észre semmit az örökös háttérzajtól?

-Hová repül? -kérdezi a taxis.

-Vancouverbe.

-Merre is van Couver?

-Kanada, Észak-Amerika.

-Én is lelépnék innét, ha pénzem lenne.

-Sok sikert.

-Lehet, hogy kirabolom magát, és elveszem a magáét.

-Rajta.

Nem kap egy forint borraivalót sem, és már szaladok is a váróterembe a főkapun át, kevesebb, mint négy óra múlva száll fel a gépem, amire még nincs jegyem. Az egész hely nagyon üres és kihalt, pár öltönyös alak lézeng csak rajtam kívül, és a fenti nagy kijelző mutatja a következő járatokat, köztük az enyémet. Simán átjutok a szalagkorlátokon, és rákönyöklök a pultra, ahol veszek egy jegyet másodosztályra, ott is hagyva a forintjaim nagy részét, és közlik is boldogan, hogy az utolsó percben érkeztem, de *tényleg*.

Az első alkalom, hogy repülni fogok, ezért kicsit idegesen haladok át a biztonsági ellenőrzések során, ahol megállapítják, hogy mindenem megvan, ami a disszidációhoz kell, és semmi nincs nálam, ami gátolná azt, de egyik ellenőr sem mulasztja megjegyezni, hogy na de uram, az *utolsó* percben!

Még nagyjából két óra üres várakozás elé néztem, ehhez illően letettem magam egy padra, kinyitottam a táskám, és elővettem a rejtvényt meg egy tollat, fejtés közben arra gondolva, hogy nyertem, sikerült bebújniom a világ egyik nekem szánt repedésébe. Többé nem vagyok férj vagy apa, gyilkos vagy nyomozó, hanem csak egy az öltönyös gentlemanek közül.

Ebbe az idillbe leült egy barna zakós ember, arcán napszemüveg, kezében újság, a lába keresztben, és a jóformán üres csarnokban pont mellém kellett ülnie ennek a görénynek.

-Jó napot, uram. -vettem oda, mire bólintott, és kérdezte: -Maga hová repül?

-Vancouverbe-mondtam ki ma legalább tizedjére.

-Nem hiszem. -azzal hallottam is a pisztoly kibiztosítását és vesémnek préselődését, ami kívülről tekintve csak egy baráti ölelésnek is tűnhetett. Letolta a szemüvegét, így fájva láttam meg, hogy Hámoki tartóztatott fel.

-Micsoda gyűlölet, másodjára tör a veszemre. -sziszegem.

-Négykor száll fel, ugye? Akkor még lesz időnk egy utolsó sakkjátszmára.

-Igazán nem tudom, mit akar tőlem, és örülhet, ha ezért csak kirúgom.

-Nagyszerű színész, de csak álarcban. Amikor lecsúszott az álarc az elmúlt pár napban, akkor nem tartotta olyan jól magát.

-Az ügy lezárva, Hámoki. Beszéltem a fiú anyjával telefonon, és közöltem, hogy megtaláltuk a dílert, aki valószínűleg megölte a fiát, de ennél tovább nem tudunk nyomozni.

-Lezárva. Maga a tettes. -suttogta teljesen átszellemülve, szembogarába kiült az örület lángja.

-Nevetségesse teszi magát. -jegyeztem meg.

-Amióta csak megláttam a hiányos tárat...

-Beszippantja ez az ügy, és ahogy maga mondta, egy fontos szeletet vágott ki a lelkéből és az elméjéből: a józan ítélőképességet. Én máshogy nem vagyok józan, lehet, hogy pont ezért töltöttem meg hibásan azt a rohadt pisztolyt.

-Persze-persze- azzal erősebben nyomta nekem a csövet.

-Csak gondolja el, ha...jézusom-nevetek fel-ha én tettem volna, ugyan miért vállaltam volna el az ügyet?

-Mert maga egy csavart elméjű szociopata, egy elmebeteg, aki élvezte az egészet, önmaga után nyomozni, hogy vajon melyik személyisége az okosabb, vagy az isten tudja!

-Legjobb lenne, ha eltenné azt a pisztolyt, és egy kávé felett beszélhetnénk a problémáiról. Nincs valós gyanúalapja, neadjisten bizonyítéka, szimpla gyűlöletre építi minden szavát, amit nem tudom, miért érez irántam.

-Csak azt nem tudom, miért tette...

-Nem tettem semmit, viszont, ha nem csillapodik le, kénytelen leszek...

-Kénytelen lesz végighallgatni, vagy itt lelövöm. Tehát, a portán, az iskolában, a lelkiismeretéről hadovált valamit, lecsúszott a maszk. Később az iskolában, amikor azzal a kattos gyerekekkel beszélgetett, tisztán hallottam minden szavát, és azt mondta, tudom, mikor a fiú azt állította, hogy ő is szívesen végzett volna Szakáttal, viszont azt mondta, nem tudja a diler pontos lakcímét.

-Ezt már mondtam is, aznap délután magam jártam utána a címnek. -hazudtam persze, mert a címet még Szakátstól szereztem, mielőtt...na de ez egy másik történet.

-Igaz. -suttogta, mint egy színész, aki élőben nézte el a szövegét.

-Belegabalyodik a saját spekulációiba. A kissé rendellenes viselkedésem alapján nevez gyilkosnak.

-És amikor úgy lehordott azért, mert nem segítettem legyűrni Brókust, az megjátszott harag volt az egész. Nehéz volt túllátnom rajta, maga ugyanis nagyon tehetséges és manipulatív szociopata, ezt nem tagadhatom, de túlláttam, és tisztos távból követtem magát hazáig.

-Nagyszerű! Kirúgom, és távolsági végzést kérek maga ellen!

-Negyedóra múltán, mikor már bármelyik emeletre felérhetett, bementem és megkérdeztem a portást, hogy nem itt lakik-e egy kollégám, Madaras Miklós, ő pedig a feletti dühében, hogy maga hajnalonként részegen többször is fellármázta őt, azonnal megmondta, hogy lakást és garázst bérel itt és ott.

-Másfél óra múlva szállok be, és előtte még lehúznék egy jó whiskyt valahol, odafent biztos háromszor olyan drága. Először repülök, és kissé be vagyok rezelve, tudja.

-Maga legfeljebb egy gumiszobába megy. -mondta.

-Egyébként igaz, hogy a repülők végéből egyenest az óceánt bombázzhatjuk, mert nincsen alja? Tényleg szarhatunk a világra?!- nevetek, és ő sem állhat ellent, velem nevet, mire én kihasználva, hogy eltereltem a figyelmét, elkaptam magamtól a fegyveres kezét, és amikor riadt arccal észreveszi, hogy mi történik, már csak a plafon golyóálló üvegét éri a két, idegrángásból leadott lövés.

-ÚRISTEN, ennek itt FEGYVERE van! -kiáltom betegesen torz hangon, visszalököm a kezébe a pisztolyt, hogy nesze, te idióta, és már félelem nélkül bújok be a két előmászott biztonsági őr mögé, tudva, hogy Hámoki hidegebb jellem, mintsem vérfürdőt rendezzen itt, ha ugyan az ő pisztolya meg van töltve.

Az őrök, akik biztosan úgy érzik, ez a nagy napjuk, kirántják a fegyvereiket, erre Hámoki lemondón ereszti le a sajátját, és megölné a pusztá pillantásával. -Uraim, hála az istennek, hogy itt vannak! Ez a zsaroló azt mondta nekem, hogy helyben megöl, hacsak nem ismerek el valami nevetséges spekulációt a sajtó előtt.

-Ez az ember egy manipulatív gyilkos. A letartóztatásán dolgoztam, a szükséges szolgálati fegyverrel, amikor elterelte a figyelmemet, a fegyverem pedig, mint hallhatták, elsült. Itt őt kellene letartóztatni, és szívesen fogadom a kollégák segítségét.

A két őr némi rémülettel kapkodta a fejét a kettőnk között, de Hámokit tartották célkeresztben. Végül egyikük egy bilincset vett elő, és lassan, előreszegett fegyverrel megindultak Hámoki felé, aki leeresztett kezekkel, izzó gyűlölettel hagyta, hogy rátegyék, de azért mondta:

- Ostobaságot csinálnak. Ez az ember egy valós illuzionista, aki most magukkal játszik!

-Nem tudom eléggé meghálálni, uraim, hogy eltávolítják ezt a fenyegetést az életemből. Tudják, már hónapok óta névtelen levelekkel zsarolt, és most, egy szűk órával a gépem felszállása előtt megtalált, és...istenem, csakugyan az életemet mentették meg!

-Csak a munkánkat végezzük. De mindjárt kihívjuk a rendőrséget, majd velük pontosabban megbeszélhetik az ügy természetét.

-Hát, uraim, mint mondom, szörnyű késésben vagyok így is, még ha ez a terrorista nem is tart fel! De láthatták, mi történt, semmi szükség itt rendőri eljárásra, két szakember, mint maguk, pontosan tudja, mit csinál, anélkül is, hogy minden babért átadja a rendőrségnek...puhítom őket, miközben az egyik már lefogta Hámokit, aki szüntelen ordibálja, hogy gyilkos, őt kéne lefogni.

-Rendben -felelt az őr, aki mellettem állt, és éreztem a hangján, hogy eleve is csak formalitásból emlegette a rendőrséget. -Rendben, uram, innentől a kezünkbe vesszük a dolgot, és biztosítjuk, hogy ez a közveszélyes alak ne mozoghasson szabadon, amíg maga biztonságban nincs a gépén. Melyikkel megy? -kérdezte.

-A négykor induló Vancouverivel. -vigyorgok rájuk, miközben egy-egy húszezrest csúsztatok az ingzsebükbe, és nagy tehetséggel játsszák el, hogy nem láttak semmit.

-Kellemes repülést, uram, és vigyázzon magára! -vigyorogják, én is viszonzom, de igazából az mulattat, hogy tényleg minden ajtót ki lehet nyitni pénzzel, legalábbis minden földi ajtót. Mielőtt elviharzanék a reptér gyér forgalmába, nem mulasztom el odatátozni Hámokinak: *Sakkmatt, te buzgó rohadék!*

A felöltőm zsebében megtalálom a réges-régi walkmanemet, mellette néhány CD-vel is, szerencsére van közte Led Zeppelin, Rolling Stones, és a nyolcvanas évekből származó különféle himnuszok.

Egy óra múlva a WizzAir járgány egész puccos másodosztályán ülök, hasamban néhány itt vásárolt Bourbonnal és egy rántotthúsos szendviccsel, kezemben tartom a Bűn És Bűnhődés új kiadását, amit önironikusan vettem a reptéri könyvesboltban, a fülemben pedig valósággal üvölt a Walking on Sunshine, a nyelvemen egy kérdés, amit nem tudnék megfogalmazni. Elönt a boldogság, mert sikerült; Vancouver estére itt lesz, nem én megyek oda, ő jön el hozzám. Nem érzek megbánást, mostmár fejben is sikerült végleg szakítanom a családommal. Majd Kanada királyi rengetegei kitöltik az űrt a szívemben, ahová pár hetes képzés után beállok erdőtüzörnek az idényre, ha minden jól alakul. Még ha rám is tudnak bizonyítani valamit, az is csak törvénybeli, de semmiképp sem morális kihágás, egy idealista vagyok, aki egy külső támadótól védte meg a szétszakadt családját. A törvények az egyszerűség miatt léteznek, mert egy kívülálló képtelen megérteni, milyen erős szeretet vezérelte a fegyvert elsütő kezét. Felszállunk, a gyomromat megkavarja, de ki lehet bírni.

Hamarosan elalszok az orromra borított könyv alatt, a legszebb modern szimfóniák szólnak a walkmanemen, és ezért pár órával később nem hallom meg a gép szirénázását és a hangosbemondó recsegését, ahogy a kapitány feszült hangon elmondja, kénytelenek leszünk kényszerleszállni az Atlanti-Óceán felett, mert több turbina is kiégett. Álmomban ezt a sort hallom, és kellemes borzongás fut végig a hátamon tőle:

„There's a feeling I get, when I look to the West!”

Werner Tamás:

Prelúdium

Itt egyedül szemetek, felsorakoztak elől,
Itt keretem bemutatja a bűn legutálatosabbját.

Gyilkosunk

Virrad a bűn,
Csillan végeken,
Minket köszönt idült,
Piszkos kötelékeken.
Egy Eszme hol őrzöng s kacag,
A fekete Sztűxbe torkolló
Vér, két bukott lényből ömlik, dagad.
Belőlük merít, költ is szenvedve,
Járja gyászos táncát. Vajon ki Ő,
Ki titkon örül kettejüknek,
Üzenetüket felejtve?
Az elmúlt élet párja:
Kötél szívja nyakuk,
Létük gátja lett:
Társadalmunk.

Negyedik szakasz

Tetszenek rokkantjaid? Élcelödsz, Kín?
Felfalok mindent, amit eldob egy víg,
Bár tudom, nem lakhatok így sosem jól;
 én, üres ember!
Énemért, Kín, küzdeni kényszerüljek?
Nem harag s méreg, mi befed s kigáncsol;
Csak kaján Részvét. Keserűn alatta,
 összerogyok már.

Bűn-furat

Esdekel, ki esik, s kel,
Sárban fetreng az üldözött.
Hát e borzalomnak van tanúja
A Mennyek és Pokol között?
Esdekel, ki esik, s kel,
Ricsaj, láрма az ő lábnyoma,
Vihartól lett mocsárrá az út,
„Kússz, kérlek, Ó! Te ár tova!”
„Pokolbéli Kerberosz!
Már nem is alattam?”
A négy lábon bolyongó téboly:
Róka lesi, hogy rohan.

„Ott vannak! Mily borzalom!
Az ördög szarvai!”
Az út szélén két kő tűnik fel:
Rosszakarás karjai.
Esdekel, ki esik, s kel,
Mily fergeteges az emberi láb!
Megbotlik, majd hullik a rab,
S elnyeli a csermelyi láp.
- Kábulat fagótja, te!
Ne hagyd, hogy felálljon! -
„Hisz férgek tépik fogaikkal
Az otromba kabátom!”
- El innen, el! Ember jő,
Nem láthat halandó! -
Nagy rettegés, sőt iszony volt az,
S többé nem fűjt lenge szó.
Csend.(!)
Esdekel, ki fel is kel,
A hold és verejték homlokán,
„Hát életem, még nem hagytál el?”
- *Ma* rémálom voltam csupán. -

Egy egyértelmű magyarázat, s indok

Vétkei vad szele most idetér, s hoz kései holt tort,
Ártatlan lelkén ostor a torz kelevéz.
Szolgálná a halált, ki kezén patakokban az ős vér;
Rég elesett, tovaszállt; átkoz a hírneve kort.
Kort, mibe nem szül rívó anyja vitézt szeretetnek,
Csak patkányt kibe bújít, s tébolyul emberiség;
Csók tán Melpomené szűz ajkairól az a jellem,
Mely felemel, nemesít, s általa bűn betetéz.
Hisz csöpp házai közt fénylik szép, isteni tornya
Hűn igazán falunak; bár *csalogat Szeretők*
Pillérén pihenő, oly kétes, tűrve menekvőt.
Rá, mi lesújt, dölyfő, félelemé ez a per!
Hát szent-é az az érc, nyomorultat mely leigáz és
Forrva koholt törvény, mely derekat felemészt?
Ily *pazar* osztály jár annak, ki csodálni felejt,
És daliább, mint Ő: Nép sara, ócska Király.

Epilógus

Verseimen vajon a krimi hol bújít? Én tudom azt csak!...?
Képzeleted az ügyért vedd be te, s áldd a viszonyt!